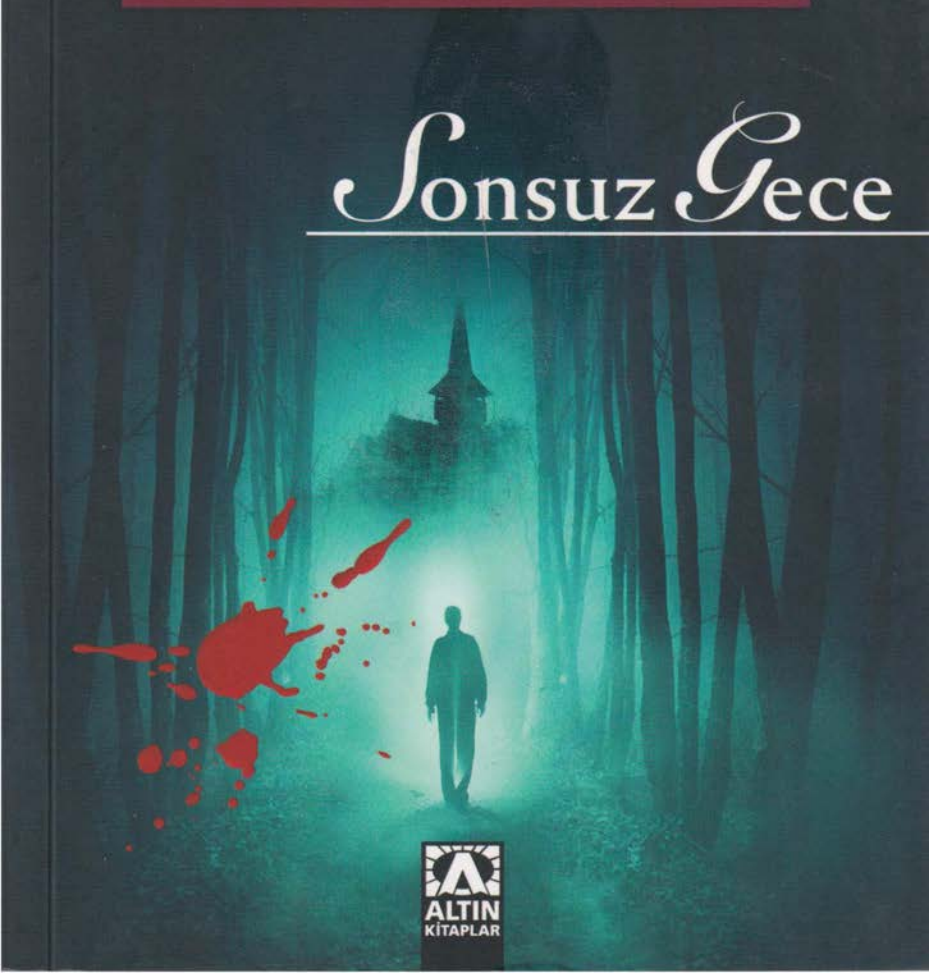
AGATHA CHRISTIE

Sonsuz Gece

ALTIN KİTAPLAR

Beş parasız Michael, hayatı boyunca aradığı şeyi sonunda bulmuştur. İlk görüşte aşk... Michael ve Ellie susup birbirlerine bakmış ve her şey böyle başlamıştır.

Ne var ki Amerika'nın en zengin vârislerden olan Ellie ile Michael'ın aşklarının önünde engeller vardır. Ellie'nin yakınları, genci servet avcısı olarak görürler. Diğer yandan çift, kendilerini o yöredeki Çingene lanetine karşı uyaran kadının söyledikleri karşısında dehşete düşer.

Michael sonunda ölümcül gerçeği ve kadim Çingene lanetini öğrenmiştir. Her şey için çok geç olsa da...

"Agatha Christie'nin en iyi kitaplarından biri."
Sunday Times

Agatha Christie

ISBN: 978-975-21-2050-1
9 789752 120501

THG 0411760 RHZ
KDV'DEN MUAFTIR.

ALTIN
KİTAPLAR

KİTABIN ORİJİNAL ADI
ENDLESS NIGHT

YAYIN HAKLARI
© AGATHA CHRISTIE
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

DİZİ KAPAK TASARIMI
OSMAN SELÇUK ÖZDOĞAN

KAPAK
OSMAN SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI
1. BASIM/EKİM 2015/İSTANBUL
4. BASIM/MART 2020/İSTANBUL
MEGA BASIM
Cihangir Mahallesi Güvercin Caddesi
No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok 34310
Haramidere, İstanbul Tel: 0.212. 412 17 00
Sertifika No: 44452

Bu roman daha önce *Gece Yarısı Cinayeti* adıyla yayımlanmıştır.

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 2050 - 1

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Gülbahar Mah. Altan Erbulak Sok.
Maya Han Apt. No: 14 Kat: 3 Şişli / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 44011

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

AGATHA CHRISTIE

Sonsuz Gece

TÜRKÇESİ
ÇİĞDEM ÖZTEKİN

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

Cinayetler Kulübü
İskemlede Beş Ceset
Cinayet Alfabesi
Dersimiz Cinayet
Ve Perde İndi
Porsuk Ağacı Cinayeti
Sıfıra Doğru
Beş Küçük Domuz
Hercule Poirot İz Üzerinde
Doğu Ekspresi'nde Cinayet
Briç Masasında Cinayet
On Küçük Zenci
Ölüm Çığlığı
Cinayetler Oteli
Ölüm Diken Üstünde
Noel'de Cinayet
Zehiri Kim Verdi
Fare Kapanı
Filler de Hatırlar
Cesetler Merdiveni
Ölümün Tam Zamanı
Ölüm Oyunu
Işıklar Sönünce
Acı Kahve
Elmayı Yılan Isırdı
Beklenmeyen Misafir
Nil'de Ölüm
Üç Perdelik Cinayet
Roger Ackroyd Cinayeti
Ölüm Meleği
Üç Yanlış Üç Ceset
Kanatların Çağrısı
16.50 Treni
Şampanyadaki Zehir
Büyük Dörtler
Köşkteki Esrar
Bağdat'a Geldiler
Sonuncu Kurban
Üçüncü Kız
Mavi Trenin Esrarı
Frankfurt Yolcusu
Bilinmeyen Hedef
Ölüm Büyüsü
Cenazeden Sonra
Ölüm Saatleri
Kader Kapısı
Ölümle Randevu
Cinayet İlanı
Lort Edgware'i Kim Öldürdü
Uyuyan Ölüm
N veya M?
Miss Marple'ın Son Maceraları
Sittaford Malikânesi'nin Gizemi
Hercule'ün On İki Görevi
Hayatım (Agatha Christie'nin Otobiyografisi)
Bayan McGinty'nin Ölümü
Kahverengi Elbiseli Adam
Noel Kekinin Gizemi
Ölüm Adası
Sessiz Tanık
Suç Ortakları
Esrarengiz Sanık
Hallow Malikânesi Cinayeti
Arka Sokaktaki Cinayet
Neden Evans'a Sormadılar
Ölüm Dalgaları
Sensiz Bir İlkbahar
Ve Ayna Kırıldı
Gül ve Porsukağacı
Güvercinler Arasında Bir Kedi
Bitmemiş Portre
Şahidin Gözleri
Parker Pyne İz Üzerinde
Annem ve Ben
Son Evdeki Tehlike
Sonunda Ölüm Geldi
Mezopotamya'da Cinayet
Zarif Bir Cinayet Gecesi
Poirot'nun İlk Davaları
Poirot Araştırıyor

Çingene Arazisi'nin efsanesini
ilk kez duyduğum
Nora Prichard'a

Her gece ve her sabah
Doğar bazıları acıya.
Her sabah ve her gece
Doğar bazıları tatlı hazza.
Doğar bazıları tatlı hazza,
Doğar bazıları sonsuz geceye.

William Blake
Masumiyet Kehanetleri adlı şiirinden

BİRİNCİ KİTAP

1. BÖLÜM

Sonum başlangıcımdır... İnsanların bu sözü tekrarladıklarını çok duydum. İlk duyduğunuzda hoşunuza gidiyor ama aslında nedir bunun anlamı?

İnsanın parmağını basıp, "İşte her şey o gün, o saatte, şu yerde, şöyle bir olayla başladı," diyebileceği bir nokta var mıdır yaşamında?

Acaba benim öyküm de George & Dragon Hanı'nın duvarlarında "Kuleler" adını taşıyan değerli bir mülkün satılacağı satış ilanını gördüğüm anda mı başladı? İlanda ayrıntılı bir şekilde arazinin genişliği, konumu ve boyutları konusunda bilgi veriliyor ve sanki "Kuleler" adlı yapının şimdi var olan durumu değil de, seksenle yüz yıl önceki en parlak dönemleri tanımlanıyordu.

Benimse o sırada yaptığım özel bir şey yoktu. Hiç de önemli bir yer olmayan bir köyde, Kingston Bishop'un anacaddesinde dolaşıyor, zaman öldürmeye çalışıyordum. Bu satış ilanı da o sırada dikkatimi çekti. Acaba neden? Kötü kaderin bir oyunu muydu bu, yoksa talih kuşu başıma konmaya karar vermiş de elini bana mı uzatıyordu? Bu her iki şekilde de yorumlanabilir.

Tabii her şeyin Santonix'le tanışmam, onunla uzun uzun konuşmamla başladığını da söyleyebilirsiniz. Gözlerimi kapıyor ve görüyorum: Santonix'in kızarmış yanaklarını, pırıl pırıl parlayan göz-

lerini, evlerin planlarını ve cephelerini çizen güçlü ama bir o kadar da narin ellerini. Özellikle de bir evin –olağanüstü güzellikteki bir evin– insanın sahip olmak isteyeceği bir evin...

Bir ev, olağanüstü güzellikte bir ev, hatta sahip olmayı hayal bile edemeyeceğim bir ev özleminin içimde filizlenmesi de o döneme rastlıyor. Bu, o sırada Santonix'le paylaştığımız hoş bir hayaldi. Santonix bana istediğim evi yapacaktı, tabii o kadar yaşarsa...

Hayalimdeki bu evde âşık olduğum kadınla yaşayacaktım. Çocukların o gülünç masallarında olduğu gibi onunla bir ömrü paylaşacak, "sonsuza kadar" mutlu bir yaşam sürecektik. Belki bütün bunlar bir hayal, bir saçmalıktı ama içimde karşı konulamaz bir özlem fırtınasının yeşermesine neden olmuştu. Üstelik hiçbir zaman elde edemeyeceğim bir şeyin özlemiydi bu.

Eğer bu bir aşk öyküsüyse –ki öyle olduğuna yemin edebilirim– neden Ellie'yi ilk kez Çingene Arazisi'ndeki koyu renkli gümüş selvilerin arasında gördüğüm o anı anlatarak başlamayayım ki?

Çingene Arazisi. Evet, belki de öyküye o noktadan, o satış ilanını gördüğüm andan başlamam en iyisi olacak. Kara bir bulutun güneşi kapamasıyla birlikte hafifçe titreyerek bakışlarımı satış ilanından uzaklaştırdım ve hemen yakında sıkıntılı bir tavırla çalılardan oluşan çitleri budayan adama kayıtsız bir havada, "Bu Kuleler nasıl bir yer?" diye sordum.

Beni yan bakışlarla süzen yaşlı adamın yüzündeki tuhaf ifade hâlâ gözlerimin önünde.

"Biz burada oraya öyle demeyiz. Ne biçim ad bu?" Dudak büktü. "Yıllardan beri orada oturan ya da oraya Kuleler diyen biri yok..." Yeniden dudak bükerek homurdandı.

"Peki *siz* ne diyorsunuz?" diye sordum.

Yine taşralılara özgü bir davranışla gözlerini benden kaçırarak yüzüme bakmamaya çalıştı. Nedense bu adamlar bir şeye doğrudan

yanıt vermek istemediklerinde daima sizin fark etmediğiniz bir şeyi görmüş gibi omzunuzun üzerinden boş bakışlarla ilerideki bir noktaya doğru bakarlar.

Buruşuk yüzlü taşralı neden sonra, "Bura halkı oraya Çingene Arazisi der," diye mırıldandı.

"Niçin?"

"Orayla ilgili bir öykü var. Doğrusu bunu ben de pek iyi bilmiyorum. Herkes farklı bir şey anlatıyor." Sözlerine kısa bir ara verdikten sonra da ekledi. "Orada hep kaza olur."

"Araba kazası mı?"

"Her türlü kaza. Son zamanlarda genellikle araba kazaları. Orada çok keskin bir viraj var."

"Çok keskin bir viraj olduğunu söylüyorsunuz ki, bu kazaları açıklar."

"Belediye uyarı levhası koydu ama bunun da bir yararı olmadı. Kazalar hâlâ birbirini izliyor."

"Peki, oraya neden Çingene Arazisi deniyor?"

Yine gözlerini benden kaçırdı ve dalgın dalgın mırıldandı.

"Bu konuda da anlatılan öyküler var. Söylenenlere göre orası bir zamanlar Çingenelere aitmiş, oradan kovulduklarında araziyi lanetlemişler."

Kendimi tutamayarak güldüm.

Adam başını salladı.

"İstediğiniz kadar gülün ama bazı yerler gerçekten lanetlidir. Senin gibi çokbilmiş şehirliler bunu bilmezler. Ama gerçekten lanetlenmiş yerler vardır ve Çingene Arazisi de onlardan biri. Bu lanetli bir arazi. Taşocağından ev yapmak için taş çıkarmaya çalışanlar öldüler. İhtiyar Geordie bir gece geçitten aşağı yuvarlanıp boynunu kırdı."

"Sarhoş muydu," diye sordum.

"Olabilir. İçerdi, içkiden hoşlanırdı. Ama düşen, kaza geçiren çok sarhoş var, çoğuna bir şey olmuyor. Gelgelelim Geordie'nin boynu kırıldı. Orada..." Eliyle arkamızda kalan çamlı tepeyi işaret etti. "Çingene Arazisi'nde..."

Evet, sanırım her şey böyle başladı. Tabii o sırada bu sözlere pek aldırmamıştım. Ama sonra ister istemez bu konuşmayı anımsadım. Gerçek şu ki –şimdi düşünüyorum da– sanırım ben de bunu biraz gözümde büyüttüm. Aklıselim düşündüğümde böyle hissediyorum. Öncesinde mi sonrasında mı tam olarak zamanını bilmiyorum ama ihtiyar adama orada hâlâ Çingenelerin olup olmadığını sordum. Artık hiçbir yerde pek fazla Çingene olmadığını, polisin onları hemen kovaladığını söyledi.

"Peki, neden hiç kimse Çingenelerden hoşlanmıyor?" diye sordum.

Adam hoşnutsuz bir tavırla başını salladı. "Hepsi hırsız da ondan..." Sonra beni dikkatle süzdü. "Yoksa sende Çingene kanı mı var?"

Bu konuda bir bilgim olmadığını söyledim. Aslına bakarsanız Çingenelere benzediğim söylenebilir. Belki de "Çingene Arazisi" sözcüğünün ilgimi çekmesinin nedeni de buydu. Adama bakarak gülümsedim. Bu konuşma çok hoşuma gitmişti. Kim bilir belki de bende gerçekten de biraz Çingene kanı *vardır*, diye düşünüyordum.

Çingene Arazisi. Köyden çıkıp karanlık ağaçların arasından kıvrıla kıvrıla çıkan yolda ağır ağır yürüdüm ve tepeye eriştim. Buranın manzarası olağanüstüydü. Gerek deniz ve gemiler gerekse ekili topraklar alabildiğine uzanıyordu. Böylesine muhteşem bir manzarayla karşılaşan hemen herkes gibi, keşke Çingene Arazisi *benim* olsaydı, diye düşündüm. Tabii gülünç bir düşünceydi bu.

Yeniden çitleri budayan taşralının yanından geçerken bana seslendi.

"Eğer Çingene görmek istiyorsan, ihtiyar Bayan Lee var. Binbaşı ona oturması için bir kulübe verdi."

"Binbaşı kim?" diye sordum.

Şaşkınlık içinde yüzüme baktı.

"Binbaşı Phillpot tabii ki!" Böyle bir şey sormamın onu çok şaşırttığı anlaşılıyordu. Binbaşı Phillpot'un bu köy için Tanrı'dan farksız olduğunu anlıyordum. Sanırım Bayan Lee de onun emektar hizmetçilerindendi ve adam ona bakıyordu. Phillpot ailesinin tüm ömürlerini bu köyde geçirdikleri ve bir anlamda burayı yönettikleri anlaşılıyordu.

Yaşlı taşralı iyi günler dileyerek yanından ayrılmak istediğim anda ekledi.

"İhtiyar Bayan Lee yolun sonundaki kulübede yaşar. Şu sıralar bahçede olabilir, onunla dışarıda görüşebilirsiniz. Evin içine kimseyi sokmaz. Çingeneler böyledir."

Islık çalarak yol boyunca ilerledim. Bir yandan da Çingene Arazisi'ni düşünüyordum. İhtiyar adamın söylediklerini neredeyse unutmuştum. Birden bir bahçe çitinin arkasından uzun boylu, siyah saçlı bir kadının bana baktığını fark ettim. Bunun Bayan Lee olduğunu hemen anladım, durdum ve onunla konuşmaya çalıştım.

"Bana Çingene Arazisi hakkında bilgi verebileceğinizi söylediler."

Karmakarışık siyah saçlarının arasından dikkatle beni süzdü.

"Beni dinle genç adam, o araziyle kesinlikle ilgilenmemelisin," dedi. "Sözümü dinle ve unut orayı. Yakışıklı bir gençsin. Çingene Arazisi'nden kimseye hayır gelmedi, gelmez de. Bunun sonu iyi olmaz."

"Satış ilanını gördüm," dedim.

"Öyle ama orayı satın alan çok büyük aptallık etmiş olur."

"İsteyen biri var mı ki?"

"Bir inşaat şirketi istiyormuş. Daha doğrusu peşinde olan çok. Çok ucuza kapatacaklar. Bunu göreceksin."

"Neden çok ucuza gitsin ki? Orası çok güzel bir yer?"

Buna yanıt vermedi.

"Diyelim ki bir inşaat şirketi orayı gerçekten de çok ucuza aldı. Araziyi ne yapacaklar?"

Kadın kendi kendine güldü. Çirkin, kin dolu bir gülüştü bu.

"Oradaki harabeyi yıkıp yerine yenilerini yapacaklar. Yirmi, otuz ev, tabii hepsi de lanetli olacak."

Kadının son cümlesini duymazdan geldim. Ve kendimi tutamayarak, "Çok yazık olur," dedim. "Çok yazık."

"Hiç endişelenme. Orası *hiç kimseye* mutluluk getirmeyecek, ne satın alanlara ne de inşaat yapanlara... Merdivenden çıkarken ayağı kayıp düşen bir işçi, yüküyle duvara çarpıp kaza yapan bir kamyon, damdan düşüp hedefini bulan bir kiremit mutlaka olacak. Sonra ağaçlar! Kim bilir belki birden çıkan bir fırtınayla devrilirler. Göreceksin bak! Çingene Arazisi hiç kimseye iyi gelmeyecek. En doğrusu orayı boş bırakmaları olur. Göreceksin! Göreceksin!" Başını sallayarak kendi kendine yavaşça mırıldandı. "Göreceksin! *Çingene Arazisi hiç kimseye şans getirmez.* Oraya elini uzatanın talihi döner. Lanetlenir."

Güldüm.

Bayan Lee birden sertleşti.

"Hiç gülme genç adam! Nedense çok yakında yine güleceğini ama acı acı güleceğini hissediyorum. Orası uğursuzdur. Hem ev, hem de arazi."

"O evde ne oldu?" diye sordum. "Neden bunca zamandır boş? Niçin harabe olmasına göz yumuldu?"

"Orada son oturanlar öldüler. Hepsi öldü."

Merakla sordum. "Nasıl öldüler?"

"Bundan söz etmemek daha doğru. Sonrasında da hiç kimse gelip o evde oturmak istemedi. Bir anlamda çürüyüp yıkılmaya bırakıldı. Unutulup gitti ve en iyisi de buydu zaten."

Israrla sordum.

"Ama siz bana bu öyküyü anlatabilirsiniz, değil mi? Her şeyi biliyorsunuz, öyle değil mi?"

"Ben Çingene Arazisi hakkında dedikodu yapmam." Sonra da dilencilere özgü bir şekilde inlercesine kısık bir sesle konuşmaya başladı. "İstersen senin falına bakayım, yakışıklı delikanlı. Avucumu gümüşle doldur da geleceğini söyleyeyim. Senin çok yakında ilerleyip yükseleceğin belli oluyor."

"Ben fala filan inanmam, saçmalık bütün bunlar," dedim. "Gümüş param da yok. Olsa da harcamam zaten."

Yanıma daha da sokularak yalvarırcasına inledi.

"Altı peni. Yalnızca altı peniye bakacağım falına. Bu ne ki? Para mı? Altı peniye falına bakacağım, çünkü tatlı dilli, hoş, yakışıklı, geleceği parlak bir gençsin. Yaşamda çok ilerleyeceğini sanıyorum."

Cebimden bir altı peni çıkardım. Bunu yapmamın nedeni fal gibi saçmalıklara inanmam değildi elbette. Bir şekilde ne olduğunu anlamama rağmen bu dolandırıcı kadından hoşlanmaya başlamıştım. Bayan Lee parayı adeta kaptı.

"Elini ver bana. İkisini de."

Elimi kuru, buruşuk, pençeyi andıran parmaklarının arasına aldı. Avuçlarıma baktı. Bir iki dakika hiç konuşmadan öylece durdu. Sonra birden ellerimi bıraktı, sanki ellerimi kendisinden uzaklaştırmak istermiş gibiydi.

Geriye doğru bir adım atarak haşin bir sesle, "Eğer kendi iyiliğini düşünüyorsan, hemen şimdi Çingene Arazisi'nden çıkıp gider ve bir daha da buraya dönmezsin! Sana verebileceğim en doğru öğüt bu! Sakın bir daha geri dönme!"

"Neden? Niçin geri gelmeyeyim?"

"Çünkü dönersen ıstırap, keder ve belki de tehlike burada seni bekliyor olacak. Dert... çaresiz dertler bekliyor seni burada. Burayı gördüğünü bile unut. Seni uyarıyorum."

"Boş versene..."

Bu arada kadın arkasını dönmüş, kulübesine doğru gidiyordu. İçeri girdi ve kapıyı çarparak kapattı. Batıl inançlarım yoktur. Şansa inanırım tabii, kim inanmaz ki? Ama lanetli metruk ev saçmalıklarına inanacak biri asla değilim. Yine de o gün, o gizemli Çingene kadının avucumda kötü *bir şeyler* gördüğü gibi rahatsız edici bir hisse kapıldım ve biraz da endişelendim. Açık avuçlarıma dikkatle baktım. Bir insan karşısındakinin avucunda ne görebilirdi ki? Sonuçta fal saçmalıktan başka bir şey değildi – karşısındakinden para koparmak için sahnelenen bir taktik– aptalca inançlar yüzünden seni tuzağa düşürmek için uydurulmuş bir oyun. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Güneş bulutların arkasında kaybolmuştu, gün değişmiş gibiydi. Sanki tuhaf bir gölge, bir kötülük bulutu kaplamıştı her yeri. Fırtına öncesi sessizlik olmalı, diye düşündüm. Rüzgâr da sertleşmeye, uğuldamaya başlamıştı. Ağaçlardaki yaprakların altları görünüyordu. Moralimi yükseltmek için ıslık çalarak köyün ortasından geçen yolda ilerlemeye başladım.

Bu arada Kuleler'in açık artırmayla satılacağını bildiren ilana yeniden baktım. Hatta tarihini bile ezberledim. O zamana kadar hiçbir gayrimenkulün satış ihalesinde bulunmamıştım. Ancak buna katılmam gerektiğini düşündüm. Kuleler'i kimin aldığını görmek ilginç olabilirdi. Daha doğrusu Çingene Arazisi'nin yeni sahibinin kim olduğunu öğrenmek ilginç olacaktı.

Evet, bence gerçekten de bu öykünün başlangıç noktası buydu... O sırada tuhaf bir duyguya kapıldım. Bir an buraya geldiğimi, Çingene Arazisi için yapılacak açık artırmaya katıldığımı hayal ettim. İn-

şaat şirketlerine karşı fiyatı arttıracaktım. Onlar da araziyi ucuza kapatma hayallerinin suya düştüğünü anlayınca artırmaya katılmaktan vazgeçeceklerdi. Sonuçta burayı *satın alacak* ve Rudolph Santonix'e giderek, "Bana buraya bir ev yap," diyecektim. "İstediğin gibi bir arazi aldım." Ondan sonra da bir kız... olağanüstü güzellikte bir kız bulacaktım. Ve bu evde onunla ölünceye kadar mutlu yaşayacaktık.

Sık sık böyle düşler görürdüm. Tabii hiçbiri gerçekleşmezdi ama kendimce eğlenirdim işte. O sırada aynen böyle düşünüyordum. Eğlenmek! Tanrım, eğlenmek? Ah, bir bilebilseydim, geleceği görebilseydim!

2. BÖLÜM

O gün Çingene Arazisi'nin yakınına gelmem tamamen bir rastlantıydı. Kiralık bir araba kullanıyordum. Londralı bir karıkocayı bir açık artırmaya getirmiştim. Tabii evin değil de içindekilerin satışına. Kuleler köyün hemen dışında büyük ancak çok sevimsiz bir evdi. Buraya getirdiğim çiftin konuşmalarından burada bulunan bir *papier mâché*[1] koleksiyonuyla ilgilendiklerini anlıyordum. Tabii *papier mâché* her neyse. Bu sözcüğü daha önce bir kez duymuştum o da annem leğenlerden bahsederken. Sanırım *papier mâché* bir leğenin plastik bir leğenden çok daha iyi olduğunu söylemişti. Bu zenginlerin buraya kadar bunun koleksiyonu için gelmeleri tuhaftı aslında.

Yine de bu sözcüğü hafızama kazıdım. İlk fırsatta sözlüğe bakacak *papier mâché*'ın ne anlama geldiğini öğrenmeye çalışacaktım. Bu insanlar buraya kadar gelip böyle bir şey satın almak istediklerine göre bunun bir anlamı olmalıydı. Bir şeyler öğrenmekten her zaman hoşlanmışımdır. O sırada yirmi iki yaşındaydım ve bir şekilde bir hayli konuda bilgi edinmeyi başarmıştım. Arabalar konusunda da bilgim vardı, dikkatli bir şoför ve iyi bir teknisyendim. Bir dönem de İrlanda'da atlarla ilgili bir işe girmiştim. Az kalsın esrar kaçakçılarına bulaşıyordum, neyse ki durumu zamanında anlayıp kaçmayı

(1) Kartonpiyer, kâğıt hamurundan yapılmış dekorasyon objeleri, heykeller.

başardım. Lüks arabalar kiralayan bir şirkette şoför olarak çalışmak hiç de fena bir iş değildi. Yalnızca bahşişler bile oldukça iyi bir gelir sayılabilirdi. İş yorucu değildi ama sıkıcı ve monotondu.

Bir yaz döneminde de meyve toplama işinde çalıştım. Parası iyi değildi ama oldukça hoş zaman geçirip eğlendim. Açıkçası birçok iş denedim. Üçüncü sınıf bir otelde garsonluk, plajda cankurtaranlık yaptım, kapı kapı dolaşarak ansiklopedi, elektrikli süpürge ve daha başka şeyler sattım. Bir ara da ünlü bir botanik bahçesinde çalıştım ve çiçekler hakkında birkaç şey öğrendim.

Ancak hiçbir zaman bir işe bağlanıp kalamadım. Zaten bunun için bir neden de yoktu. Hemen her şey ilgimi çekiyordu. Gerçi bazı işler diğerlerinden çok ağırdı ama buna da aldırmıyordum. Tembel bir insan değildim. Aksine yerinde duramayan, içi içine sığmayan bir tiptim. Her yere gitmek, her şeyi görmek, her şeyi yapmak istiyordum. Ve daha da önemlisi, bir şeyi bulmak istiyordum. Tamam, asıl sorun buydu işte. Bir şey *bulmalıydım*. Evet, buydu işte. Bir şey bulmak istiyordum.

Okuldan ayrıldığım günlerden beri hep arıyor, bir şey bulmaya çalışıyordum ama aradığımın ne olduğunu bilmiyordum. Bu her neyse bir türlü bulamadığım ama aramaktan da vazgeçemediğim bir şeydi. Ama biliyordum, *bir yerdeydi.* Er ya da geç öğrenecektim bunu. Belki de bir kızdı bu... Kızlardan hoşlanıyordum, ne var ki o zamana kadar rastladığım kızlardan hiçbiri benim için bir önem ifade etmemişti... Birinden hoşlanıyor, çok geçmeden yeni bir heyecanla bir başkasına gidiyordum. Tıpkı iş konusunda olduğu gibi. Bir süre hoşlanıyordum, sonra sıkılıyor, farklı birini arıyordum. Kısacası okuldan ayrıldığımdan beri daldan dala konuyordum.

Birçokları bu yaşam anlayışımı eleştiriyordu tabii. Hepsi de sözde benim iyiliğimi istiyorlardı. Ama beni anlayamıyor, anlamaya da çalışmıyorlardı. İyi bir kızla ciddi bir ilişkiye girmemi, para birik-

tirmemi, evlenerek düzenli bir işte çalışmamı istiyorlardı. Günlerce, yıllarca, güvenli ama sonu gelmeyecek bir şekilde hep aynı tekdüze yaşantı... Hayır, bu bana göre değildi. Çok daha iyisi olmalıydı. Ben de onu bulmaya çalışıyordum... Evcil bir yaşamın güvenliği, bu eski moda huzur ve refah kavramları bana aptalca geliyordu. İnsanın uzaya uydular yerleştirdiği, yıldızları ziyaretten söz edilen bir dünyada insanı heyecanlandıran, yüreğini çarptıran, tüm dünyada aramasına değecek bir şeyler muhakkak vardı. Ve onu bulmak da mümkündü. Birden aklıma geldi. Bir gün Bond Caddesi'nde dolaşıyordum. Garsonluk yaptığım dönemin sonlarıydı, işimden artık bıkmaya başlamıştım.

Caddede dolaşırken gözlerim bir vitrindeki ayakkabılara takıldı. Gerçekten şık ve gösterişli ayakkabılardı. Aynen gazete reklamlarındaki gibi: *"Günümüzün yakışıklı ve şık erkeklerinin giyimdeki tercihi!"* Genellikle reklamın yanına da o yakışıklı erkeğin bir resmi yerleştiriliyordu. Bana sorarsanız resimdeki tipik bir aptal oluyordu. Bu gibi reklamlar beni güldürüyordu.

Ayakkabı dükkânının vitrinini geçip bir sonrakinin önünde durdum. Burası bir resim dükkânıydı. Vitrinde yalnızca üç resim vardı. Rengiyle ön plana çıkmayan kıvrım kıvrım drapeli kadife kumaşların arasına altın yaldızlı çerçevelerle artistik bir şekilde yerleştirilmiş üç resim. Sanattan pek anlayan bir tip değilimdir. Bir defasında sırf meraktan National Gallery'ye gitmiştim. Sergiler genellikle çok sinirime dokunurlar. Kayalık vadilerde savaşan birliklerin ya da okla yaralanmış, açlıktan bir deri bir kemik kalmış azizlerin yanyana dizilmiş büyük gösterişli çerçeveler içindeki resimleri. İpekler, kadifeler ve danteller arasında yapmacık yapmacık gülümseyerek salınan sözde ünlü kadınların portreleri. Böyle zamanlarda sanatın bana göre bir şey olmadığını daha da iyi anlıyordum. Ancak o anda baktığım resim bir şekilde farklıydı. Vitrinde yalnızca üç resim vardı. Biri

bir manzara resmiydi; her zaman rastladığım türden doğadan bir kesit. İkincisi bir kadın resmiydi, öylesine orantısız yapılmıştı ki onun bir *kadın* olduğunu anlamakta bile zorlanıyordunuz. Sanırım *art nouveau* dedikleri buydu. Bunun ne olduğunu hiç anlayamıyordum. Üçüncüsü ise tam bana uygun bir resimdi. Resimde pek bir şey yoktu aslında. Resim... nasıl tanımlasam? Bir anlamda *basitti.* Büyük oranda boşluk vardı ve içiçe geçmiş, giderek genişleyen halkalardan oluşuyordu. Bilmem anlatabildim mi? Halkalar farklı renklerdeydi, hiç beklemediğiniz tuhaf renklerde. Ve resmin orasına burasına anlamsız bir şekilde rasgele serpiştirilmiş renk parçacıkları vardı. Ama aslında bir şekilde *anlamı* vardı bunların. Doğrusu betimlemede hiç iyi değilimdir. Tek söyleyebileceğim, bakınca bir daha, bir daha bakmak istediğiniz bir resimdi bu. Gözünüzü alamıyordunuz.

Orada durmuş bakıyor ve sanki başıma çok sıra dışı bir şey gelmiş gibi kendimi bir tuhaf hissediyordum. O süslü ayakkabılar, onları giymek isterdim. Aslında giyimime dikkat ediyordum. İnsanları etkileyecek şekilde giyinmekten hoşlanıyordum ama o zamana kadar hiç Bond Caddesi'nden ayakkabı almak aklıma gelmemişti. Burada istenen akıl almaz fiyatların bilincindeydim. Bu ayakkabıların çifti on beş sterlin bile olabilirdi. El yapımı ya da bu gibi bazı tanımlamalarla değerlerini ve de fiyatlarını artırıyorlardı. Tam anlamıyla bir israftı bu. Ayakkabının zarif ve şık olması önemliydi elbette, ama bunun için bu kadar yüksek bir ödeme yapmak anlamsızdı. Bu düşüncelerle ayakkabıdan vazgeçtim.

Ama o resim... acaba resmin fiyatı *neydi*? Merak ediyordum. Diyelim ki o resmi satın aldım? Delirdin mi sen, dedim kendi kendime. Sen resimden hoşlanmazsın, ayrıca resmi ne yapacaksın ki? Bu kesinlikle doğruydu. Ama bu resmi istiyordum... *Benim* olmalıydı. Onu alıp duvara asacak sonra karşısına geçecek, uzun uzun, istediğim kadar bakacaktım. Ve en önemlisi *benim* olduğunu bilecektim.

Benim! Resim satın almak. Bu çılgın bir fikirdi. Resme bir kez daha baktım. Bu resmi istemem kesinlikle mantıklı değildi, üstelik büyük olasılıkla buna param da yetmeyecekti. Aslında o sırada param vardı. Üzerine oynadığım at kazanmıştı. Resim büyük olasılıkla çok pahalıydı. Yirmi sterlin? Yirmi beş? Neyse, sormakta ne sakınca olabilirdi ki? Sonuçta beni yemezlerdi ya. İçeri girdim, kendimi son derece girişken ve kararlı hissediyordum.

Dükkânın içi çok büyük ve sakindi. İçeride nötr renkteki duvarlar ve üzerine oturup resimleri seyredebileceğiniz kadife kaplı kanepelerle sessiz, dingin bir atmosfer vardı. Reklamlardaki kusursuz giyinmiş erkek mankenleri andıran bir adam, dükkânın arkalarından çıkarak yanıma geldi ve içerideki atmosfere uygun sakin, kısık bir sesle benimle konuşmaya başladı. Onun Bond Caddesi'ndeki pahalı mağazaların çalışanları gibi üstünlük taslayan bir tip olmaması ilginçti. Beni saygıyla dinledikten sonra vitrinden resmi aldı, iyice inceleyebilmem için karşımdaki duvara astı. Ve istediğim kadar bakabileceğimi belirtti. O anda resim konusunda başka bazı mağazalardaki kuralların işlemediğini anladım. Hani bazen hiç karşılaşmamış olsanız da bir şeyi bilirsiniz ya, aynen öyle bir şeydi bu. Bu gibi yerlere biri en eski ve soluk giysileriyle ya da yıpranmış paltosuyla gelebiliyor, sonradan onun koleksiyonuna yeni bir parça eklemek isteyen bir milyoner olduğu ortaya çıkabiliyordu. Ya da benim gibi ucuz ama göz alıcı giyimli biri, bir resme öylesine bir tutkuyla bağlanabiliyordu ki bunun için gerekli parayı bir şekilde çok çalışarak bir araya getirebiliyordu.

Adam tam karşımdaki resmi işaret ederek, "Usta işi bir sanat eseri," dedi.

Hemen, "Ne kadar?" diye sordum.

Yanıtı soluğumu kesti.

"Yirmi beş bin," dedi aynı kısık ve nazik sesiyle.

Duygularımı saklama konusunda oldukça başarılıyımdır. Bir şey belli etmedim. Ya da en azından etmediğimi sanıyorum. Sonra adam bana çok yabancı gelen bir isim söyledi. Sanırım bu ressamın adıydı. Resim kısa bir süre önce taşradaki bir malikâneden alınıp satışa çıkarılmıştı ve orada yaşayanlar bunun değerinin farkında bile değillerdi. Aynı oyunu sürdürerek iç çektim.

"Çok büyük bir para ama sanırım değer," dedim.

Yirmi beş bin! Olacak şey miydi bu!

"Evet," dedi adam iç çekerek. "Evet, gerçekten öyle."

Sonra yavaşça resmi duvardan indirdi ve vitrindeki yerine taşıdı. Ardından bana bakarak gülümsedi.

"Çok zevklisiniz."

Bir şekilde karşılıklı olarak birbirimizi anladığımızı hissediyordum. Ona teşekkür ettim ve Bond Caddesi'nde dolaşmaya devam ettim.

3. BÖLÜM

Aslında yazı yazmasını bilmem, yani bir yazar gibi kaleme alamam olayları. Örneğin gördüğüm o resim gibi. Aslında hiçbir şeyle hiçbir şekilde bir bağlantısı yok. Yani ondan doğan bir sonuç yok, herhangi bir şeyle ilintili değil ama ben yine de bir şekilde önemli olduğunu, bir yerlerde onun da bir yeri olacağını hissediyorum. Bu yaşamımda beni etkileyen, benim için bir anlam ifade eden şeylerden biriydi. Aynen Çingene Arazisi gibi. Aynen Santonix gibi...

Aslında henüz Santonix'ten pek söz etmedim. Kendisi mimardır. Sanırım bunu siz de anladınız. Aslında mimarlarla pek işim olmadı, mimarlıktan da pek anlamam ama bina ticaretinden biraz anlarım. Santonix'le de seyahatlerim sırasında karşılaştım. O sırada şoförlük yapıyor, zenginleri oradan oraya taşıyordum. Birkaç kez yurtdışına da gittiğim oldu; iki kez Almanya'ya, bir ya da iki kez Fransa ve bir kez de Portekiz'e. Biraz Almanca ve Fransızca bilirim. Patronlarım genellikle çok zengin ama sağlıkları bir hayli bozuk, yaşlı kimselerdi.

Böyle insanlara şoförlük yapınca paranın o kadar da önemli olmadığını anlamaya başlıyorsunuz. Kalp krizi belirtileri, sürekli alınması gereken şişeler dolusu hap, otellerdeki yemeklerin ya da servisin yeterli olmamasından duyulan öfke... Tanıdığım zenginlerin

çoğu belirgin bir şekilde mutsuz insanlardı. Dertleri çoktu: vergiler, yatırımlar. Onların kendi aralarında konuşmalarına tanık oluyordum. Genellikle sıkıntılarından ve endişelerinden söz ediyorlardı. Zaten yarısının ölümüne de bu neden oluyordu. Seks yaşamları da pek öyle imrenilecek gibi değildi. Bazılarının uzun bacaklı, sarışın, onları buldukları her fırsatta erkek arkadaşlarıyla aldatan güzel, ateşli eşleri vardı. Bazılarıysa sadık ama son derecede çirkin, durmadan yakınan, kocalarına akıl öğretmeye kalkışan kadınlarla evliydi. Hayır, ben kendim olmak istiyordum, olmalıydım da. Michael Rogers dünyayı gezen, istediğinde güzel kızlarla istediği şekilde ilişki kuran bir adam!

Gerçi kıt kanaat geçiniyordum ama bu benim için sorun değildi. Çünkü yaşam güzeldi ve yaşamaya değerdi. Anlayacağınız gezip eğlenmeyi, dilediğimce yaşamayı seviyordum. Ve sanırım bunun böyle sürüp gideceğine de inanıyordum. Ancak gençlikle birlikte bu da geçip gidiyor. Gençlik elden gitmeye başlayınca eğlence kavramı da aynı kalmıyor.

Bütün bunların gerisinde sanırım her zaman başka bir şey vardı; istediğim biri ya da bir şey... hep aradığım. Neyse asıl anlatmak istediğim öyküme döneyim. O sırada yaşlı işverenimi sık sık arabayla Riviera'ya götürüyordum. Orada ev yaptırıyordu. İnşaatın nasıl gittiğini görmek istiyordu. Mimarı da Santonix'ti. Santonix'in milliyetini bilmiyorum. Bu adı daha önce hiç duymamıştım ve bir hayli tuhaf bir isimdi. Önce onun İngiliz olduğunu düşündüm. Ama sanırım değildi. İskandinav olmalıydı. Santonix hastaydı. Bunu onu ilk gördüğümde anladım. Genç, sarışın, hastalıklı denecek kadar zayıf, tuhaf, çarpık suratlı bir adamdı. Yüzünün iki yarısı sanki farklıydı. Müşterilerine karşı son derece sert ve kaba olabiliyordu. İnsan ilk anda ister istemez parayı veren mal sahibinin son sözü söyleyeceğini ve zorbalık edebileceğini düşünüyor. Ama durum kesinlikle fark-

lıydı. Sözünü geçiren de zorbalık eden de Santonix'ti. Kendinden öylesine emindi ki karşısındaki şaşkına dönüyordu. Üstelik söylemediğini bırakmıyor, onları istediğini yapmaya zorluyordu.

Anımsıyorum da bir defasında sözünü ettiğim patronum inşaatın durumunu görünce son derece öfkelendi. Öylesine bir öfkeydi ki bu, adamın hemen orada kalp krizinden öleceğinden bile korktum. Ve tabii ben de bu durumda her an yardıma hazır şoförü olarak yanından ayrılmamaya çalıştım.

Patronum Bay Constantine, "Dediklerimi yapmamışsınız," diye bağırdı. "Çok fazla para harcamışsınız. Bu kadarı çok fazla! Sizinle anlaşmamız böyle değildi. Bu ev bana düşündüğümden çok daha pahalıya mal olacak."

Santonix, "Kesinlikle haklısınız," dedi. "Ama bu paranın harcanması gerekiyordu."

"Harcanması gerekmiyor. Harcanmamalı da! Size tanıdığım limitleri asla aşmamalısınız. Anlıyor musunuz?"

Santonix omuz silkti. "O zaman siz de asla istediğiniz eve sahip olamazsınız. Ben ne istediğinizi *biliyorum*. Yapacağım ev istediğiniz ev olacak. Ben bundan eminim, siz de eminsiniz. Bu orta sınıfa özgü ekonomi safsataları beni ilgilendirmez. Bırakın bunları! Birinci sınıf bir ev istiyorsunuz ve de öyle bir eviniz *olacak*. Evinizi arkadaşlarınıza gösterip övüneceksiniz. Onlar da sizi kıskanacaklar. Ben herkese ev yapmam. Size bunu söylemiştim. Bunun parayla da ilgisi yok. Bu ev başkalarının evlerine hiç benzemeyecek!"

"Korkunç bir şey olacak! Korkunç!"

"Ne münasebet. Asıl sorun ne biliyor musunuz? *Siz* ne istediğinizi bilmiyorsunuz. Daha doğrusu biliyorsunuz ama bunu ifade edemiyorsunuz, bunu kafanızda şekillendiremiyorsunuz. Ama ben sizin nasıl bir ev istediğinizi biliyorum. Ne hayal ettiğinizi *görebiliyorum*. Bunu hemen anlarım, insanların neyin peşinde olduklarını ve ne is-

tediklerini hemen sezerim. Siz kalite peşindesiniz. Bunun için de size kaliteyi sunacağım."

Santonix hep böyle şeyler söyler, ben de bir köşeye çekilip onu dinlerdim. Her nedense bana doğrudan denize bakan çam ağaçlarının arasına yapılan bu ev, normal bir ev değilmiş gibi geliyordu. Bu ev geleneksel anlamda tamamı deniz görecek şekilde yapılan evlere hiç benzemiyordu. Bir tarafı kırlara, göğü delercesine uzanan tepelerin arasında kıvrılan vadiye bakyordu. Tuhaf, alışılmadık, insanı heyecanlandıran bir yapıydı bu.

Santonix bazen izinli olduğum zamanlarda benimle konuşurdu.

"Ben yalnızca *istediğim* insanlara ev yaparım."

"Yani zenginlere mi?"

"Zengin olmaları gerekiyor yoksa evin parasını veremezler. Ama beni ilgilendiren asla para değildir. Müşterilerimin zengin olmaları gerekiyor çünkü ancak böylece istediğim değerdeki evleri yapabiliyorum. Aslında yalnızca ev de yeterli değil. Konumu, arazisi de çok önemli. Bu zümrüt ya da yakut gibi bir şey. Güzel bir taş tek başına yalnızca güzel bir taştır. Sizin için hiçbir anlam ifade etmez, şekilsiz önemsiz bir taştır sonuçta. Ancak uygun montürle kazanır o muhteşem görünümünü. Mücevheri mücevher yapan, ona değerini, güzelliğini kazandıran montürüdür. Bunun için de ben evi yapacağım yeri dikkatle seçerim. Ve burası da ancak yapacağım ev arazinin ortasında bir mücevher gibi gururla parladığı zaman gerçek değerini bulur."

Bana bakarak güldü.

"Anlamadın değil mi?"

Ağır ağır, "Sanırım hayır," dedim. "Ama yine de –bir bakıma– sanırım..."

"Olabilir..."

Beni ilgiyle süzdü.

Riviera'ya yine gittik. O sırada ev de bitmek üzereydi. Evi tanımlamaya bile çalışmayacağım çünkü bunu doğru dürüst yapamayacağımı biliyorum ama çok özel, alışılmadık ve olağanüstü *güzellikte* olduğunu söylemeliyim. Bunu ben bile görebiliyordum. Bu, insanın gurur duyacağı, bakmaya doyamayacağı, yaşamaktan, arkadaşlarına göstermekten mutluluk ve gurur duyacağı bir evdi, özellikle de içinde doğru kişiyle yaşıyorsa...

Sonra bir gün Santonix bana birdenbire, "Biliyor musun, senin için de bir ev yapabilirim," dedi. "Senin istediğin evi biliyorum."

Başımı salladım ve dürüstçe itiraf ettim.

"Nasıl bir ev istediğimi ben bile bilmiyorum."

"Sen bilmiyor olabilirsin. Ama ben biliyorum, hissediyorum." Sonra başını sallayarak ekledi. "Ne yazık ki bunun için yeterli paran yok."

"Hiçbir zaman da olmayacak," dedim.

Santonix başını salladı. "Böyle söylememelisin. Fakir doğmak ömrünün sonuna kadar fakir olacağın anlamına gelmez. Para tuhaftır. İstendiği yere gider."

İçimi çektim. "Ama ben yeterince zeki de değilim."

"Hayır, yalnızca yeterince hırslı değilsin. Daha doğrusu içinde hırs var ama henüz uyanmamış."

"Neyse..." diye mırıldandım. "Umarım ileride hırsım uyanır ve çok para kazanırım. O zaman size gelir ve 'Bana bir ev yapın,' derim."

Santonix iç çekti. "Bekleyemem... hayır, beklemeyi göze alamam. Çok az zamanım kaldı. Artık yalnızca bir ya da iki ev daha yapabilirim, daha fazla değil. İnsan genç ölmek *istemiyor*. Ama bu bazen kaçınılmaz oluyor. Neyse, belki de bu hiç önemli değil."

"O halde hırsımın çok çabuk uyanması gerekiyor."

Santonix, "Hayır," dedi. "Sağlıklısın, yaşamdan keyif alıyorsun. Yaşam tarzını değiştirmemelisin."

Güldüm. "Bunu istesem de yapamam."

O sırada bunun doğru olduğunu sanıyordum. Yaşam tarzım hoşuma gidiyordu. Eğleniyordum. Sağlığımla da hiçbir sorunum yoktu. Çok parası olan, çok çalışan ve çok fazla çalıştıkları için koroner yetmezlik, ülser ve bunun gibi daha birçok hastalığı olan birçok zenginin şoförlüğünü yapmıştım. Çok çalışmak gibi bir niyetim yoktu, bunu istemiyordum, herhangi bir iş yapabilirdim, ne olduğu hiç fark etmiyordu. Hırsım yoktu ya da olmadığını düşünüyordum. Sanırım Santonix hırslı, tutkulu biriydi. Bunu tasarladığı, inşa ettiği evlerde görebiliyordunuz. Tasarımlarındaki, planlarındaki titizliği ve tam olarak anlayamadığım bir şeyler daha onu sağlığından etmişti. Kim bilir belki en başında da sağlıklı bir adam değildi. Bazen onun hırslarını tatmin etmek için yaptığı işlerle kendini zamanından önce öldürmeye çalıştığı gibi tuhaf bir hisse kapılıyordum. Bense çalışmak istemiyordum. Bu kadar basit işte. Çalışmaktan, iş yaşamından nefret ediyordum. İşin insanların kendisi için icat ettiği çok kötü bir şey olduğu kanısındaydım.

Santonix'i sık sık düşünüyordum. Tanıdığım insanlar içinde en çok o ilgimi çeken oydu. Bence yaşamdaki en tuhaf şeylerden biri insanın anımsadıklarıdır. Sanırım insan anımsayacağı şeyleri kendisi özellikle seçiyor. Sonuçta bir seçim yapmak gerek. Benim seçtiklerim de Santonix ve yaptığı evler, Bond Caddesi'ndeki o resim, Kuleler adlı o harap eve gitmem ve Çingene Arazisi'nin öyküsüydü hiç kuşkusuz... Bazen de karşılaştığım kızlar, şoförlük yaptğım sırada gittiğim bilmediğim yerler oluyordu hafızama kazınan. Müşteriler ise hep aynıydı; sıkıcı, tekdüze. Hep aynı otellerde kalıyor, aynı lezzetsiz, akıl almaz yemekleri yiyorlardı.

Bense tuhaf bir biçimde hep bir şeyler bekliyor, bu duygudan kendimi kurtaramıyordum. Karşıma çıkacağına inandığım ya da bir şekilde bana verilecek olan bir şeyi bekliyor, arıyordum. Aslında bel-

ki de aradığım bir kızdı; doğru kızı arıyordum, bunu söylerken kastettiğim kesinlikle bazı dostlarımın, annemin ya da Joshua amcamın kastettiği anlamda evlenip yuva kuracağım güzel ve aklı başında bir kız değil. O sıralarda aşk konusunda pek bir bilgim yoktu. Seks konusundaysa bilgiliydim. Zaten bizim kuşağın tek bildiği de buydu. Sanırım bu konuyu çok fazla konuşuyor, bu konuda çok fazla şey duyuyor ve fazla ciddiye alıyorduk. Ne ben ne de arkadaşlarım böyle bir şey gerçekten başımıza geldiğinde –yani âşık olduğumuzda– ne olacağını bilmiyorduk. Gençtik ve hayat doluyduk. Karşılaştığımız kızların görünüşüne, vücut hatlarına, bacaklarına bakıyor, bakışlarını anlamlandırmaya çalışıyorduk. "Bana pas veriyor mu vermiyor mu? Acaba onunla ilgilenmek zaman kaybı mı olur?" Elde ettiğin kızların sayısı arttıkça da kendinle gurur duyuyordun. Ve çevrendekiler de senin beğenilen biri olduğunu düşündükçe sen de kendinin öyle olduğuna kendini biraz daha fazla inandırıyordun.

O sırada gerçek aşkın ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sanırım bu herkesin başına er ya da geç geliyor ama daima birdenbire oluyor bu. Yani sandığınız gibi, "İşte aradığım kız bu... Bu kız benim olmalı..." diye düşünme fırsatınız olmuyor. Her neyse, ben böyle bir şey hissetmedim. Birden büyük bir aşka tutulacağım aklımdan bile geçmiyordu. Hele, "İşte ben bu kıza aitim... Ben *onunum*. Her zaman, sonsuza dek, tümüyle onun olacağım," diye düşüneceğim aklımın ucundan bile geçmiyordu. Hayır, aşkın böyle bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim. Eski komedi sanatçılarından biri aynen şöyle dememiş miydi hatta bu onun en ünlü esprilerinden de biriydi: "Bir kez âşık oldum. Eğer bir daha başıma böyle bir şeyin geleceğini sezersem, başka bir ülkeye göçerim..."

Benim için de durum aynı. Eğer bilebilseydim, bunun ne demek olduğunu bilseydim, ben de başka bir ülkeye göçerdim. Yani biraz aklım olsaydı.

4. BÖLÜM

Açık artırmaya gitme planımı unutmamıştım.

Satışa daha üç hafta vardı. Bu arada bir defasında Fransa'ya bir defasında Almanya'ya olmak üzere iki kez daha Avrupa'ya gittim. Hamburg'dayken işler ters gitmeye başladı. Şoförlüklerini yaptığım adamla karısından nefret ediyordum. Sanki hoşlanmadığım, nefret ettiğim her şeyin temsilcisiydiler. Kaba, düşüncesiz, çirkin, sevimsiz insanlardı. Sanırım dalkavukluk üzerine kurulu bu yaşama daha fazla dayanamayacağımı anlamama da onlar neden oldu. Ama yine de sağduyulu davrandım. Onlara artık bir gün bile dayanamayacağımı düşündüğüm halde bunu onlara açıkça söylemedim. Çalıştığım şirketle aramın açılmasını istemiyordum. Dolayısıyla kaldıkları otele telefon ederek aniden hastalandığımı söyledim. Londra'daki şirkete de aynı şekilde telgraf çektim ve karantinaya alınmam olasılığı olduğunu ve yerime başka bir şoför göndermelerinin iyi olacağını belirttim. Bundan dolayı beni hiç kimse kınayamazdı. Şirket için çok önemli olmadığımdan büyük olasılıkla bunu araştırmaya kalkışmayacak, onlara daha fazla bilgi veremeyecek kadar ateşim olduğunu düşüneceklerdi.

Daha sonra Londra'ya döndüğümde onlara ne kadar ağır hasta olduğuma ilişkin abartılı bir öykü anlatabilirdim. Ama bunu yapaca-

ğımı hiç sanmıyordum. Söylediğim gibi özel şoförlükten bıkmıştım artık.

Bu isyanım yaşamımın en önemli dönüm noktalarından biri oldu. Belki bundan belki başka nedenlerden açık artırma günü o salonda bulunabildim.

Orijinal ilanın üzerine çaprazlamasına bir kâğıt yapıştırılmıştı. Bu kâğıtta, "Daha önce özel bir anlaşmayla satılmadığı taktirde," yazıyordu. Ama ilan hâlâ oradaydı ve bu da Çingene Arazisi'nin henüz satılmamış olduğunu gösteriyordu. Her nedense o kadar heyecanlandım ki bir an ne yapacağımı bilemedim.

Daha önce de söylediğim gibi o zamana kadar hiçbir gayrimenkulün açık artırmasında bulunmamıştım. Bunun çok heyecanlı bir şey olacağını umuyordum ama umutlarım boş çıktı. Aksine yaşamım boyunca katıldığım en sıkıcı toplantıydı bu. Artırma kasvetli bir hava içinde geçti, zaten salonda da yalnızca altı, yedi kişi vardı. Artırmayı yöneten de başka açık artırmalarda, örneğin eşya ya da antika satışlarında gördüklerime hiç benzemiyordu. O adamlar neşelidirler, şakalar yaparlar ve zaman zaman da yükselttikleri etkileyici sesleriyle salona heyecan getirirler. Oysa bu adam isteksiz, ölgün bir sesle konuşuyordu. Kuleler'i övdükten sonra arsanın genişliği filan gibi bilgiler verdi. Ondan sonra da isteksiz bir havada açık artırmayı başlattı. Biri 5.000 sterlin verdi. Artırma memuru hiç de komik olmayan bir şakayla karşı karşıya kalmış bir adam havasında yorgun yorgun gülümsedi. Sonra bir şeyler söyledi. Birkaç kişi daha teklif sundu. Etraftakilerin çoğu taşralı tiplerdi. Çiftçiye benzeyen biri, inşaat şirketinden olduğu kanısına vardığım bir başka tip, birkaç avukat ve biraz ileride de Londra'dan geldiği anlaşılan ciddi görünümlü, şık bir yabancı. Adamın artırmaya katılıp katılmadığını bilemiyorum. Belki bir ya da iki teklif vermiştir. Verdiyse bile son derece kısık bir sesle ve âdet yerini bulsun diye verdiği kesin. Her neyse sonunda açık artırma kapandı ve görevli memur tekliflerin beklenilen değeri bulmadığını, dolayısıyla satışın yapılmayacağını açıkladı.

Dışarı çıkarken yanımdaki taşralı tiplerden birine, "Artırma çok sıkıcıydı," dedim.

"Her zamanki gibi," dedi. "Bunlara sık sık katılır mısınız?"

"Hayır," diye yanıt verdim. "Katıldığım ilk açık artırma bu."

"Sırf meraktan geldiniz, öyle mi? Teklifte bulunduğunuzu görmedim."

"Yalnızca satışın nasıl gideceğini merak etmiştim."

"Satışlar genellikle böyle sonuçlanır. Niyetleri yalnızca araziyle kimin ilgilendiğini öğrenmekti."

Meraklı bakışlarla adama baktım.

"Sanırım oranın peşinde üç kişi var," diye açıkladı. "Helminster'den gelen biri, müteahhit olmalı. Sonra Liverpool'dan Dakham &Coombe adlı bir şirketi temsilen satışa katılan bir adam. Bir de Londra'dan karanlık bir tip, onun avukat olduğunu sanıyorum. Tabii daha başka birileri de olabilir ama benim özellikle dikkatimi çeken bu üçü. Orayı ucuza kapatacaklar. Herkesin düşüncesi bu."

"O yerle ilgili söylentiler yüzünden mi?" diye sordum.

"Ah, demek Çingene Arazisi'yle ilgili söylentileri duydunuz? Aslında bu yalnızca buralıların uydurması. Köy Heyeti o yolu yıllar önce değiştirmeliydi, orası tam bir ölüm tuzağı."

"Ama yine de Kuleler'in şöhreti *kötü*, öyle değil mi?"

"Size bunun yalnızca batıl inanç olduğunu söylemiştim. Her neyse, sanırım artık satış kapalı kapılar ardında yapılacak. Gidip tekliflerini sunacaklar. Bana kalırsa araziyi Liverpool'daki şirket alacak. Whetherby'ın pek fiyat yükselteceğini sanmıyorum. O arazileri ucuza kapatmak ister. Son zamanlarda gelişim projeleri nedeniyle satılığa çıkan arsa çok. Sonuç olarak o araziyi satın alarak oradaki harabe evi yıkıp yerine yenisini yaptırabilecek kişi sayısı da pek fazla değil. Hiç kolay değil bu."

"Evet," diye mırıldandım. "Günümüzde buna pek sık rastlanmıyor."

"Çok zor bu. Vergi sorunları, izinler filan... Ayrıca taşrada doğru dürüst bir hizmetçi ve uşak bulmak da pek mümkün değil. Bu yüzden de birçok insan şehirde modern bir apartmanın on altıncı katındaki lüks bir daireye binlerce sterlin vermeyi yeğliyor. Taşradaki büyük malikânelerini de satışa çıkarıyorlar."

"İyi de bunların yerine de modern bir ev yapılabilir. İşgücünden de tasarruf olur."

"Evet, *yaptırılabilir*, ama çok pahalıya çıkar. Ayrıca artık kimse yalnız, sakin bir yaşamı yeğlemiyor."

"İsteyen olabilir," dedim.

Güldü. Birbirimizden ayrıldık, yürümeye başladım. Kaşlarımı çatmış, derin derin düşünüyordum. Nereye gittiğimin farkında bile olmadan ağaçların arasında kıvrıla kıvrıla uzanan yoldan kırlara doğru yürüdüm.

İşte Ellie'yi de ilk kez o zaman gördüm.

Daha önce de söylediğim gibi uzun bir selvi ağacının yanında duruyor ve –nasıl söyleyeyim– sanki bir saniye önce orada değilmiş de birdenbire ağacın gövdesinden ortaya çıkıvermiş gibi görünüyordu. Üzerinde koyu yeşil tüvit bir tayyör vardı. Saçları sonbahar yaprakları gibi tatlı bir kahverengiydi. Periye benzeyen bir havası vardı. Onu görünce bir an durakladım. Ellie de dudakları hafifçe aralanmış, şaşkınlık içinde bana bakıyordu. Sanırım ben de şaşırmış görünüyordum. Ona bir şey söylemek istiyor, ama bunun ne olduğunu bilmiyordum.

Neden sonra, "Çok affedersiniz," diyebildim. "Si... sizi korkutmak istemedim. Burada birinin olduğunu bilmiyordum."

"Hiç sorun değil," derken sesi ancak küçük bir kız çocuğunda olabilecek kadar tatlı ve yumuşak çıkmıştı. Aslında tam olarak öyle değildi, büyülü bir sesti bu. "Yani... şey... ben de burada birinin olabileceğini sanmıyordum." Etrafına bakınarak ekledi. "Çok ıssız bir yer burası." Hafifçe titredi.

O akşamüzeri hafif ancak serin bir rüzgâr esiyordu. Ama belki de Ellie'nin titremesinin nedeni bu rüzgâr değildi. Bilemiyorum. Ona doğru bir iki adım attım.

"Burası insanı ürpertiyor, öyle değil mi?" dedim. "Yani, şu harabeye dönüşmüş ev filan."

Ellie düşünceli düşünceli mırıldandı.

"Kuleler... Evin adı buydu, değil mi? Ama binada hiç kule görünmüyor."

"Herhalde bu adı laf olsun diye koydular. İnsanlar bazen evlerine olduklarından daha görkemli bir hava kazandırmak için 'Kuleler' gibi isimler seçiyorlar."

Ellie hafifçe gülümsedi.

"Bu adı seçmelerinin nedeni bu olsa gerek. Burayı bugün açık artırmayla satışa çıkarıyorlar, bunu biliyor muydunuz?"

"Evet," dedim. "Ben de artırmadan geliyorum."

"Öyle mi?" Ellie şaşırmış gibiydi. "Burayla ilgileniyor musunuz?"

Güldüm. "Benim birkaç yüz dönüm ormanlık bir arazinin ortasına yapılmış harap bir evi satın almam olanaksız. Öyle bir gücüm yok."

Ellie, "Burası satıldı mı?" diye sordu.

"Hayır. Beklenilen fiyat çıkmadı."

"Ah, anlıyorum..." Rahatlamış gibiydi.

Meraklanmıştım. Sordum. "Herhalde siz de burayı almayı düşünmüyorsunuz?"

"Hayır, hayır," dedi. "Tabii ki hayır." Nedense telaşlanmıştı.

Bir an duraksadım sonra da dayanamayarak dilimin ucuna kadar gelen sözcükleri engellemedim.

"Şunu belirtmek isterim ki, param yok, dolayısıyla burayı satın almam olanaksız. Ama bu araziyle ilgileniyorum. Burayı satın ala-

bilmeyi çok *isterdim.* Benim olmasını çok *isterdim.* İsterseniz bana gülebilir, alay edebilirsiniz ama gerçek bu."

"İyi de ev neredeyse yıkılacak durumda değil mi?"

Başımı salladım.

"Tabii ki öyle. Onu şu *andaki* haliyle istediğimi söylemedim. Bu binayı yıkıp tuzla buz etmeyi istiyorum. Kötü, çirkin bir ev bu, sanırım hüzünlü bir yermiş de. Oysa bu arazi ne çirkin, ne de hüzünlü. Aksine çok güzel. Şuraya bakın. Gelin ve ağaçların arasından bir bakın. Şu manzarayı görüyorsunuz, değil mi? Tepelerden kırlara kadar uzanan şu yolun manzarasını. Burası biraz aralanırsa... şimdi bir de şu tarafa geçin..."

Kolundan tutarak onu diğer tarafa götürdüm. Bu davranışım normal değildi ama o bunun farkında bile değildi. Zaten onu tutuşumda da özel bir şey yoktu. Tek isteğim ona gördüğümü göstermekti.

"Bakın!" diye bağırdım. "Burası da denize açılıyor. İleride de yalçın kayalar görülüyor. Arada bir kasaba var ama onu buradan görmek mümkün değil. Çünkü çevresini tepecikler sarmış. Buranın üçüncü bir manzarası daha var. Oradan da sisli, ağaçlıklı bir vadi gözüküyor. Şimdi anlıyor musunuz ne demek istediğimi? Eğer bazı ağaçlar kesilir, manzara koridorları yaratılır ve etrafı açılırsa *buraya* yapılacak evin ne kadar muhteşem olacağını düşünebiliyor musunuz? Yeni evin eskinin yerine yapılması da gerekmez tabii. Sağa doğru elli, yüz metre kadar kaydırılabilir. Buraya olağanüstü bir ev yapılabilir. Tabii dâhi bir mimar tarafından."

"Dâhi mimarlar tanıyor musunuz?" Sesi kuşkuluydu.

O zaman ona Santonix'ten söz ettim. Devrilmiş bir kütüğün üzerinde yan yana oturduk ve anlatmaya başladım. Ve ben, şimdiye kadar görmediğim bu ince, güzel, orman perilerine benzeyen kıza tüm düşlerimi anlattım.

"Ama bunların hiçbiri gerçek olmayacak," dedim sonunda. "Bunu biliyorum. Bu olanaksız. Ama düşünün. Yalnızca düşünün ve hayal edin, aynen benim gibi. Şuradaki ağaçları kesecek ve orayı iyice açacağız. Sonra oraya orman gülleri ve açelyalar dikeceğiz. Ve dostum Santonix gelecek. Durmadan öksürüyor olacak tabii. Çünkü Santonix veremden ölmek üzere ama bu evi yapacak. Ölmeden bitirecek. Santonix en şahane evi yapabilir. Onun yaptığı evlerin nasıl olduğunu görmelisiniz. Yalnızca zenginlere ev yapar. Ama bunların da doğru insanlar olması ve doğru evi istemeleri şart. Geleneksel anlamda söylemiyorum bunu. Düşlerinin gerçek olmasını isteyenleri kastediyorum. Ve tabii bu düşlerin Santonix'in düşünceleriyle uyuşması gerektiğini."

Ellie mırıldandı.

"Ben de öyle bir ev isterdim. Anlattığınız ev bir an gözümde canlandı sanki... Evet, burası yaşamak için çok hoş bir yer olabilir. İnsan burada, bu güzel yerde çok mutlu olabilir. Tüm düşleri gerçekleşebilir. Burada özgür olabilir, başkalarının zoruyla istemediğiniz şeyleri yapmak zorunda kalmazsınız. Ah, yaşantımdan, etrafımdaki insanlardan –*her şeyden* ama her şeyden– öylesine bıktım ki!"

İşte her şey böyle başladı. Ellie ve ben. Hayallerimle ben ve yaşama isyanıyla Ellie. Birden susup birbirimize baktık.

"Adınız neydi?" diye sordu.

"Mike Rogers," dedim. "Michael Rogers. Sizinki?"

"Fenella." dedi. Kısa bir tereddütün ardından ekledi. "Fenalla Goodman." Yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Bunun bize bir yararı yoktu ama susup birbirimize bakmayı sürdürdük. İkimiz de birbirimizi yeniden görmek istiyor ama... ama o an için bunu nasıl ayarlayacağımızı bilmiyorduk.

5. BÖLÜM

Bu Ellie'yle ilişkimizin başlangıcıydı. O gün dostluğumuz pek çabuk ilerlemedi. Bunun nedeni ikimizin de kendimize özgü sırlarımız olmasıydı. İkimiz de bunları açıklamak istemiyor, bu yüzden kendimizden pek söz edemiyorduk. Bu da aramıza görülmeyen, aşılması güç bir duvar örüyordu sanki. İçimizden geçenleri açıkça dile getiremiyor, birbirimize "Tekrar ne zaman görüşeceğiz? Seni nerede bulabilirim? Nerede oturuyorsun?" diye soramıyorduk. Çünkü karşındakine böyle şeyler sorarsan o da senden aynı şeyleri açıklamanı isteyebilirdi.

Bana adının Fenella olduğunu söylediği zaman yüzünde endişeli bir ifade belirmişti. Hatta bir an bunun onun gerçek adı olmadığını, uydurduğunu bile düşünmüştüm. Tabii bir yandan da bunun olanaksız olduğunu biliyordum. Çünkü ben ona gerçek adımı söylemiştim.

O gün birbirimizden nasıl ayrılacağımızı bilemedik. Bu tuhaf bir durumdu tabii. Hava soğumuştu ve Kuleler'den aşağı doğru yürümek istiyorduk. Peki ya sonra ne yapacaktık?

Acemice bir tavır içinde çekinerek, "Burada mı kalıyorsunuz?" diye sordum.

Market Chadwell'de kaldığını söyledi. Market Chadwell oraya pek de uzak olmayan, pazar kurulan küçük, hoş bir kasabaydı. Kasabada üç yıldızlı büyükçe bir otel vardı. Orada kalıyor olmalıydı.

O da bana aynı çekingenlikle, "Peki siz burada mı yaşıyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Burada yaşamıyorum. Köye bir günlüğüne geldim."

Aramızda tekrar sıkıntılı bir sessizlik oldu. Genç kız hafifçe ürperdi. Soğuk bir rüzgâr esiyordu.

"Yürüsek iyi olacak," dedim. "Isınırız. Arabanız var mı? Yoksa buraya tren ya da otobüsle mi geldiniz?"

Arabasını köyde bıraktığını söyledi. "Ama bu sorun değil," diye de ekledi.

Endişeli, gergin bir hali vardı. Bir an onun benden kurtulmak istediğini ancak bunu nasıl yapacağını bilemediğini düşündüm.

"Köye kadar beraber yürüyelim mi?"

Bana minnetle baktı. Birçok araba kazasına neden olan virajlı, yokuş yolda ağır ağır yürümeye başladık. Tam bir virajı dönmüştük ki, birden selvilerden birinin arkasından biri çıktı. Bu o kadar ani olmuştu ki, Ellie irkilip şaşkınlıkla haykırdı. "Ah!"

Bu geçen gün kulübesinin bahçesinde gördüğüm ihtiyar Çingene'ydi. Bayan Lee. Kadın rüzgârda uçuşan siyah karışık saçları ve kırmızı peleriniyle ilk gördüğümden çok daha vahşi görünüyordu. Otoriter duruşu insanda boyu olduğundan daha uzunmuş gibi bir izlenim uyandırıyordu.

"Burada ne yapıyorsunuz çocuklar? Çingene Arazisi'ne gelme nedeniniz ne?"

Ellie, "Ah..." dedi. "Yoksa yasak araziye mi girdik?"

"Aslında öyle olabilirdi. Burası Çingenelerin olmalıydı. Çingenelerin arazisiydi ama bizi buradan kovdular. Buraya gelmekle iyi yapmadınız. Çingene Arazisi'nde dolaşmanız da hiç doğru değil, size iyilik getirmeyecek."

Ellie bunu tartışmadı bile, kendisiyle barışık bir insandı. Nazikçe yanıt verdi.

"Buraya gelmememiz gerektiğini bilmiyordum, çok üzgünüm. Arazinin bugün satışa çıkarılacağını düşünüyordum."

Yaşlı kadın başını salladı.

"Burayı satın alanın başı beladan kurtulmayacak. Uğursuzluk onu hep izleyecek! Bak, beni dinle yavrum! Sen gerçekten güzel bir kızsın. Kötülükler, şanssızlıklar burayı satın alanın peşini bırakmayacak. Bu arazi lanetli, bu uzun zamandır süregelen bir lanet, uzun yıllardır lanetli burası. Oradan uzak dur. Çingene Arazisi'yle ilgilenme bile. Burası sana ölüm ve tehlike getirecek. Denizlerin ötesindeki evine dön ve bir daha Çingene Arazisi'ne dönme. Seni uyarıyorum."

"Ama bir zararımız olmadı ki."

Araya girdim. "Haydi ama Bayan Lee. Küçük hanımı korkutmayın."

Sonra Ellie'ye dönerek durumu açıklamaya çalıştım.

"Bayan Lee köyde yaşıyor, orada bir kulübesi var. Fal bakıyor, geleceği söylüyor. Öyle değil mi, Bayan Lee?"

Çingene'yle şakacı bir havada konuşmuştum.

Kadın iyice dikleşti.

"Bende bu yetenek var. Bu yetenek bana doğuştan bahşedildi. Biz Çingeneler böyleyizdir. Hepimiz. Senin falına bakacağım, küçük hanım. Avucumu gümüşle doldur, sana geleceğini söyleyeyim."

"Falıma bakılmasını istemiyorum."

"Baktırırsan akıllılık edersin. Geleceğin neler getireceğini bilirsin. Başına gelecekleri, nelere dikkat etmen gerektiğini öğrenirsin. Haydi ama cebin para dolu. Dünya kadar paran var.. Öyle şeyler biliyorum ki bunları öğrenmen senin yararına olur."

Kadınlar için fal baktırmanın kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Tanıdığım tüm kadınlarda tanık olmuştum buna. Gittiğimiz tüm panayırlarda istemeyerek de olsa hemen her defasında falcının çadırına girmek ve fal için para ödemek zorunda kalmıştım. Ellie çantasını açtı ve çıkardığı iki yarım peniyi yaşlı kadının avucuna koydu.

"İşte şimdi oldu, güzelim. Şimdi ihtiyar Lee Ana'nın söyleyeceklerine kulak ver."

Ellie eldivenini çıkardı, ince, küçük elini ihtiyar kadına uzattı. Bayan Lee onun bileğinden tutarak dikkatle avucunun içine baktı. Sonra da kendi kendine mırıldandı.

"Şimdi ne görüyorum? Ne görüyorum?"

Birden Ellie'nin elini bıraktı.

"Ben senin yerinde olsam, hemen buradan giderdim. Git ve bir daha da gelme! Sana şu anda tek söyleyebileceğim bu ve bu doğru da. Avucunda da görüyorum bunu. Çingene Arazisi'ni, burayı gördüğünü unut. Lanetli olan yalnız oradaki harap ev değil, bütün bu arazi."

Sert bir sesle, "Bunu takıntı haline getirmişsin," dedim. "Ayrıca bu küçük hanımın burayla bir ilgisi yok. Bugün buraya da yalnızca biraz dolaşmaya gelmiş. Burayla da bu çevreyle de ilgisi yok."

Yaşlı kadın bana aldırmadı bile. Somurtkan bir ifadeyle sözlerine devam etti.

"Sana söylüyorum, güzelim. Seni uyarıyorum. Çok mutlu bir yaşamın olabilir ama tehlikeden kaçınman gerek. Tehlikeli ya da lanetli yerlerden uzak dur. Sevildiğin, istendiğin, üzerine titrenen yere git. Kendini güvene almalısın. Bunu asla unutma. Yoksa... yoksa..." Hafifçe ürperdi. "Görmek bile istemiyorum... avucunda gördüklerim hiç hoşuma gitmiyor."

Sonra birden tuhaf, çevik bir hareketle iki yarım peniyi Ellie'nin avucuna sıkıştırdı. Kendi kendine pek anlaşılmayan bir şeyler mırıldandı. "Acımasızlık bu..." diyormuş gibi geldi bana. "Acımasızlık. Çok kötü, korkunç şeyler olacak..."

Sonrasında arkasını dönerek hızla uzaklaştı.

Ellie şaşkınlık içinde fısıldadı.

"Ne... ne korkutucu bir kadın."

Boğuk bir sesle, "Ona aldırmayın," dedim. "Bunak bir ihtiyar işte. Yalnızca sizi korkutmak ve buradan uzak tutmak istedi, hepsi bu. Sanırım Çingenelerle bu arazi arasında böyle tuhaf bir ilişki var."

"Burada kazalar mı olmuş? Kötü şeyler mi görülmüş?"

"Kaza olması çok normal. Yolun darlığına, şu virajın keskinliğine bakın. Bu konuda bir şey yapmadıkları için yetkililer de suçlu. Tabii ki burada kaza olur. Üstelik uyarı levhası da yok."

"Yalnızca kaza mı, başka bir şey yok mu?"

"Bakın," dedim. "İnsanlar felaket haberleri duymaktan hoşlanırlar. Her zaman da dilden dile dolaşan birtakım felaket söylentileri vardır. Bir yerle ilgili lanet öyküleri de böyle başlar."

"Buranın çok ucuza satılacağını söylemelerinin nedeni de bu mu?"

"Olabilir, sanırım öyle de. Daha doğrusu buradakiler için öyle. Ama ben Kuleler'i buralı birinin alacağını hiç sanmıyorum. Bence dönüşüm amaçlı olarak bir inşaat firması alacak. Titriyorsunuz. Haydi, biraz daha hızlı yürüyelim." Sonra tereddütle ekledim. "Köye girmeden önce yanınızdan ayrılmamı ister miydiniz?"

"Hayır. Tabii ki hayır. Neden böyle bir şey isteyeyim ki?"

Bütün cesaretimi toplayarak çaresizce atağa geçtim.

"Bakın. Yarın Market Chadwell'de olacağım. Ben... ben... yani yarın orada olacaksanız... acaba... sizi görmek gibi bir şansım olabilir mi?" Ayaklarımı sürüyerek başımı çevirdim. Sanırım yüzüm kızarmıştı. Ama o an bir şey söylemek zorundaydım yoksa bu arkadaşlık nasıl devam edebilirdi ki?

"Ah, evet," dedi. "Londra'ya yarın akşamdan önce dönmeyeceğim."

"Öyleyse belki –yani– bunu saygısızlık olarak nitelendirebilirsiniz ama..."

"Hayır. Hiç değil."

"Öyleyse belki birlikte bir çay içebiliriz kasabadaki kafede. Adı neydi –ah evet– sanırım Blue Dog," dedim. "İyi bir yer. Yani demek istediğim..." Aradığım sözcüğü bir türlü bulamıyordum. Sonunda çekinerek annemin sıkça kullandığı bir sözcüğü tekrarladım. "Yani... hanım hanımcık bir yer."

Ellie güldü. Sanırım bu sözcük tuhaf kaçmıştı.

"Oranın iyi bir yer olduğundan eminim," dedi. "Evet, gelirim. Saat dört buçuk, uygun mu?"

"Sizi bekliyor olacağım," dedim. "Çok, çok mutluyum."

Niçin mutlu olduğumu söylemedim tabii.

Bu arada yolun son dönemecine gelmiştik. Bu noktadan sonra evler başlıyordu.

"Hoşça kalın," dedim. "Yarın görüşmek umuduyla. Bu arada o ihtiyar kadının sözlerini hiç düşünmeyin. Bana kalırsa insanları korkutmaktan hoşlanıyor. Pek normal biri değil."

Ellie, "Orası size korkutucu bir yer gibi gelmedi mi?" diye sordu.

"Çingene Arazisi mi? Hayır, bana hiç de öyle gelmedi." Belki bu sözleri çok kesin bir tavırla söylemiştim ama orası bana gerçekten korkutucu bir yermiş gibi gelmiyordu. Eskiden olduğu gibi şimdi de Çingene Arazisi'nin çok güzel bir yer olduğunu ve oraya yapılacak bir evin muhteşem olacağını düşünüyordum.

İşte Ellie'yle böyle tanıştık. Ertesi günü Market Chadwell'de Blue Dog adlı kafede onu bekledim. Söz verdiği gibi geldi. Birlikte çay içip konuştuk. Yine kendimizden, daha doğrusu yaşamımızdan pek bahsetmedik. Daha çok düşüncelerimizi, duygularımızı dile getirdik. Sonra Ellie kolundaki saate baktı.

"Artık gitmem gerekiyor. Londra treni 5.30'da kalkıyor."

"Buraya arabanızla geldiğinizi düşünmüştüm."

Ellie'nin yüzünde utangaç bir ifade belirdi.

"Hayır, hayır. Dünkü benim arabam değildi."

Ancak kimin olduğunu da söylemedi. Aynı çekinme duygusu ikimizi de etkisi altına almıştı. Kadın garsonu çağırarak hesabı ödedim.

Sonra da Ellie'ye, "Sizi tekrar görebilecek miyim?" diye sordum.

Bana bakmadı. Gözlerini masaya dikmişti.

"Londra'da on beş gün daha kalacağım."

"Nerede? Nasıl buluşabiliriz?"

Üç gün sonra Regent's Park'ta buluşmaya karar verdik. Buluştuk da. Güzel bir gündü. Bahçeli bir lokantada yemek yedik, Kraliyet Bahçeleri'nde dolaştık. Oradaki iki şezlonga oturup sohbet ettik. O andan itibaren de kendimizden söz etmeye başladık. Ona iyi bir okula gittiğimi, bunun dışında da övünülecek bir şeyim olmadığını söyledim. Ona çalıştığım işleri –tabii bir kısmını– anlattım. Bir işte fazla kalamadığımı, asla bir işe sıkı sıkı sarılmayı başaramadığımı, içimin içime sığmadığını, sürekli yeni bir şeyler denemek istediğimi açıkladım. İlginçtir ama Ellie bu anlattıklarımdan hoşlandı.

"Farklı," diye mırıldandı. "Çok farklı."

"Farklı olan ne?"

"Benimkinden. Yaşam tarzlarımız birbirinden o kadar farklı ki."

Takıldım. "Yoksa sen zavallı zengin kız mısın?"

"Evet," diye onayladı başıyla. "Ben zavallı zengin bir kızım."

Sonrasında bir zengin olarak yaşamının nasıl olduğunu anlattı. Boğuculuk düzeyine ulaşan bir konfor, tekdüze bir yaşantı, kendi arkadaşlarını bile seçme özgürlüğüne sahip olmama, asla kendi istediklerini yapamama... Kendisi sıkılırken eğlenen insanları imrenerek seyretmek zorunda kalmak. Ellie'nin annesi o daha çok küçükken ölmüş, babası da yeniden evlenmişti. Bundan birkaç yıl sonra babası da ölmüştü. Konuşma tarzından onun üvey annesinden pek

hoşlanmadığını anlamıştım. Ellie, Amerika'da yaşıyor, sık sık seyahatlere çıkıyordu.

Onu dinlerken bu çağda onun yaşında bir kızın böylesine kontrollü ve sınırlandırılmış bir yaşamı kabullenmesi bana son derece fantastik göründü. Evet, Ellie de partilere, balolara gitmişti ama onu dinlerken insan bunların elli yıl önce olduğu gibi bir izlenime kapılıyordu. Ne eğlenmiş, ne de yaşıtlarıyla yakınlık kurabilmişti! Yaşamlarımız akla kara kadar farklıydı birbirinden. Dinlemek hoşuma gitmişti ama Ellie'nin yaşam tarzı benim için kabul edilemezdi.

Şaşkınlıkla, "Yani hiç arkadaşın yok mu?" diye sordum. "Ya erkek arkadaşın?"

Ellie oldukça sıkıntılı bir sesle yanıt verdi.

"Onların benim için seçtikleri arkadaşlar. Hepsi de birbirinden sıkıcı."

"Bu hapishanede yaşamaktan farksız," dedim.

"Aynen öyle."

"Gerçekten hiç yakın arkadaşın yok mu?"

"Şimdi var. Greta."

"Greta kim?"

"Önce bakıcı olarak geldi. Aslında tam olarak öyle de değil. Ondan önce bir Fransız vardı, Fransızcamı ilerletmem için bir yıl kadar yanımızda kaldı. Sonra da Almanca öğrenmem için Greta geldi Almanya'dan. Greta öncekilerden çok farklı. Onun gelmesiyle birlikte her şey çok değişti."

"Sanırım onu seviyorsun, öyle değil mi?" diye sordum.

"Bana çok yardımcı oluyor," dedi. "Greta her zaman benim tarafımı tutar. Koşulları benim istediğimi yapabileceğim, istediğim yere gidebileceğim şekilde ayarlar. Benim için yalan bile söyler. Eğer Greta olmasaydı, Çingene Arazisi'ne asla gidemezdim. Üvey annem Paris'teyken bana Greta eşlik ediyor, benimle ilgileniyor. İki üç mek-

tup yazıyorum. Bir yere gitsem bile Greta üç dört günde bir bunları Londra'dan postalanmış gibi postaya veriyor."

"Çingene Arazisi'ne gitmek de nereden aklına geldi? Nedeni neydi?"

Ellie hemen yanıt vermedi. Neden sonra, "Bunu Greta'yla ayarladık," dedi. "Greta bulunmaz bir insandır. Sürekli düşünür. Her zaman yepyeni fikirleri vardır."

"Bu Greta nasıl biri?" diye sordum.

"Ah, Greta çok güzel bir kadın. Uzun boylu, sarışın. Elinden her iş gelir."

Mırıldandım. "Ondan hoşlanacağımı sanmıyorum."

Ellie gülümsedi.

"Hoşlanacaksın. Bundan eminim. Greta çok zekidir."

"Zeki kızlardan hiç hoşlanmam. Uzun boylu sarışınlardan da. Ben ufak tefek, saçları sonbahar yapraklarını andıran kızları beğenirim."

Ellie güldü. "Sanırım sen Greta'yı kıskanıyorsun."

"Belki... Greta'ya çok bağlısın, değil mi?"

"Evet. Greta'yı gerçekten çok seviyorum. O geldikten sonra tüm yaşamım değişti."

"Sana Çingene Arazisi'ne gitmeni de o söyledi, değil mi? Acaba neden? Orada görülecek, yapılacak pek bir şey yok. Doğrusu bu bana biraz gizemli göründü."

"Bu da bizim sırrımız," diyen Ellie'nin yüzünde yine utangaç bir ifade belirdi.

"Seninle Greta'nın mı? Anlat bana."

Başını salladı. "Benim de kendime ait bazı *sırlarım* olabilir."

"Greta benimle buluştuğunu biliyor mu?"

"Biriyle buluştuğumu biliyor. Hepsi o kadar. Greta soru sormaz. Mutlu olduğumu bilmek ona yeter."

Sonrasında Ellie'yi bir hafta görmedim. Üvey annesi Paris'ten dönmüştü. Frank amca dediği akrabası da gelmişti. Bu arada Ellie umursamaz bir havada bana doğum gününün yaklaştığını, bunun şerefine Londra'da büyük bir parti vereceklerini de söyledi.

"Onlar varken gelmem olanaksız," dedi. "Dolayısıyla gelecek hafta buluşamayacağız. Ama sonrasında her şey farklı olacak."

"Nasıl yani? Ne değişecek?"

"Sonrasında her istediğimi yapabileceğim."

"Yine Greta'nın yardımıyla mı?"

Greta'dan söz ederken sesimde beliren tını Ellie'yi çok güldürüyordu.

"Onu kıskanman aptallık," dedi. "Bir gün onunla tanışacak ve ondan çok hoşlanacaksın."

İnatla, "Ben otoriter insanlardan hoşlanmam," diye karşılık verdim.

"Onun otoriter olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Senin anlattıklarından öyle olduğu anlaşılıyor. Sürekli bir şeyler ayarlamakla meşgul."

"Greta çok beceriklidir. Her şeyi çok iyi ayarlar. Üvey annemin ona çok güvenmesinin nedeni de bu."

Frank amcasının nasıl bir insan olduğunu sordum.

"Onu pek iyi tanıdığımı söyleyemem," dedi. "Aslında gerçek anlamda akrabam değil. Halamın kocası. Sanırım aslında avarenin biriymiş, bu yüzden birkaç kez de başı belaya girmiş. İnsanların böyle durumlarda neler dediklerini, ne gibi imalarda bulunduklarını bilirsin."

"Yani sosyal anlamda kabul görmeyen biri mi? Kötü biri?"

"Hayır, hayır. Onun kötü olduğunu düşünmüyorum. Sanırım bazı dolandırıcılık işlerine bulaşmış. Mali konularda. Noterler, avukatlar, bazı insanlar onu kullanmış, kurtarırken zararları ödetmişler."

"Anlıyorum," dedim. "Frank amca ailenin kötü çocuğu. Sanırım ben Frank amcanla o erdem örneği Greta'dan çok daha iyi anlaşabilirim."

"Frank amca kendini sevdirmesini çok iyi bilir, özellikle de yalan söyleyince. Dostluğu çok tatlıdır."

"Ama sen ondan hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Ben bazen... Evet, bazen hoşlanıyorum ama... nasıl anlatayım... zaman zaman onun ne düşündüğünü, kafasından neler geçtiğini anlayamadığımı hissediyorum."

"Demek tipik bir plancı?"

Ellie yeniden, "Onun nasıl bir insan olduğunu bilmiyorum," dedi.

Ellie asla beni ailesiyle tanıştırma girişiminde bulunmadı. Zaman zaman ona bu konuyu açmayı düşündüm. Ama ne diyeceğimi, onun bu konuda ne düşündüğünü bilmiyordum. Sonunda bir gün dayanamayarak açıkça sordum.

"Bak, Ellie. Sence de ailenle tanışmam iyi olmaz mıydı, yoksa bunu istemiyor musun?"

Yanıtı net ve kısaydı.

"Onlarla tanışmanı istemiyorum."

"Biliyorum, ben pek..." atılarak sözümü kesti Ellie.

"Ben bunu *kastetmedim*! Kesinlikle hayır! Onlar en ufak şeyleri bile sorun etmekten hoşlanıyorlar, benimse buna dayanacak ne gücüm ne de isteğim var."

"Bazen," dedim. "Böyle gizli kapaklı buluşmaktan rahatsız oluyorum. Üstelik bu beni çok kötü bir duruma düşürüyor, sence de öyle değil mi?"

Ellie, "Kesinlikle hayır," dedi. "Artık arkadaşlarımı seçebilecek yaştayım. Neredeyse yirmi birime basacağım. Yirmi bir yaşıma basınca kendi arkadaşlarımı kendim seçebileceğim ve kimse de

bana engel olamayacak. Ama şimdi, söylediğim gibi bunu sorun edip büyük yaygara koparabilir, üstelik beni uzakta bir yere de gönderebilirler. O zaman da seninle buluşamam. Dolayısıyla şimdilik *böyle* devam edelim. En iyisi bu."

"Sen böyle olmasını istiyorsan benim için de uygun," dedim. "Böyle böyle el altından iş çevirmekten hiç hoşlanmam, hepsi bu."

"El altından filan bir şey yaptığımız yok ki. Yalnızca şimdi konuşabildiğim, düşüncelerimi açıklayabildiğim bir arkadaşım var..." Birden gülümsedi. "Güvenebildiğim, birlikte bir şeyler hayal edebildiğim biri. Bunun ne muhteşem bir şey olduğunu bilemezsin."

Evet, bu doğru ve önemliydi, birlikte hayal kurabilmek! Giderek Ellie'yle daha çok hayal kurmaya başlamıştık. Bunu yapan bazen ben oluyordum ama Ellie bu konuda benden çok daha ilerideydi.

"Bir an Çingene Arazisi'ni satın aldığımızı ve oraya bir ev yaptırttığımızı düşünelim," diye başlıyordu ve bu böyle sürüp gidyordu.

Ona Santonix'den ve onun yaptığı evlerden uzun uzun bahsetmiştim. Ellie'ye o evleri ve Santonix'in bu konuda ne düşündüğünü anlatmaya çalışıyordum. Ama evleri tanımlamayı başarabildiğimi pek sanmıyorum, çünkü ayrıntılarıyla anlatmasını pek beceremem. Hiç kuşkusuz Ellie'nin kafasında tasarladığı bir ev vardı. Evimiz... Tabii ikimiz de açıkça "evimiz" demiyorduk ama aslında bunu kastettiğimizi biliyorduk...

Ellie'yi bir hafta görmeyecektim. Biriktirebildiğim tüm paramla –ki kesinlikle pek fazla olduğu söylenemezdi– Ellie için yeşil İrlanda taşından yapılmış, yonca biçimli bir yüzük seçtim. Bunu ona doğum günü armağanı olarak verdim. Çok beğendi ve çok mutlu oldu. "Çok güzel bir yüzük," dedi.

Ellie pek mücevher kullanmazdı. Taktıklarınınsa gerçek pırlanta ve zümrüt olduğunda hiç kuşkum yoktu. Buna rağmen benim İrlanda yüzüğümü çok beğendi.

"En değerli doğum günü armağanım bu olacak," dedi.

Sonra ondan acil bir not aldım. Doğum gününden hemen sonra ailesiyle birlikte Güney Fransa'ya gideceğini belirtiyordu.

"Hiç üzülme," diye yazıyordu. "İki üç hafta sonra Amerika'ya dönerken yeniden Londra'ya uğrayacağız. Tabii ki o zaman seninle buluşacağım. Seninle konuşmak istediğim çok özel bir şey var."

Ellie'yi göremediğim, onun Güney Fransa'da olduğu süre boyunca çok huzursuzdum. Ayrıca endişeliydim de. Çingene Arazisi hakkında yeni haberler vardı. Anlaşılan arazi özel bir anlaşmayla satılmıştı ama hiç kimse alıcının kim olduğunu bilmiyordu. İşlemler müvekkilleri adına bir grup Londralı avukat tarafından yürütülmüştü. Bu konuda daha fazla bilgi edinmeye çalıştıysam da başarılı olamadım. İşlemleri yapan firma son derece ketumdu. Tabii avukatlara ulaşmam da mümkün olmadı. Firmanın sekreterlerinden birini tavladım ve biraz bilgi edinebildim. Araziyi çok zengin birinin yatırım amaçlı olarak satın aldığı, ileride bu yöredeki araziler değerlendiği zaman satmayı düşündüğü söyleniyordu.

Karşınızda güçlü ve çok özel bir firma varsa bir şey öğrenmek gerçekten çok zordu. Her şey karşınızda sanki MI5 ya da benzer bir istihbarat örgütü varmışçasına ölümcül bir gizem perdesinin gerisine gizleniyordu. Her şey adının açıklanmayacağı hatta ağza bile alınmayacağı kişiler adına görülüyordu. Birini ayarlamak ise olanaksızdı.

Huzursuzluğum giderek artıyordu. Sonunda dayanılmaz bir hal aldı. Ben de Çingene Arazisi'ni düşünmekten vazgeçerek annemi görmeye gittim.

Onu uzunca bir süredir görmemiştim.

6. BÖLÜM

Annem yirmi yıldan beri aynı sokakta oturuyordu. Kasvetli, saygı uyandıran, en ufak bir güzelliği ya da ilgi çekici bir özelliği olmayan evlerle dolu bir sokaktı bu. Kapının önündeki basamak yine iyice temizlenmiş ve her zamanki gibi görünüyordu. Evimiz 46 numaradaydı. Ön kapının ziline bastım, kapıyı annem açtı. Eşikte durup bir süre bana baktı. Her zamanki gibiydi, hiç değişmemişti. Uzun boylu, iri kemikliydi, kır saçlarını ortadan ayırmıştı. Fare kapanını andıran ince ağzı ve hep kuşkuyla bakan gözleriyle her zamanki annemdi karşımdaki. Onu gören çok sert bir insan olduğunu düşünürdü ama ben tüm bu sertliğin gerisinde yumuşacık bir yürek olduğunu biliyordum. Bunu elinden geldiğince belli etmemeye çalışırdı ama ben bu durumu çok uzun zaman önce keşfetmiştim. Annem hep benim değişmemi istedi ama bu isteği asla gerçekleşmediği gibi gerçekleşmeyecekti de. Aramızda sürekli bir çekişme durumu vardı.

Yavaşça, "Ah..." dedi. "Demek sensin?"

"Evet," dedim. "Benim."

İçeri girmem için hafifçe yana çekildi. Doğruca oturma odasına oradan da mutfağa gittim. Annem peşimden geldi. Orada durup beni süzdü.

"Uzun zaman oldu. Neler yaptın?"

Omuz silktim.

"Şunu, bunu..."

Annem homurdandı.

"Yani her zamanki gibi?"

Başımı salladım.

"Doğru, her zamanki gibi."

"Seni son gördüğümden beri kaç işe girip çıktın?"

Bir an düşündüm.

"Beş."

"Artık biraz büyüsen."

"Ben yeterince büyüdüm. Yaşam tarzım bu benim, bunu seçtim." Sonra ekledim. "Peki, sen nasılsın, sende ne var ne yok?"

"Her zamanki gibi."

"İyisin değil mi?"

Annem, "Hastalıkla kaybedecek zamanım yok," dedi. Sonra da birden sordu. "Buraya neden geldin?"

"Bir şey için mi gelmem gerekiyor?"

"Genelde öyle olur da."

İç çektim.

"Dünyayı görmeme neden bu kadar karşı olduğunu anlayamıyorum."

"Avrupa'da lüks arabaların şoförlüğünü yapmak! Senin dünyayı görme dediğin bu mu?"

"Kesinlikle."

"Bu şekilde pek bir başarıya ulaşabileceğini sanmıyorum. Özellikle de önceden haber vermeden birden hastalandığın bahanesiyle müşterilerini ortada bırakırsan."

"Bunu nereden öğrendin?"

"Şirketten beni aradılar. Adresini bilip bilmediğimi sordular."

"Benden ne istiyorlarmış?"

Annem omuz silkti.

"Herhalde seni yeniden işe almak niyetindelerdi. Başka bir neden düşünemiyorum."

"Çünkü ben iyi bir şoförüm ve müşteriler de beni seviyorlar. Hasta olduysam benim suçum mu, ne yapabilirdim ki?"

Annem, "Bilemem..." dedi.

İstediğim takdirde hasta olmayacağımı düşündüğü anlaşılıyordu.

"İngiltere'ye dönünce neden şirkettekilerle konuşmadın?"

"Çünkü kafamda başka planlar vardı."

Annem kaşlarını kaldırdı.

"Yeni hevesler? Yeni çılgınca fikirler? O zamandan beri ne yaptın?"

"Benzin istasyonunda çalıştım. Bir garajda otomobil tamirciliği yaptım. Sekreterlik yaptım. Bir gece kulübünün lokantasında bulaşıkçılık yaptım."

Annem hüzünle karışık bir memnuniyetle başını salladı.

"Yani yavaş yavaş tepe aşağı gitmeye başladın."

"Kesinlikle değil," dedim. "Bu da planın bir parçası. Benim planımın."

İç çekti. "Ne içersin? Çay mı, kahve mi? İkisi de var."

Kahveyi yeğlediğimi söyledim. Çay içme alışkanlığından çoktan vazgeçmiştim. Önümüzde fincanlar masanın başına geçtik. Annem teneke bir kutuyu açarak içinden ev yapımı keki çıkardı. İkimiz için de birer dilim kesti.

Sonra birden, "Sen değişmişsin," dedi.

"Ben mi? Nasıl?"

"Bilmiyorum. Ama sende bir değişiklik var. Ne oldu?"

"Bir şey olmadı. Ne olabilir ki?"

"Heyecanlısın."

"Bir banka soyacağım da," dedim.

Annem şaka kaldıracak modda değildi.

"Hayır. Senin böyle bir şey yapacağından korkuyor filan değilim."

"Neden? Son zamanlarda çabucak zengin olmanın tek yolu bu görünüyor."

Annem, "Banka soymak için çok çalışmak, inceden inceye plan yapmak gerekir," dedi. "Bu iş için insanın kafasını çok çalıştırması şart, o da sana gör değil. Yoksa güvenli olmaz."

"Beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun, değil mi?" dedim.

"Hayır. Sanmıyorum. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum, çünkü sen ve ben akla kara kadar farklı insanlarız. Yine de senin bir şeyler peşinde olduğunu sezebiliyorum. Bir şeyler peşindesin. Ne o, Micky? Yoksa bir kız mı?"

"Neden bunun bir kız olabileceğini düşündün ki?"

"Günün birinde böyle bir şey olacağını biliyordum."

"'Günün birinde' derken neyi kastediyorsun? Benim şimdiye kadar bir sürü kızla ilgim oldu."

"Söylemek istediğim o değil. Onlar işi gücü olmayan bir delikanlının sıradan maceralarıydı. Kızlarla gezdin, ama hiç kimseye ciddi bir şekilde bağlanmadın."

"Ve şimdi ciddi olduğumu düşünüyorsun, öyle mi?"

"Gerçekten konu bir kız mı Micky?"

Onunla göz göze gelmemeye çalışıyordum. Bakışlarımı kaçırdım.

"Bir bakıma öyle."

"Nasıl bir kız?"

"Bana uygun bir kız," dedim.

"Onu benimle tanıştırmaya getirecek misin?"

"Hayır."

"Demek öyle?"

"Hayır, değil. Seni incitmek istemiyorum ama..."

"Beni incittiğin filan yok. Kıza, 'Sakın evlenme,' dememden korkuyorsun, değil mi?"

"Böyle bir şey söylersen de umursamam ki."

"Olabilir ama bu sözlerim seni yine de sarsar. Çünkü içinde bir yerde düşündüklerim ve söylediklerimden etkileniyorsun. Seninle ilgili bazı tahminlerim oldu, kim bilir belki sen de bu tahminlerimde yanılmadığımı biliyorsun. Şu dünyada senin kendine olan güvenini sarsabilen tek insan benim. Seni pençesine alan bu kız sütü bozuğun teki mi?"

"Sütü bozuk mu?" Bir kahkaha attım. "Onu görseydin! Beni güldürüyorsun!"

"Benden ne istiyorsun? Bir şey istiyorsun. Her zamanki gibi."

"Biraz para istiyorum," dedim.

"Benden alamazsın. Hem parayı ne yapacaksın? O kıza mı harcayacaksın?"

"Hayır." dedim. "Evlenmek için birinci kalite bir takım elbise satın almam gerekiyor."

"O kızla evlenecek misin?"

"Eğer beni isterse..."

Bu sözlerim annemi şaşırtmıştı.

"Şunu bana anlatsana! Bu kıza sırılsıklam âşık olduğun anlaşılıyor. Ben hep senin yanlış kızı seçmenden korktum."

"Yanlış kız mı? Tanrım!" diye haykırdım. Çok kızmıştım.

Evden hızla çıktım ve kapıyı arkamdan çarptım.

7. BÖLÜM

Eve vardığımda beni bir telgraf bekliyordu. Antibes'ten gönderilmişti.

"*Yarın dört buçukta her zamanki yerimizde buluşalım.*"

Ellie değişmişti. Bunu hemen fark ettim. Her zamanki gibi Regent's Park'ta buluştuk. Önce birbirimize karşı biraz uzak ve ürkek davrandık. Ona söyleyeceğim bir şey vardı ve bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Sanırım her erkek de evlenme teklif edeceği zaman bu duruma düşmüştür.

Ellie de bilmediğim bir nedenle tuhaftı. Kim bilir belki o da en nazik ve yumuşak bir şekilde, beni kırmadan bana nasıl, "hayır" diyeceğini düşünüyordu. Her nedense içimden bir ses durumun böyle olmadığını söylüyordu. Yaşam inancım tamamıyla Ellie'nin beni sevdiği düşüncesine dayanıyordu. Ellie'de farklı bir özgürlük vardı. Sanki kendine güveni gelmişti ve ben bunun yalnızca bir yaş daha büyümesinden kaynaklandığını sanmıyordum. Bir doğum günü bir kızda bu kadar büyük değişiklik yapmış olamazdı.

Ailesiyle Güney Fransa'ya gitmişti, bana bundan kısaca bahsetti. Sonra da çekinerek, ürkek bir tavırla, "O... orada o evi gördüm," dedi. "Sözünü ettiğin, şu mimar arkadaşının yaptığı evi."

"Nasıl yani? Santonix'in yaptığı evi mi?"

"Evet. Oraya öğle yemeğine gittik."

"Nasıl oldu bu? Üvey annen o evde oturan adamı tanıyor mu?"

"Dmitri Constantine'i mi? Hayır, pek sayılmaz, gerçi onunla daha önce tanışmış ama oraya gitmeyi ayarlayan Greta oldu."

"Yine mi Greta?" Hiddetim sesimden anlaşılıyordu.

Ellie, "Sana söylemiştim," dedi. "Greta işleri ayarlamasını iyi bilir."

"Peki, peki, tamam. Demek Greta, sen ve üvey annenin..."

Ellie atılarak, "Ve de Frank amcamın," diye ekledi.

"Yani bütün aile," dedim. "Tabii Greta da vardı?"

"Hayır. Greta gelmedi. Çünkü..." Ellie duraksadı. "Çünkü üvey annem Cora, Greta'ya karşı farklı davranır."

"Sonuçta Greta ailenizden biri değil, yoksul, zavallı bir akraba da değil, öyle değil mi?" dedim. "O yalnızca bir hizmetli, bir bakıcı. Herhalde Greta zaman zaman kendisine karşı böyle davranıldığı için kızıyordur."

"Greta *bakıcı* değil. Benim arkadaşım ve yardımcım."

Başımı salladım. "Evet. Chaperone(1), cicerone(2), duenna(3), mürebbiye, dadı. Greta'ya bir sürü isim ve sıfat verilebilir."

Ellie güldü.

"Neyse, sus artık. Sana anlatmak istediğim şeyler var. Artık arkadaşın Santonix'den söz ederken ne demek istediğini anlıyorum. Olağanüstü bir ev o. Ve de çok, çok *farklı.* Santonix bizim için bir ev yaptığı takdirde bu evin gerçekten olağanüstü bir şey olacağından artık eminim."

Bu sözü farkına varmadan, bilinçsizce söylemişti. "*Bizim için*" demişti. Ellie, Riviera'ya gitmiş, anlattığım evi görebileceği şekilde

(1) Genç kıza eşlik eden kadın.
(2) Rehber
(3) İspanya ve Portekiz'de genç bir kıza refakat eden yaşlı kadın.

bir ayarlama yapması için Greta'yı devreye sokmuştu. Çünkü Rudolf Santonix'in bizim için yapacağını düşlediğimiz evi hayalinde daha net canlandırmak istiyordu.

"Evi beğendiğine çok sevindim," dedim.

"Sen ne yaptın?" diye sordu.

Omuz silktim.

"Yine aynı sıkıcı işimi. Sonra at yarışına gittim. Favori sayılmayan bir ata bütün paramı yatırdım. Bire otuz veriyordu. Para yatırdığım at fark yaparak kazandı. Şanslı olmadığımı kim söyleyebilir?"

"Kazandığına sevindim."

Ancak bunu söylerken sesinde hiç heyecan yoktu. Çünkü Ellie'nin dünyasında tüm varlığını, paranı kazanma şansı olmayan bir ata yatırmanın ve kazanmasının hiç önemi yoktu. Ama benim için durum tamamen farklıydı.

"Sonra da annemi görmeye gittim," diye ekledim.

"Annenden neden hiç bahsetmiyorsun?"

"Neden edeyim ki?" dedim.

"Onu sevmiyor musun?"

Düşündüm.

"Doğrusu bilmiyorum. Bazen sevmediğimi düşünüyorum. Sonuçta insan büyüyor ve zamanla ebeveynlerinden kopuyor. Anneye, babaya uzaklaşıyor."

Ellie, "Bence seviyorsun onu," dedi. "Yoksa yanıt vermeden önce böyle duraksamazdın."

"Bir şekilde annemden korkuyorum. Beni çok iyi tanıyor. Daha doğrusu, en kötü yanlarımı biliyor."

Ellie, "Birinin de bunu bilmesi gerekir," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım ünlü yazarlardan biri ya da öyle biri, 'Hiçbir erkek, uşağı için bir kahraman değildir,' demiş. Belki de herkesin bir uşağı

olması gerekiyor. Aksi taktirde sürekli başkalarının kendisi hakkında iyi düşünmelerini sağlayacak şekilde yaşamak çok zor olabilir."

"Ne ilginç fikirlerin var, Ellie." Elini tuttum. "Acaba sen beni iyi tanıyor musun?"

"Öyle sanıyorum." Bu sözleri çok sakin ve açık bir şekilde söylemişti.

"Sana asla fazla bir şey anlatamadım ki."

"Daha doğrusu bana hiçbir şey anlatmadın, tek bir kelime bile etmedin. Bu ayrı bir konu. Ama ben senin *nasıl* bir insan olduğunu çok iyi biliyorum."

"Acaba gerçekten biliyor musun?" dedim ve ekledim. "Şu anda sana seni sevdiğimi söylemenin hiçbir anlamı yok. Bunun için çok geç artık, öyle değil mi? Yani demek istediğim bunu zaten çok uzun zamandır biliyorsun, aslına bakarsan en başından beri. Öyle değil mi?"

Ellie, "Evet," dedi. "Tabii sen de benim sana karşı olan duygularımı biliyorsun değil mi?"

İç çektim.

"Asıl önemli olan bundan sonra ne yapacağımız. Biliyor musun, bu hiç kolay olmayacak, Ellie. Benim ne olduğumu, neler yaptığımı, nasıl bir hayat sürdüğümü gayet iyi biliyorsun. Annemi görmek için onun yaşadığı o saygın, kasvetli küçük sokağa gittim. Orası senin dünyandan çok farklı, Ellie. Bu iki dünyayı nasıl birleştirebileceğimizi hiç bilmiyorum."

"Beni annene götürebilirsin."

"Evet, götürebilirim," dedim. "Ama götürmek istemiyorum. Belki bu sözlerimi çok sert, hatta acımasızca bulacaksın ama biz –yani sen ve ben– birlikte tuhaf bir yaşamı sürdürmek zorundayız, Ellie. Bu ne senin şimdiye dek sürdüğün yaşama benzeyecek ne de benimkine. Bu bambaşka, yepyeni bir yaşam olacak. Bir şekilde be-

nim yoksulluğumun ve cehaletimin, senin paran, kültürün ve sosyal çevrenle kaynaştığı bir alan olacak bu. Benim dostlarım senin ukala ve kibirli olduğunu, senin arkadaşlarınsa benim sosyal anlamda insan arasına çıkarılamayacak biri olduğumu düşünecekler. Evet Ellie, sence bu durumda ne yapabiliriz?"

Ellie gülümseyerek, "Sana ne yapacağımızı anlatacağım," dedi. "Seninle Çingene Arazisi'nde, Santonix'in bizim için yapacağı düşlerimizin evinde yaşayacağız. İşte yapacağımız bu, Mike." Ve ekledi. "Tabii önce evleneceğiz. Senin de söylemek istediğin buydu, değil mi?"

"Evet," dedim. "Bunu kastediyorum. Eğer sen bundan eminsen..."

Ellie başını sallayarak onayladı.

"Tabii. Bu çok kolay. Seninle önümüzdeki hafta evlenebiliriz. Artık reşitim. Her istediğimi yapabilirim. Bu her şeyi değiştiriyor. Akrabalar konusunda sanırım haklısın. Her şey bitene kadar ben bizimkilere hiçbir şey söylemeyeceğim, sen de annene söylemezsin, olur biter. Sonrasındaysa dilediklerini söyleyebilirler, bunun hiç önemi yok."

"İşte bu harika!" diye haykırdım. "Harika, Ellie. Ama bir sorun var. Sana bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor. Çingene Arazisi'nde yaşamamız olanaksız, Ellie. Evimizi başka yere yaptırmak zorundayız çünkü orası satılmış."

"Satıldığını biliyorum." Ellie gülmeye başladı. "Durumu anlamıyorsun, Mike. Orayı satın alan *benim*."

8. BÖLÜM

Derenin kıyısında, nilüferler ve küçük yürüme taşlarının arasında çimenlerin üzerinde oturuyorduk. Etrafımızda oturan bir sürü insan vardı ama ikimiz de onların farkında değildik, hatta onları görmüyorduk bile, çünkü biz de onlar gibiydik. Hemen hepsi gelecek planları yapan genç çiftlerdi. Şaşkınlık içinde Ellie'ye baktım, baktım. Gözlerimi ondan ayıramıyor, ne diyeceğimi bilemiyordum.

Ellie, "Mike," dedi. "Bir şey var, sana söylemem gereken bir şey. Yani benimle ilgili."

"Buna gerek yok," dedim. "Bana hiç bir şey söylemek zorunda değilsin."

"Öyle ama yine de mecburum buna. Aslında bunu sana çok önce açıklamalıydım ama istemedim, çünkü... çünkü söylersem benden uzaklaşabileceğini düşündüm. Bu bir bakıma Çingene Arazisi'ni de açıklıyor."

"Demek Çingene Arazisi'ni sen *satın aldın*," dedim. "Nasıl yaptın bunu?"

"Avukatlar aracılığıyla," diye cevap verdi. "Bilinen şekilde. Aslında bu çok iyi bir yatırım. Bu arazi çok değerlenecek. Avukatlarım da bundan dolayı çok mutlu oldular."

Nazik ve çekingen Ellie'nin emlak alım satımı gibi bir konuda böylesine kendinden emin ve bilgili konuşması her nedense bana çok tuhaf geldi.

"Orayı bizim için mi aldın?"

"Evet. Kendi avukatıma gittim, aile avukatımıza değil. Ona ne yapmak istediğimi anlattım, gidip oraya bakmasını, gerekli ayarlamaları ve hazırlıkları yapmasını söyledim. İki kişi daha Çingene Arazisi'yle ilgileniyordu ama çok hevesli değillerdi, ayrıca fiyatı yükseltmek gibi bir eğilimleri de yoktu. Önemli olan her şeyin hazırlanıp tamamlanması ve benim reşit olur olmaz bunları imzalamamdı. Neyse, o belgeler imzalandı ve bu iş bitti."

"Peki ama önceden avans ya da depozito vermen gerekmedi mi? Bunu yapacak kadar paran var mıydı?"

Ellie, "Hayır," dedi. "Reşit olmadan önce param üzerinde pek kontrolüm yoktu ama böyle durumlarda borç verenler oluyor tabii. Ayrıca yeni bir hukuk firmasına gidersen servetine sahip olur olmaz onlarla çalışman için kolaylık gösterip seve seve senin doğum gününden önce ölme riskini göze alabiliyorlar."

"Tam bir iş kadınısın," diyerek güldüm. "Soluğumu kestin."

Ellie, "Neyse, şimdilik bunları konuşmayı bırakalım da asıl sana anlatmak istediğim konuya dönelim," dedi. "Aslında bir bakıma bunu sana açıkladım ama sanırım sen farkında bile olmadın."

"Bilmek istemiyorum!" Sesim iyice yükselmişti. Neredeyse bağırıyordum. "Bana *hiçbir* şey anlatma. Ne yaptığını, kime âşık olduğunu, kiminle ne ilişki yaşadığını ya da kimin sana ne yaptığını bilmek istemiyorum!"

"Bu öyle bir şey değil ki!" Ellie gülümsedi. "Korktuğunun bu olabileceği hiç aklıma gelmedi. Yok öyle bir şey. Seks sırlarım yok benim. Senin dışında biri olmadı yaşamımda. Söylemek istediğim şu Mike –şey– ben zenginim."

"Bunu biliyorum," dedim. "Bunu bana zaten söyledin."

Ellie hafifçe dudak büktü.

"Evet. Sen de bana, 'Zavallı küçük zengin kız,' dedin. Ama durum bundan çok daha ötede. Büyükbabam hatırı sayılır zenginlerden biriydi. Petrol kuyuları vardı. Tabii başka işleri de vardı. Nafaka verdiği karıları ondan önce öldüler. Geriye babamla ben kaldım. Büyükbabamın diğer iki oğlu yani amcalarım da ondan önce öldüler. Biri Kore'de, biri de araba kazasında. Anlayacağın bütün o büyük servet babama kaldı. O birden ölünce de *bana*. Babam ölmeden önce üvey anneme para vermişti, dolayısıyla Cora mirastan pay alamadı. O büyük servetin tamamı *benim*. Ben aslında Amerika'nın en zengin kadınlarından biriyim, Mike."

"Tanrım," diye mırıldandım. "Bunu bilmiyordum... Evet, haklısın, durumun böyle olduğunu gerçekten bilmiyordum."

"Bilmeni istemiyordum. Sana söylemek istemedim. Bu yüzden sana adımı söylerken de bir an tereddüt ettim. Fenella Goodman. Aslında soyadım Goodman değil, Guteman'dı. Aynı şekilde söylenen ancak farklı yazılan iki sözcük. Senin Guteman adını duymuş olabileceğini düşünerek özellikle değiştirdim."

Başımla onayladım.

"Evet. Guteman adını duyduğumu sanıyorum. Ama söylesen de fark etmezdi. Çok kişinin buna benzeyen adları var."

Ellie ekledi.

"İşte bu yüzden şimdiye dek sürekli bana çizilen sınırlar içinde, koruma altında, adeta bir hapis hayatı yaşadım. Bu yüzden etrafımda hep insanlar vardı. Çevremde daima birkaç dedektif koruma görevi görüyor, benimle yalnızca konuşmak isteyen gençler bile buna izin verilmeden önce iyice soruşturuluyordu. Ne zaman biriyle arkadaş olmaya kalksam onun ailemize uygun biri olup olmadığını anlamaya çalışıyorardı. Bunun ne korkunç bir yaşam olduğunu bilemezsin, Mike. Ama artık sona erdi. Ve eğer sence bir sakıncası yoksa..."

[illegible] yok [illegible] dedim. "Onunla çok eğlenmeyeceğiz, çok güzel günler [illegible]. Hatta onun bana pek çok *fazla* zengin olduğunu da [illegible]."

[illegible]

[illegible] "O kadar doğalsın ki."

[illegible] "Bu servet yüzünden bir hayli de vergi ödü[illegible] Ama bu durumunda olmanın en iyi yanlarından [illegible] kazandığım paranın tamamı cebime giriyor. Ve bunu [illegible] alamaz."

[illegible] aldım.

[illegible] olmuz olacak. Çingene Arazisi'nde." Birden hafifçe [illegible]

[illegible] dedim ya, sevgilim," dedim. Gökteki güneşe baktım.

[illegible] dedi.

Hava gerçekten sıcaktı. Böylesine bir sıcak ancak Fransa'nın güneyinde olabilirdi.

Ellie, "Hayır," dedi. "Yalnızca bir an aklıma o kadın, o günkü Çingene geldi."

"Onu hiç düşünme," dedim. "O kadın deli."

"Acaba arazinin lanetli olduğuna *gerçekten* inanıyor mu?"

"Sanırım Çingeneler böyle. Bilirsin, şarkılar söyleyip dans edip lanetten söz etmekten hoşlanırlar."

"Çingeneleri tanır mısın?"

Doğruyu söyledim.

"Açıkçası onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ellie, eğer Çingene Arazisi'ni istemiyorsan, seninle başka bir yerde başka bir ev alırız. Galler'de, tepede bir yer, belki İspanya kıyısında ya da İtalya'da dağların arasında. Santonix bize oralarda da güzel bir ev yapar."

Ellie başını salladı.

"Hayır. Ben evimin Çingene Arazisi'nde olmasını istiyorum. Seni ilk kez orada tepeye çıkarken gördüm. Sonra birden köşeyi dönüp karşıma çıktın. Beni gördün ve gözlerini beden ayıramadın. Bunu asla unutmayacağım."

"Ben de öyle."

"Dolayısıyla evimiz de orada olacak. Ve bunu arkadaşın Santonix yapacak."

Birden panikle irkildim.

"Umarım hâlâ yaşıyordur. Santonix çok hasta bir adamdı."

Ellie, "Merak etme," dedi. "Yaşıyor. Onu görmeye gittim."

"Onu görmeye mi gittin?"

"Evet. Güney Fransa'dayken. Oradaki sanatoryumlardan birindeydi."

"Her dakika beni daha çok şaşırtıyorsun, Ellie. Yaptıklarınla, başarılarınla."

Ellie, "Santonix çok ilginç bir adam," dedi. "Olağanüstü biri ama insanı korkutuyor."

"Seni korkuttu mu?"

"Evet, her nedense çok korktum ondan."

"Ona bizden bahsettin mi?"

"Evet. Tabii. Ona bizden, hayalimizdeki evden ve Çingene Arazisi'nden söz ettim. Bu durumda şansımızı denemekten ve dua etmekten başka bir çaremiz olmadığını söyledi. Çok hasta olduğunu ama yine de oraya gidip araziyi göreceğini, planları yapacağını, hatta maketi hazırlayacak kadar yaşayacağını umduğunu söyledi. 'Evi bitirmeden ölürsem önemli değil,' dedi. Ben de ona, 'Bu ev bitmeden ölmemelisiniz,' dedim. 'Çünkü bizim orada yaşadığımızı görmenizi istiyorum.'"

"Peki, Santonix bunun üzerine ne dedi?"

"Seninle evlenmekle ne yaptığımı bilip bilmediğimi sordu. Ben de bildiğimi söyledim."

"Sonra?"

"*Senin* ne yaptığını bilip bilmediğini merak ettiğini söyledi."

"Tabii biliyorum," diyerek başımı salladım.

"Santonix, 'Siz her zaman nereye gittiğinizi biliyorsunuz ve siz nereye gitmek, ne yapmak istiyorsanız daima onu yapacaksınız, Bayan Guteman,' dedi. 'Çünkü yolunuzu kendiniz çiziyorsunuz, bu sizin seçiminiz.'

Sonra, 'Ama Mike,' dedi. 'Yanlış yola sapabilir. O henüz nereye gittiğini bilecek kadar olgunlaşmadı.'

Bunun üzerine ben de, 'Benim yanımda her zaman güvende olacak,' dedim."

Ellie'nin özgüveni öylesine yüksekti ki. Santonix'in sözlerine kızmıştım. Aynen annem gibiydi. Beni benden iyi tanıdığını sanıyordu.

"Ben nereye gittiğimi biliyorum," diye homurdandım. "İstediğim yolu izliyorum ve bu yolda sen de hep yanımda olacaksın."

Ellie, "Kuleler'i yıkmaya başladılar bile," dedi.

Sonra yine enerjik bir tavırla konuşmayı sürdürdü.

"Her şeyin planlar tamamlanmadan hazır olması gerekiyor. Planlar tamamlanır tamamlanmaz inşaat başlayacak. Acele etmeliyiz. Santonix öyle söyledi. Seninle gelecek salı evlenelim mi? Ben salıları çok severim. Haftanın en güzel günü."

"Ama kimse olmasın," dedim.

Ellie, "Greta dışında," dedi.

"Hayır, lanet olsun!" diye haykırdım. "Greta'yı istemiyorum. Yalnızca sen ve ben. Hepsi o kadar. Nikâh şahitlerini sokaktan çağırırız."

Geçmişe bakıp düşünüyorum da, bu belki yaşamımın en mutlu günüydü.

İKİNCİ KİTAP

9. BÖLÜM

İşte böylece Ellie'yle evlendik. Bunu böyle sıradan bir olaymış gibi ifade etmem belki tuhaf ama gerçek bu, her şey çabucak olup bitti. Evlenmeye karar verdik ve evlendik.

Bu bir bütünün yalnızca bir parçasıydı. "Onlar erdi muradına, evlendiler ve yaşamlarının sonuna kadar da mutluluk içinde yaşadılar," gibi romantik bir öykünün ya da peri masalının sonu değil... Sonuçta insan, yaşamlarının sonuna kadar mutluluk içinde yaşadılar gibi bir ifadeyi büyük bir dramla bağdaştıramıyor. Ne de olsa insan mutluluk dolu günlere melodrama kaçan bir hava veremez. Ellie'yle evlendik. Çok mutluyduk. Ve bu, aile durumu anlayıp beklenen sorunları ve yaygarayı koparıncaya kadar da böyle sürdü ama biz buna hazırdık.

Her şey öyle kolay oldu. Özgür olmak isteyen Ellie o ana kadar geride bıraktığı izleri ustaca kapamayı başarmıştı. Becerikli Greta gerekli tüm hazırlıkları yapmış, sürekli tetikte onun arkasında olmuştu. Ve benim de kızın, Ellie'ye gerçekten yakın olan, onun yaptıklarıyla yakından ilgilenen candan biri olmadığını anlamam uzun sürmedi. Üvey annesi Cora kendi sosyal yaşantısı ve aşk maceralarının peşindeydi. Ellie dünyanın dört bir tarafına yaptığı seyahatlerde ona eşlik etmek istemediğinde kadın bunu asla sorun etmiyor, onu

zorlamıyordu. Ellie için her zaman en iyi mürebbiyeler, oda hizmetçileri tutulmuş, öğrenim olanakları sağlanmıştı. Avrupa'ya gitmek istiyorsa neden gitmeyecekti ki? Yine eğer yirmi birinci yaş gününü Londra'da kutlamak istiyorsa bunu neden yapmayacaktı ki? Ellie artık çok büyük bir servetin sahibiydi ve bu paranın harcanması konusundaki üstünlük ailesinden ona geçmişti. Ellie, Riviera'da bir villa, Costa Brava'da bir şato, bir yat ya da buna benzer bir şey isterse, bunu yalnızca belirtmesi yeterliydi. Her milyoner gibi onun da etrafını saranlar her isteğini hemen yerine getirmeye hazır bekliyorlardı.

Sanırım Ellie'nin ailesindekiler de Greta'nın işe yarayan bir yardımcı olduğunu düşünüyorlardı. Becerikli, her şeyi inanılmaz bir hız ve başarıyla ayarlamayı başarabilen bir insandı. Üstelik üvey anne karşısında yumuşak başlı ve itaatkârdı, amcaya ve etrafta dolaşan birkaç kuzene de şirin görünüyordu. Ellie'nin emrinde sürekli üç avukat vardı, zaman zaman bunlardan birini değiştiriyor ama sayıları hiç azalmıyordu. Çevresi bankerler, avukatlar ve finans kuruluşu yöneticilerinden oluşan geniş bir finansal ağla çevriliydi. Bu bana uzak ancak Ellie'nin kayıtsızca söylediği sözcüklerden arada sırada birkaç noktayı algılayabildiğim yabancı bir dünyaydı benim için. Tabii ki Ellie benim bu konularda hiçbir şey bilmiyor olmamı fark etmiyordu bile. O bu dünyanın içinde yetişmişti ve dolayısıyla da herkesin bunlardan anladığını ve bu düzenin nasıl işlediğini bildiğini sanıyordu.

Aslında evliliğimizin ilk aylarında en çok hoşumuza giden, birbirimizin yaşantısına ilişkin öğrendiğimiz bu tuhaf, beklenmedik kesitler oldu. Daha doğrusu ben kendimi bunun böyle olduğuna inandırmaya çalışıyordum, yoksa bu yeni yaşama alışmam olanaksızlaşacaktı. Sonuç olarak yoksullar zenginlerin, zenginlerse yoksulların nasıl yaşadıklarını hiç bilmiyorlardı ve bunu öğrenmek iki taraf için de hoş bir deneyim oluyordu.

Bir defasında endişeyle, "Bak, Ellie," dedim. "Sence evlendiğimiz için gerçekten büyük yaygara kopacak mı?"

Ellie düşündü ama bunu umursamadığı belliydi.

"Evet. Herhalde kıyamet kopacak. Ama senin bunu pek önemsemeyeceğini umuyorum."

"Önemsemem. Hem neden önemseyeyim ki? Ya sen... sana kızacaklar mı?"

Ellie omuz silkti.

"Herhalde. Deneyecekler bunu. Ama onları dinlemek zorunda değilim. Önemli olan artık bu konuda hiçbir şey yapamayacak olmaları."

"Ama bunu deneyecekler, değil mi?"

Ellie, "Elbette," dedi. "Hatta onların seni satın almaya kalkışacaklarını bile sanıyorum."

"Beni satın almaya mı kalkacaklar?"

"Hiç şaşırma." Ellie küçük, mutlu bir kız gibi gülümsedi. "Tabii bunu öyle doğrudan yapmayacaklar. Biliyorsun, Minnie Thompson'ın ilk kocasını da satın almışlardı."

"Minnie Thompson mı? Bu gazetelerin 'Petrol Kraliçesi' olarak adlandırdıkları kadın mı?"

"Evet. Herkesten kaçıp bir cankurtaranla evlenmişti."

Endişeyle, "Ellie," diye bağırdım. "Ben de bir ara plajlardan birinde cankurtaranlık yapmıştım."

"Öyle mi? Çok ilginç. Peki bu uzun sürdü mü?"

"Tabii ki hayır. Yalnızca bir yaz."

Ellie, "Sevgilim," diye mırıldandı. "Hiç endişelenme."

"Minnie Thompson'a ne oldu?"

Ellie, "Sanırım adama Minnie Thompson'dan boşanması karşılığında iki yüz bin dolar vermek zorunda kaldılar," dedi. "Daha azını kabul etmedi. Minnie ise erkek delisiydi. Üstelik aptalın biriydi."

"Beni şaşırtıyorsun, Ellie. Soluğumu kesiyorsun. Anlaşılan ben yalnızca bir eş almakla kalmamış, her an paraya çevirebileceğim bir varlığa sahip olmuşum."

Ellie güldü. "Öyle. Tanınmış bir avukat çağır ve ona ciddi anlamda anlaşmaya hazır olduğunu söyle. Hemen boşanma, tazminat ve nafaka gibi konuları halleder." Ellie beni eğitmeyi sürdürdü. "Üvey annem dört kez evlendi ve bu sayede servet sahibi oldu." Sonra birden telaşla ekledi. "Oh Mike, öyle çok *şaşırmış* gibi bakma."

İşin ilginci gerçekten de çok şaşırmıştım. Zengin, modern sosyetenin böylesine yozlaşmış olması hiç hoşuma gitmiyordu. Ellie'nin öyle çocuksu, öyle saf ve rahat bir tavrı vardı ki onun iş ve para yönetimi konularındaki bilgisi beni çok şaşırtıyordu. Ancak yine de onun hakkında yanılmadığımı biliyordum. Sadeliği, sevecenliği, samimiyeti ve doğal sevimliliğiyle çok farklıydı. Ama bu onun bazı şeylerden haberdar olmamasını gerektirmiyordu tabii. Ne var ki onun tanıdığı ve doğal gördüğü insanlığın yalnızca çok küçük bir kesitiydi. Benim dünyam konusunda hiç bilgisi yoktu, kapı kapı dolaşıp iş arayanları, at yarışlarındaki bahisçileri, uyuşturucu madde kaçıran çeteleri, gangsterleri, yaşamın acımasız ve karmaşık tehlikelerini, ömrüm boyunca aralarında yaşadığım için çok iyi tanıdığım bıçkın tipleri bilmiyor, tanımıyordu. Saygı uyandıracak şekilde, sıkı bir terbiyeyle büyümenin ama hep para sıkıntısı çekmenin, oğlunun hayatta başarı kazanmasını isteyen, kendisine saygıdeğer bir insan gibi davranılması için gece gündüz çalışıp didinen bir annesi olmanın ne anlama geldiğinden haberi yoktu. Her kuruşun hesabını yapıp biriktirmeye çalışan annenin neşeli, vurdumduymaz oğlunun yükselme fırsatlarını elinden kaçırdığı zaman duyduğu acının, elindeki avucundakini yarışta sonuncu gelen ata yatırması yüzünden çekebileceği ıstırabın farkında bile değildi.

Ben, Ellie'nin hayatını dinlemekten ne kadar hoşlanıyorsam o da benimkinden hoşlanıyordu. Her ikimiz de yabancı bir ülkeyi tanımaya çalışır gibiydik.

Geçmişe baktığım zaman Ellie'yle geçirdiğim o ilk günlerde ne kadar mutlu olduğumuzu hatırlıyorum. O sırada bunu doğal karşılıyordum, tabii Ellie de öyle. Onunla Plymouth'taki bir nikâh dairesinde evlendik. Guteman oldukça çok rastlanılan soyadlarındandı. Hiç kimse; ne gazeteciler, ne de diğerleri Guteman servetinin vârisinin İngiltere'de olduğunu bilmiyordu. Zaman zaman gazetelerde onunla ilgili paparazzi haberler çıkıyor, Ellie'nin İtalya'da ya da bir yatla Akdeniz'de dolaştığından bahsediliyordu. Dediğim gibi nikâh dairesinde evlendik. Tanıklarımız ise orada çalışan biriyle şişman, orta yaşlı sekreterdi. Nikâh memuru bize evliliğin sorumlulukları hakkında ciddi bir nutuk çektikten sonra ikimize de mutluluklar diledi. Sonra dışarı çıktık. Artık evli ve özgürdük. Bay ve Bayan Michael Rogers. Bir hafta deniz kenarındaki bir otelde kaldık sonra da Avrupa'ya geçtik. Orada harika üç hafta geçirdik, istediğimiz yere gidiyor, masrafa hiç aldırmıyorduk.

Yunanistan'a, Floransa'ya, Venedik'e gittik. Lido'ya, Fransız Riviera'sına, ardından da Dolomit'lere gittik. Gittiğimiz yerlerin yarısının adını unuttum bile. Uçaklara bindik, yat ya da büyük, lüks arabalar kiraladık. Ellie'den öğrendiğime göre biz gezip eğlenirken Greta geride, ev cephesindekileri ayarlamaya çalışıyordu.

Tek başına seyahat ediyor, Ellie'nin kendisine bırakmış olduğu kartları ve mektupları postaya veriyordu.

Ellie, "Tabii ki yüzleşme günü gelecek," dedi. "Açgözlüler sürüsü halinde üzerimize gelecekler. Ama o zamana kadar eğlenmemize bakalım."

"Ya Greta?" diye sordum. "Onun oynadığı oyunu öğrendikleri zaman ona kızmayacaklar mı?"

Ellie başını salladı.

"Tabii kızacaklar. Ama Greta böyle şeylere aldırmaz. Cesur ve gözüpek bir insandır o."

"İyi de onun başka bir iş bulmasına engel olmazlar mı?"

Ellie omuzlarını silkti.

"Greta'nın başka bir işe ihtiyacı yok ki. O da gelip bizimle yaşayacak."

"Hayır!" diye haykırdım.

"*Hayır,* derken ne demek istiyorsun Mike?"

"Bizimle birlikte birinin daha yaşamasını istemeyiz herhalde."

Ellie itiraz etti. "Greta, bize karışmaz, ayrıca çok da işimize yarayacaktır. İnan bana Mike, Greta olmasa ne yapardım hiç bilemiyorum. Yani o her şeyi düzenler ve ayarlar."

Kaşlarımı çattım.

"Bundan hoşlandığımı söyleyemem. Sonuçta evimizin –düşlediğimiz o evin– yalnızca bize ait olması gerekmez mi? Orada baş başa olmak istemiyor muyuz?"

Ellie, "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. "Ama yine de..." Duraksadı. "Yani Greta'nın ortada kalması, yaşayacak bir yeri olmaması çok acı olur. Dört yıldır benim yanımdaydı. Benim için elinden gelen her şeyi yaptı. Üstelik seninle evlenebilmem için de çok yardım etti, o olmasa hiç başaramayabilirdim bunu."

"Onun her an aramızda olmasına katlanamam!"

"Greta öyle bir insan değildir, Mike. Sen daha onunla tanışmadın bile."

"Evet. Biliyorum, tanışmadım, ama bunun ondan hoşlanıp hoşlanmamamla ilgisi yok. Evimizde seninle *baş başa* olmalıyız Ellie."

Ellie yavaşça, "Mike, sevgilim," diye fısıldadı.

O an için tartışmayı o noktada bıraktık.

Seyahatimiz sırasında Santonix'le de buluştuk. Yunanistan'da deniz kenarında, küçük bir balıkçı kulübesinde. Santonix'i görünce çok şaşırdım, bir yıl önce gördüğümden çok daha hasta görünüyordu. Ellie'yi ve beni büyük bir dostluk ve sevinçle karşıladı.

"Demek sonunda evlendiniz."

Ellie gülümsedi.

"Evet. Ve artık siz de bize evimizi yapacaksınız, değil mi?"

Santonix bana döndü.

"Sizin için hazırladığım planlar, tasarımlar burada. Ellie sana benim izimi nasıl bulduğunu, talimatlarını nasıl bildirdiğini anlattı, değil mi?" Sözcükleri dikkatle seçiyordu.

Ellie atıldı.

"Kesinlikle talimat değil. Yalnızca rica ettim."

Santonix'e, "O araziyi aldığımızı biliyor musunuz?" diye sordum.

"Ellie bana telgraf çekip bildirdi. Ayrıca düzinelerle fotoğraf da yolladı."

Ellie araya girerek, "Tabii ki öncelikle gelip orayı görmeniz gerekiyor," dedi. "Belki araziyi beğenmezsiniz."

"Beğendim."

"Ama görmedikçe *gerçek* anlamda bilemezsiniz ki."

"Ben orayı gördüm, yavrum. Beş gün önce uçakla İngiltere'ye gittim. Orada senin o suratsız avukatlarından biriyle konuştum. Şu İngilizle."

"Bay Crawford'la mı?"

"Evet, onunla. Aslına bakarsanız çalışmalar başladı bile, çevrenin düzenlenmesi, harap evin yıkılması, hafriyat, temel, alt yapı, tesisat... İngiltere'ye döndüğünüz zaman sizinle orada buluşuruz."

Santonix planları çıkardı. Oturup konuştuk, gelecekteki evimizin planlarına ve taslaklarına baktık. Santonix ayrıca evimizin suluboyayla kabataslak bir resmini de yapmıştı.

"Beğendin mi, Mike."

Derin bir soluk aldım.

"Evet, işte bu. Tam hayalini kurduğum ev bu. Kesinlikle öyle."

"Bana bu evden yeterince bahsettin, Mike. Bazen hayalperestliğim tuttuğunda bu arazi parçasının seni bir şekilde büyülediğini düşündüğüm bile oldu. Sen belki de hiçbir zaman sahip olamadığın, olamayacağın, hiçbir zaman göremeyeceğin ve belki de hiçbir zaman yapılamayacak olan bir eve âşıktın."

Ellie atıldı.

"Ama ev yapılacak. Bu ev yapılacak, değil mi?"

Santonix, "Eğer Tanrı ya da azrail izin verirse evet," dedi. "Bu bana bağlı değil."

Tereddütle sordum.

"Daha iyi değil misin?"

"Şunu kalın kafana sok. Ben asla *daha iyi* olamayacağım. Bu olanaksız."

"Saçma," diye haykırdım. "Her geçen dakika yeni bir tedavi yöntemi ya da ilaç bulunuyor. Doktorlar karamsar insanlar. Biri için, 'Yakında ölecek,' derler. Adam onlara nanik yaparak onlarla alay eder elli yıl daha yaşar."

"İyimserliğine hayranım, Mike, ama benim hastalığım farklı. Hastaneye gidiyorum, düzenli olarak kanımı değiştiriyor ve biraz daha yaşamamı sağlıyorlar. Böylece biraz zaman kazanmış oluyorum. Ama her defasında daha zayıf düşüyorum."

Ellie "Çok cesursunuz," dedi.

"Hayır, hiç değilim. Bir şey belli olunca cesaret gösterecek bir şey de kalmıyor senin için. Yalnızca bir şekilde kendini teselli ediyor, avutuyorsun."

"Ev yaparak mı?"

"Hayır. Direncin, enerjin giderek tükeniyor, bu durum da ev yapmayı kolaylaştırmıyor, aksine gitgide güçleştiriyor. Giderek daha çok yoruluyor, gücünün tükendiğini hissediyorsun. Ama yine de bir teselli bulabiliyorsun. Ve bu bazen çok tuhaf bir şey olabiliyor."

"Ne demek istediğini anlayamadım," dedim.

"Anlayamayazsın, Mike. Hiç anlamıyorsun. Ellie'nin de anladığından emin değilim. Ama belki de anlar." Konuşmayı sürdürüyordu ama sanki bizimle değil de, kendi kendiyle konuşuyordu. "İki şey daima başabaş gider. Zayıflık ve direnç. Zayıflık seni tüketirken içindeki direnç sana güç pompalıyor. Öleceğini bilmek seni özgürleştiriyor, artık *ne* yaparsan yap önemli değil, çünkü ölüm kapıda seni beklemekte. *Ne istersen* yapabilirsin. Sana engel olacak, seni durduracak hiçbir şey yoktur. Örneğin, Atina sokaklarında dolaşarak yüzlerini beğenmediğim her kadını, her erkeği vurabilirim. Düşünsenize!"

"Ama polis seni yine de tutuklar," dedim.

"Tabii tutuklar. Ama ne yapabilir ki? En fazla idam cezası verirler. Zaten canımı çok yakında yasalardan daha üstün bir güç alacaksa bunun ne önemi olabilir ki? Peki, başka ne yapabilirler? Beni yirmi ya da otuz yıl için hapse mi atarlar? Tuhaf ama benim önümde yirmi ya da otuz yılım yok ki. Altı ay, bir yıl, bilemedin en fazla on sekiz ay yaşayacağım. Bana artık hiç kimse bir şey yapamaz. Önümde kalan birkaç ayda kral benim. Her istediğimi yapabilirim. Bazen bunun düşüncesi bile insanı sarhoş edebiliyor. Ama... ama... ne yazık ki içimde kalan bir şey, yasadışı ya da egzotik bir şey bulamıyorum."

Santonix'in yanından ayrıldıktan sonra arabayla Atina'ya döndük.

Ellie, yolda, "Santonix tuhaf bir adam," dedi. "Biliyor musun, bazen ondan korkuyorum."

"Rudolf Santonix'ten mi? Neden?"

"Çünkü başkalarına benzemiyor, farklı. Ayrıca Santonix bana biraz –şey yani– biraz acımasız ve kibirliymiş gibi geliyor. Sanırım biraz önce bize öleceğini bilmenin kibrini ve küstahlığını artırdığını anlatmaya çalıştı." Ellie birden bana heyecanla baktı. Yüzünde duy-

gusal bir ifade belirmişti. "Diyelim ki Santonix bizim şirin şatomuzu yaptı. Uçurumun kıyısında, çamların arasında şahane bir ev ve biz oraya yerleşmeye gittik. Santonix bizi merdivenlerde karşılayarak, 'Hoş geldiniz,' diyor ve sonra..."

"Sonra ne, Ellie?"

"Diyelim ki bizim peşimizden eve giriyor, yavaşça arkamızdan kapıyı kapıyor ve bizi orada eşikte kurban ediyor. Gırtlağımızı kesiyor ya da öyle bir şey işte."

"Beni korkutuyorsun Ellie. Aklına neler geliyor böyle."

"Bizim yanlışımız ne biliyor musun, Mike. Sen ve ben, biz gerçek dünyada yaşamıyoruz. Olmayacak şeylerin düşünü kuruyoruz."

"Çingene Arazisi'yle ilgili kurbanları düşünme."

"Sanırım bunun nedeni araziye verilen ad ve o lanet."

Bağırdım. "Orası lanetli değil. Bu kesinlikle saçma. Unut artık bunu!"

Bu Yunanistan'da oldu.

10. BÖLÜM

Sanırım ertesi gündü. Atina'daydık. Ellie, Akropol'ün merdivenlerinde tanıdığı birileriyle karşılaştı. Ege Denizi'ndeki kruvaziyerlerden birinden günübirlik karaya çıkmış bir gruptu bu. Otuz beş yaşlarında bir kadın gruptan ayrılarak merdivenlerden Ellie'ye doğru koştu.

Bir yandan da, "İnanamıyorum," diye bağırıyordu. "Ellie Guteman? Bu gerçekten sen misin? Burada olduğunu bilmiyordum. Sen de mi gemi seyahatine çıktın?"

Ellie kısaca, "Hayır," dedi. "Burada kalıyorum."

"Seni görmek çok güzel. Cora nasıl? O da burada mı?"

"Hayır. Cora sanırım Salzburg'da."

"Ya," diyen kadın bir yandan da dikkatle beni süzüyordu.

Ellie sakin bir tavırla, "Sizi tanıştırayım," dedi. "Bay Rogers, Bayan Bennington."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Burada ne kadar kalacaksın?"

Ellie, "Yarın Yunanistan'dan ayrılıyorum," dedi.

"Öyle mi? Neyse, şimdi gitmezsem, bizim grubu kaybedeceğim. Ayrıca rehberin anlattıklarının bir kelimesini bile kaçırmak istemiyorum. Çok acele ediyorlar, hızdan akşam olduğunda yerimden kalkacak halim olmuyor. Neyse, bugün bir ara buluşup bir içki içebilir miyiz?"

Ellie, "Bugün olanaksız," dedi. "Bir geziye katılacağız."

Bayan Bennington grubuna katılmak için yanımızdan ayrıldı. Benimle birlikte Akropol'ün merdivenlerinden çıkmakta olan Ellie birden dönerek basamaklardan inmeye başladı.

"Olan oldu. Bu her şeyi değiştiriyor, öyle değil mi?" dedi.

"Anlayamadım..."

Ellie birkaç dakika cevap vermedi sonra da derin derin iç çekti.

"Bu akşam hemen mektup yazmalıyım."

"Kime?"

"Cora'ya tabii. Sonra Frank amcaya ve sanırım Andrew amcaya da..."

"Andrew amca kim? Ondan hiç söz etmemiştin."

"Andrew Lippincott. Aslında gerçek amcam değil. Yasal vasim, koruyucum, gözeticim, işte öyle bir şey. Kendisi avukattır. Hem de çok tanınmış bir avukat."

"Ona ne yazacaksın?"

"Onlara evlendiğimi açıklayacağım. Herhalde biraz önce Nora Bennington'a doğrudan, 'Sizi kocamla tanıştırayım' diyemezdim? 'Senin evlendiğini bilmiyordum, bana bu işin nasıl olduğunu anlat,' diye ciyak ciyak bağırır, bunu herkese duyururdu. Bunu başkalarından önce üvey annemin, Frank amcamın ve Andrew Lippincott'un öğrenmesi çok daha doğru olur." Derin derin iç çekti. "Neyse, hiç olmazsa şimdiye kadar oldukça iyi vakit geçirdik."

"Peki onlar bunu nasıl karşılayacaklar?" diye sordum.

Ellie aynı sakin tavrıyla, "Sanırım kıyameti koparacaklar," dedi. "Ama bunun bir yararı olmayacak ve onlar da bunu bilecek kadar akıllılar. Herhalde onlarla bir araya gelmemiz gerekecek. New York'a gidebiliriz. Bunu ister miydin?" Soran gözlerle bana bakıyordu.

"Hayır, hiç istemem."

"O zaman onlar –ya da içlerinden birkaçı– Londra'ya gelebilir. Bunu mu tercih edersin?"

"Açıkçası hiçbiri hoşuma gitmiyor. Ben seninle beraber olmak, Santonix İngiltere'ye gelir gelmez evimizin adım adım ilerleyişini izlemek istiyorum."

Ellie, "Bunu yapabiliriz," dedi. "Sonuçta aile toplantısı uzun sürmez. Herhalde tek bir coşkulu kavga olur, biter. Böylece bundan da kurtuluruz. Ya biz oraya uçarız ya da onlar İngiltere'ye gelirler."

"Üvey annen Cora, Salzburg'da değil miydi?"

"Ben özellikle öyle söyledim. Cora'nın nerede olduğunu bilmediğimi söyleseydim tuhaf olurdu. Evet..." diye ekledi Ellie iç çekerek. "Evet, eve gidip hepsiyle birden konuşuruz. Umarım bu seni fazla rahatsız etmez, Mike."

"Rahatsız etmek mi... ne? Ailen mi?"

"Evet. Sana hakaret etmeye kalkarlarsa sakın aldırma."

"Sanırım bu seninle evlenmem karşılığında ödemem gereken bir bedel," dedim. "Elimden geldiğince katlanmaya çalışırım."

Ellie düşünceli düşünceli, "Sonra senin annen de var," dedi.

"Ellie, lütfen! Annemi arka sokaktan çıkarıp kürkler ve mücevherler içindeki üvey annenle tanıştırmak gibi bir niyetinin olmadığını umuyorum! Onların birbirleriyle konuşacakları bir şey yok ki!"

"Eğer Cora benim gerçek annem olsaydı birbirlerine söyleyecek çok şeyleri olabilirdi. Bu sınıf farkı saplantını bırak artık Mike!"

Hayretle ona baktım.

"Ben mi? Siz Amerikalılarda bir deyim vardır. Benim gibiler için, 'Rayların öte tarafından' dersiniz. Öyle değil mi?"

"Belki. Ama bunu bir kâğıda yazıp göğsüne iğnelemek gibi bir niyetim yok."

Hüzünle, "Böyle bir durumda nasıl giyileceğini bile bilmiyorum," dedim. "Sanattan, resimden, müzikten anlamam, doğru dürüst konuşmasını bilmem. Ne kadar bahşiş verilmesi gerektiğini ve nasıl verileceğini bile yeni yeni öğrenmeye başladım."

"Peki ama bütün bunlar hoşuna gitmiyor mu, Mike? Seni heyecanlandırmıyor mu? En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum."

"Her neyse..." dedim. "Aile toplantınıza annemi sürüklemeye kalkma sakın."

"Kimseyi bir yere sürüklemeye niyetim yok. Ama İngiltere'ye döndüğümüz zaman gidip anneni görmemin, onunla tanışmamın iyi olacağını düşünüyorum, Mike."

Birden, "Hayır!" diye haykırdım.

Ellie şaşkınlık içinde bana döndü.

"Ama neden Mike? Her şey bir yana, annenle tanışıp konuşmamamın kabalık olacağını düşünüyorum, öyle değil mi? Ona evlendiğini söyledin mi?"

"Henüz söylemedim."

"Neden?"

Yanıt vermedim.

"Ona evlendiğini söylemen ve beni ona götürmen doğru olmaz mı?"

Yine, "Olmaz," dedim. Bu kez bağırmamıştım ama ses tonumdan bu konudaki kararlılığım anlaşılıyordu.

Ellie ağır ağır, "Annenle tanışmamı istemiyorsun," dedi.

Gerçekten de istemiyordum. Bu açıktı ama bu durumu Ellie'ye açıklamam söz konusu bile olamazdı. Bunu nasıl başarabileceğimi bilmiyordum.

Sonunda ağır ağır, "Bu doğru olmaz, Ellie," dedim. "Beni anlamaya çalışmalısın. Bu yüzden tatsızlık çıkacağından eminim."

"Yani... annenin benden hoşlanmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Seni gören herkes sever ama bu... nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Annem şaşırabilir hatta üzülebilir. Sonuçta kendi sınıfımdan biriyle evlenmedim. 'Davul bile dengi dengine' der eski bir atasözü. *Bundan* hoşlanmayacaktır."

Ellie ağır ağır başını salladı.

"Günümüzde hâlâ böyle düşünenler var mı?"

"Tabii var. Senin ülkende de olduğundan eminim."

"Evet, bir bakıma doğru. Ama orada biri başarılı olursa..."

"Yani bir erkeğin çok parası olursa..."

"Yalnızca para değil."

"Evet," dedim. "Konu yalnızca para. Eğer bir adamın çok parası olursa, herkes ona hayran olur, saygı duyar ve nereden, nasıl bir aileden geldiğine de aldırmaz."

Ellie omuzlarını silkti.

"Bu her yerde aynı."

"Ellie, lütfen," dedim. "Lütfen, gidip annemi görme."

"Bence bu kesinlikle haksızlık."

"Hayır, değil. İzninle annem konusunda neyin doğru neyin yanlış olduğunu senden daha iyi bileyim. Evlendiğimizi duyarsa üzülecek. İnan bana, çok sarsılacak."

"İyi de ona evlendiğini söylemelisin."

"Tamam," dedim. "Bunu yaparım."

Anneme Avrupa'dan mektup yazarak durumu bildirmenin daha kolay olacağını düşündüm. O akşam Ellie, üvey annesi Cora van Stuyvesant'a, Frank ve Andrew amcalara mektup yazarken ben de anneme kısaca durumu bildiren bir mektup yazdım.

Sevgili anneciğim,

Bunu sana daha önce söylemeliydim ama nedense çekindim. Ben üç hafta önce evlendim. Çok ani oldu. Karım çok güzel, çok iyi ve çok tatlı bir kız. Büyük bir serveti var ve tabii bu kendine göre bazı sorunlara neden olabiliyor. Kendimize kendi ülkemde denize bakan bir yerde ev yaptıracağız. Şu sıralar onunla Avrupa'yı dolaşıyoruz.

İyilik dilekleriyle sevgiler.

Oğlun, Mike.

O akşam yazılan mektupların sonuçları farklı oldu. Annem ancak bir hafta sonra tam kendisinden beklenilecek şekilde yanıt verdi.

Sevgili Mike
Mektubuna sevindim. Umarım çok mutlu olursun.
Seni seven Annen.

Ellie cephesindeyse beklenildiği gibi yaygara koptu. Bir anlamda eşekarası kovanına çomak sokmuştuk. Etrafımızı saran gazeteciler Guteman servetinin tek vârisinin romantik evliliğine ilişkin mümkün olduğunca bilgi toplamaya çalışıyor, gazetelerde bu konudaki haberler birbirini izliyordu. Bankerler ve avukatlardan arka arkaya mektuplar geliyordu. Sonunda resmi aile toplantısı ayarlandı. Santonix'le Çingene Arazisi'nde buluştuk, planlara baktık, inşaatla ilgili konuları tartıştık. Her şeyi yoluna koyduktan sonra da Londra'ya döndük. Claridge Oteli'nde bir daire tuttuk ve eski romanlarda denildiği gibi, silahlarımızı kuşanıp düelloya hazırlandık.

İlk gelen Avukat Andrew P. Lippincott oldu. Uzun boylu, yaşlıca, ince bir adamdı. Ağırbaşlı, kibar ve kılı kırk yaran titiz bir insan görünümü vardı. Boston'luydu, İngilizceyi Amerikalılar gibi konuşmuyordu. Bilmesem konuşmasından onun İngiliz olduğunu düşünürdüm.

Telefonda kararlaştırdığımız gibi saat tam on ikide oteldeki dairemize geldi. Ellie'nin bir hayli endişeli olduğunu seziyordum. Ama bunu belli etmemeyi başarıyordu.

Bay Lippincott, Ellie'yi yanağından öptükten sonra gülümseyerek elini bana uzattı.

"Ellie, sevgili yavrum, çok iyi görünüyorsun. Mutlu olduğun anlaşılıyor."

"Siz nasılsınız Andrew amca? Nasıl geldiniz? Uçakla mı?"

"Hayır. *Queen Mary*'yle çok güzel bir yolculuk yaptım. Demek kocan bu."

"Evet, bu Mike."

Adama şirin gözükmeye çalıştım ve sanırım bunu başardım da.

"Nasılsınız, efendim?" Sonra kendisine içki içip içmeyeceğini sordum. Nazikçe bu önerimi reddetti. Sonra tahta kolçakları altın yaldızlı, dik arkalıklı bir koltuğa oturarak Ellie'yle bana gülümsedi.

"Doğrusu siz iki genç bizi çok şaşırttınız. Çok romantik."

Ellie, "Sizi üzmek istemezdim," dedi. "Gerçekten çok üzgünüm."

Bay Lippincott biraz da alaycı bir tavırla sordu.

"Gerçekten mi?"

Ellie, "En doğrusunun bu olduğunu düşündüm," dedi.

"Doğrusu bu konuda seninle aynı fikirde değilim sevgili yavrum."

Ellie, "Andrew amca," dedi. "Sen de çok iyi biliyorsun ki eğer başka şekilde davransaydım çok büyük kıyamet kopabilirdi."

"Neden kıyamet kopsun ki?"

Ellie avukata onu kınarcasına baktı.

"Onların nasıl insanlar olduklarını biliyorsunuz." Sustu, sonra ekledi. "Cora'dan iki mektup aldım. Biri dün geldi, biri de bu sabah."

"O mektupları okurken üvey annenin biraz kızgın olduğunu göz önünde bulundurmalısın. Bu koşullarda bunun böyle olması da doğal tabii."

"Kiminle, nerede, ne zaman ve nasıl evleneceğim yalnızca beni ilgilendirebilecek bir konu."

"Sen öyle düşünebilirsin. Ama hemen her ailede kadınların bunu böyle kabul etmek istemeyeceklerini de göz önünde bulundurmalısın."

"Aslında herkesi bir sürü sıkıntıdan kurtardım."

"Sen öyle düşünebilirsin tabii."

"Ama bu doğru, değil mi?"

"Bu arada aileni aldatmak için bir sürü hileye başvurdun Ellie. Hem de bu şekilde hareket etmemesi gerektiğini çok iyi bilen birinin yardımını alarak."

Ellie kıpkırmızı kesildi.

"Greta'yı mı kastediyorsunuz? O yalnızca yapmasını istediklerimi yaptı. Bizimkiler ona çok mu kızgınlar?"

"Elbette. Herhalde ne sen ne de o başka türlü olacağını düşünmüyordunuz. Unutma ki herkes Greta'ya güveniyordu."

"Artık istediğimi yapabilecek yaştayım."

"Ben senin reşit olmadan önceki dönemden söz ediyorum. Bu hile ve aldatmalar o zaman başladı, değil mi?"

Söze karıştım.

"Ellie'yi suçlamamalısınız, efendim. Başlangıçta ben bu durumu bilmiyordum. Ellie'nin tüm akrabalarının yurtdışında olduğu düşünülecek olursa, onlarla bağlantıya geçemememin nedenlerini de sanırım anlarsınız."

Bay Lippincott, "Greta'nın, Bayan van Stuyvesant'a ve bana bazı sahte mektuplar postaladığını ve bize yanlış bilgiler verdiğinin bilincindeyim," dedi. "Bütün bunları Ellie istediği için yaptığının da farkındayım. Doğrusunu isterseniz bu işte çok başarılı olduğunu da itiraf etmeliyim. Bu arada, Greta Andersen'le tanıştın mı, Michael? Ellie'nin kocası olduğuna göre, sana Michael diyebilirim, değil mi?"

"Tabii ki diyebilirsiniz," dedim. "Hayır. Bayan Greta Andersen'le henüz tanışmadım..."

"Öyle mi? İşte buna çok şaşırdım." Beni düşünceli bakışlarla süzdü. "Onun nikâhınızda olduğunu sanıyordum."

"Hayır, Greta nikâhta yoktu." Ellie bana sitemle baktı. Bundan huzursuz oldum.

Bay Lippincott hâlâ düşünceli gözlerle beni süzüyordu. Bu da beni rahatsız etmeye başlamıştı. Başka bir şey söyleyecekken nedense birden vazgeçti. Kısa bir sessizlik oldu.

Neden sonra, "Korkarım," dedi. "Siz ikiniz, sen ve Michael, bir süre aileden gelen eleştiri ve kınamalara katlanmak zorunda kalacaksınız."

"Fazlasıyla üzerime geleceklerinin farkındayım."

Bay Lippincott başını salladı. "Korkarım öyle." Sonra ekledi. "Gerçi ben durumu ayarlamaya çalıştım ama..."

Ellie gülümsedi.

"Siz bizim tarafımızdasınız, değil mi Andrew amca?"

"Sağduyulu bir avukata asla böyle bir soru sormamalısın. Yaşam bana *olup bitmiş* şeyleri itirazsız kabul etmenin doğru olduğunu öğretti. İkiniz birbirinize âşık olup evlenmişsiniz Ellie, sanırım İngiltere'nin güneyinde bir arsa almış ve orada bir ev yaptırmaya da başlamışsınız. Buraya yani İngiltere'ye yerleşmeyi mi düşünüyorsunuz?"

Kendimi tutamayarak atıldım.

"Evet, Ellie'yle orada yaşamayı istiyoruz. Bunun bir sakıncası mı var?" Sesimde hafif bir öfke vardı. "Ellie benimle evlendi ve artık İngiliz sayılır. Niçin İngiltere'de yaşamasın ki?"

"Hiçbir neden yok. Aslında Fenella'nın istediği ülkede yaşamaması, istediği birçok ülkede mülk almaması için de bir neden yok. Bahamalar'daki villanın da senin olduğunu unutma Ellie."

"Ben orasının Cora'ya ait olduğunu sanıyordum. Üvey annem hep o villa kendisininmiş gibi davranırdı."

"Ama tapu senin üzerine. Ayrıca Long Island'da da bir evin var, istediğin zaman oraya da gidebilirsin. Batıdaki birçok petrol kuyusunun sahibi de sensin." Avukatın sesi nazik ve tatlıydı ama aslında bu sözlerin hedefi benmişim gibi tuhaf bir duyguya kapıldım. Acaba

bu şekilde Ellie'yle aramdaki derin uçurumu vurgulamaya mı çalışıyordu? Bundan emin değildim. Sanırım bir adama karısının dünyanın her tarafında malı mülkü olduğunun, servetinin büyüklüğünün üzerine basa basa anımsatılması hiç mantıklı değildi. Tek düşünebildiğim onun Ellie'nin miras haklarını, parasını ve diğer varlıklarının önemini vurgulamaya çalıştığı oldu. Eğer ben, onun en başından beri büyük olasılıkla düşündüğü gibi bir "servet avcısıysam" bu benim yararıma olacaktı ki bu daha da mantıksız görünüyordu. Bay Lippincott'un çok akıllı ve kurnaz bir adam olduğunu ilk bakışta anlamıştım. Kafasından neler geçtiğini, sakin ve nazik tavırlarının gerisinde neler olduğunu anlamak gerçekten çok zordu. Kendince beni tedirgin etmeye, toplumun beni "servet avcısı" olarak damgalayabileceğini söylemeye çalışıyor da olabilirdi tabii.

O sırada Ellie'ye dönerek, "Yanımda birtakım belgeler getirdim Ellie," dedi. "Bunların üzerinden birlikte geçmemiz gerekiyor. Senden bazı belgeleri imzalamanı da isteyeceğim."

"Tabii, Andrew amca. Ne zaman isterseniz."

"Evet, evet. Acelemiz yok. Londra'da başka işlerim de var. Burada on gün kadar kalacağım."

On gün, diye düşündüm. Bir hayli uzun bir süre. Aslında Bay Lippincott'un burada bu kadar uzun kalmamasını yeğlerdim. Bana karşı son derece nazik ve anlayışlıydı ama yine de onun belirli noktalarda tedbirli davrandığının farkındaydım. Acaba düşmanım mıydı? Bunu gerçekten merak ediyordum. Olsa bile bunu asla belli etmeyecek tipte bir adamdı.

Lippincott, Ellie'ye dönerek, "Neyse," dedi. "Artık tanışıp anlaşmış ve geleceğe ilişkin planlarınızı da konuşmuş olduğumuza göre şimdi biraz da kocanla yalnız konuşmak istiyorum."

"Hep birlikte konuşalım." Ellie'nin öfkelendiği, isyana hazır olduğu anlaşılıyordu. Yavaşça kolunu tuttum.

"Hemen sinirlenme, sevgilim. Civcivlerini korumaya çalışan tavuk rolüne bürünme." Onu ağır ağır yatak odasının kapısına doğru götürdüm. "Andrew amca beni tanımak istiyor. Bu da onun en doğal hakkı."

Ellie'yi şefkatle yatak odasına geçilen çift kapıya götürüp kapıları sıkıca kapattıktan sonra avukatın yanına döndüm.

Bir sandalye çekip Bay Lippincott'un tam karşına oturdum ve sordum.

"Buyrun sizi dinliyorum, konu neydi?"

Avukat, "Teşekkürler Michael," dedi. "Öncelikle şunu belirtmek isterim ki ben hiçbir şekilde sandığın gibi senin düşmanın değilim."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim ama sanırım sesimden bundan emin olamadığım anlaşılıyordu.

Bay Lippincott, "Seninle açık konuşacağım Mike," diyerek başını salladı. "Bunları seninle çok sevdiğim ve vasisi olduğum Ellie'nin yanında konuşmam olanaksızdı. Bunu belki henüz tam anlamıyla kavrayamamış olabilirsin Michael, ama Ellie inanılmayacak kadar iyi, tatlı ve sevilmeyi hak eden bir kızdır."

"Hiç endişelenmeyin. Ben ona gerçekten âşığım."

Bay Lippincott aynı ciddi tavırlarıyla beni süzdü.

"Bu aynı şey değil. Ona yalnızca âşık olmakla kalmayıp Ellie'nin ne kadar iyi kalpli ve bazı açılardan savunmasız, çok kolay incinebilen bir insan olduğunu anladığını umuyorum."

"Elimden geleni yaparım," diye cevap verdim. "Bunun zor olacağını sanmıyorum. Ellie harika bir insan."

"Öyleyse artık söylemek istediklerimi açıklayabilirim. Kartları açık oynayacak, sana her şeyi açık ve dürüst bir biçimde söyleyeceğim. Sen aslında Ellie'nin evlenmesini isteyeceğim tipte bir genç değilsin. Ben de ailesi gibi onun kendi çevresinden, kendi sınıfından biriyle..."

"Yani onun bir centilmenle evlenmesini yeğlerdiniz," diye atıldım.

"Hayır, yalnızca o kadar değil. Bence bir evliliğin sağlam temellere dayanmasının ilk koşulu; kadının ve erkeğin aynı şekilde yetiştirilmiş olmasıdır. Bunu yalnızca servet anlamında ve züppelik olarak algılama. Sonuçta Ellie'nin büyükbabası Herman Guteman da yaşama dok işçisi olarak atılmış. Ama sonunda Amerika'nın en zengin adamlarından biri olmuş."

"Belki ben de öyle olurum. Kim bilir? Belki benden de günün birinde, İngiltere'nin en zengin adamı olarak söz ederler."

Bay Lippincott, "Her şey olabilir," dedi. "Bu konuda özlemleriniz, hırslarınız var mı?"

"Yalnızca para değil," dedim. "Ben de bir yere ulaşmak, bir şeyler başarmak isterim." Duraksadım.

"Yani birtakım özlemleriniz var, diyebiliriz. Bunun iyi bir şey olduğunu kabul ediyorum."

"Ben en baştan, sıfırdan başlıyorum," dedim. "Bir kaybedenim. Bir hiçim. Hiç. Bu konuda hiçbir iddiam olamaz."

Avukat anlayışla başını salladı.

"Açıksözlülüğün ve dürüstlüğün hoşuma gitti. Evet, Michael, ben aslında Ellie'nin akrabası değilim. Onun vasisiyim. Büyükbabasının vasiyetiyle onun ilişkilerini, işlerini, servetini ve yatırımlarını yönetmekle görevlendirildim. Dolayısıyla onun yaşamından kendimi sorumlu sayıyorum. Bu yüzden de Ellie'nin seçtiği eş hakkındaki her şeyi bilmek istiyorum."

"Hakkımda araştırma yaptırabilirsiniz," dedim. "Böylece kolayca istediğiniz her şeyi öğrenirsiniz."

Bay Lippincott başıyla onayladı.

"Bu doğru. Bu da bir yol. Hatta akıllıca bir yöntem olduğu da söylenebilir. Ama ben senin hakkındaki her şeyi senin ağzından öğ-

renmek istiyorum Michael. Yaşam öyküsünü, bugüne kadar yaşadıklarını senden dinlemek istiyorum."

Tabii bu hiç hoşuma gitmedi. Sanırım o da bunun farkındaydı. Benim durumumdaki hiç kimsenin isteyebileceği bir şey değildi bu. Böyle durumlarda insanın kendini iyi göstermeye çalışması doğaldır. Okul yaşamıma ve sonrasına biraz değindim, bazı konularda böbürlendim, çok az şey söyledim ve gerçekleri biraz abarttım. Bundan utanmıyordum. Bunun doğal olduğunu düşünüyordum. Eğer bir şeyler elde etmek istiyorsan bunu yapmak gerektiğini düşünüyordum. Kendini iyi göstermek zorundaydın. İnsanlar sana senin kendine verdiğin kadar değer verirler. Ben asla Dickens'ın romanındaki kahraman gibi biri olmak istemiyordum. Sanırım adı Uriah'tı[1] bu kahraman, sürekli basit, sıradan bir insan olmakla övünür, ellerini ovuşturur ama bu insanca görünümün gerisinde en bencilce en acımasız planları yapar, uygulardı. Öyle olmak istemiyordum.

O zamana dek ilişkim olan insanlarla övünmeye ve olası işverenim üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya hazırdım. Sonuçta her insanın iyi ve kötü yönleri *vardı*, kötüyü gösterip özellikle vurgulamanın ne anlamı olabilirdi ki. O güne kadar yaptıklarımı anlatırken her zaman olduğu gibi kendim için en iyi olanları seçtim. Ancak bunu Bay Lippincoatt'a karşı yapmaktan hoşlandığımı söyleyemem. Benim hakkımda araştırma yaptırma fikrine burun kıvırmıştı ama gerçekte bunu yapmayacağından adım gibi emindim. Dolayısıyla ona gerçeği üstünü cilalamadan anlattım.

Sefalet içinde doğduğumu, bir ayyaşın oğlu olduğumu gizlemedim. Ama gerçekten iyi bir annem olduğunu ve benim iyi bir eğitim alabilmem için gece gündüz çalıştığını belirtmeyi de ihmal etmedim. Avukattan avarenin teki olduğumu, bir baltaya sap olmadığımı, sürekli iş değiştirdiğimi de saklamadım. İyi bir dinleyiciydi, bilmem

(1) Charles Dickens'ın *David Copperfield* adlı romanının kötü karakteri.

anlatabiliyor muyum? Ama duruşuyla insana cesaret veriyordu. Yine de zaman zaman sorduğu küçük tuzak sorulardan ya da farkında bile olmadan katıldığım ya da reddettiğim kısa yorumlarından da onun ne kadar zeki ve kurnaz olduğunu anlaşılıyordu.

Evet, çok uyanık olmam ve tedbirli davranmam gerektiğini hissediyordum. On dakika kadar konuştuktan sonra avukat koltuğunda arkasına yaslanınca bayağı rahatladım. Soruşturma ki, öyle olmadığı iddia edilse bile öyleydi ve bitmişti.

"Bay Rogers... Michael yaşamı bir tür macera gibi algıladığın anlaşılıyor. Bu kötü bir şey değil. Neyse, şimdi bana biraz da Ellie'yle yaptırdığınız o evden bahset."

"Şey," dedim. "Market Chadwell adlı bir kasabanın yakınında."

Avukat, "Evet," dedi. "Nerede olduğunu biliyorum. Oraya gittim. Açık söylemek gerekirse dün evi görmek için gittim oraya."

Bu beni şaşırtmıştı. Bu avukatın el attığı hiçbir işin en ufak ayrıntısının bile peşini bırakmayan insanlardan olduğunu gösteriyordu.

"Arazi çok güzel," dedim her nedense, hemen savunmaya geçerek. "Yaptırdığımız ev de eşsiz güzellikte bir ev olacak. Mimar, Santonix adında biri. Rudolf Santonix. Bilmem ondan daha önce söz edildiğini duydunuz mu, ama..."

Bay Lippincott başıyla onayladı. "Evet. Kendisi mimarlar arasında çok iyi tanınan biri."

"Sanırım Amerika'da da yaptığı binalar var."

"Evet. Santonix gerçekten çok yetenekli ve gelecek vaad eden bir mimar. Ama sanırım sağlığı pek iyi değilmiş."

"Santonix ölmek üzere olduğunu düşünüyor," dedim. "Ama ben buna inanmıyorum. Ben onun iyileşeceğinden, sağlığına kavuşacağından eminim. Doktorlar ne derlerse desinler."

"Bunun boş olmadığını umarım. Sen aslında çok iyimsersin."

"Santonix konusunda öyleyim."

"Bu umudunun gerçekleşmesini tüm kalbimle dilerim. Bu arada Ellie'yle o araziyi almakla akıllılık etmiş olduğunuzu ve çok iyi bir yatırm yaptığınızı da belirtmek isterim."

Avukatın "siz" demesi, Ellie'nin bu alımı tek başına yapmadığını ima etmesi hoşuma gitmişti. Bay Lippincott, "Bay Crawford'la da konuştum," diye ekledi.

"Crawford'la mı?" Kaşlarımı çattım.

"İngiliz hukuk bürosu Reece&Crawford'dan Avukat Bay Crawford'la. Bay Crawford firmanın alım satım işleriyle ilgilenen ortağı. Bayan Ellie'nin de Londra'daki avukatı, arazinin satın alınması işiyle o ilgilenmiş ve sanırım araziyi bir hayli ucuza kapatmışlar. Açıkçası bu beni biraz şaşırttı. Bu ülkedeki arazi fiyatları konusunda biraz bilgim var ve böyle zararına denilecek bir satış benim açımdan düşündürücü. Sanırım Bay Crawford da fiyatın ucuzluğuna şaşmış. Acaba siz bu arazinin niçin böyle ucuza satıldığını biliyor musunuz? Bay Crawford'un bu konuda hiçbir fikri yok. Hatta böyle bir soruyla karşılaşmanın onu bir hayli rahatsız ettiği de anlaşılıyordu."

İçimi çektim.

"Aslına bakarsanız o arazi lanetliymiş."

"Özür dilerim, Michael. Ne demek istediğini anlayamadım."

"Lanetli, efendim," diye yineledim. "Çingeneler böyle söylüyorlar. Zaten oradan da Çingene Arazisi diye bahsediliyor."

"Ah. Bir söylenti ha?"

"Evet. Oldukça karmaşık bir şey, doğrusu kimden çıktığını, ne kadarının doğru, ne kadarının uydurma olduğunu bilmiyorum. Duyduğuma göre, yıllar önce orada bir cinayet işlenmiş. Bir kadın, kocası ve bir başka adam. Hep aynı öykü: Adam karısını ve âşığını öldürmüş, sonra da intihar etmiş. En azından resmi soruşturmada bu karara varılmış. Ama etrafta bir sürü söylenti dolaşıyor. Aslında kimsenin bir şey bildiğini sanmıyorum. Dediğim gibi olay yıllar

önce olmuş. Ondan sonra da Çingene Arazisi dört beş kez el değiştirmiş ama hiç kimse orada uzun kalamamış."

Bay Lippincott anladığını belirtir şekilde başını salladı.

"Ah evet, Tipik bir İngiliz efsanesi." Sonra beni meraklı gözlerle süzdü. "Ellie'yle sen bu lanetten korkmuyor musunuz?" Bunu söylerken muzipçe gülümsüyordu.

"Tabii ki hayır," dedim. "Ne Ellie ne de ben böyle batıl şeylere inanmıyoruz. Aslında araziyi böylece ucuza kapatabilmiş olmamız da büyük şans."

Bunu söylediğim anda aklıma takılan bir düşünceyle irkildim. Bu bir açıdan büyük bir şanstı ama Ellie kadar parası, malı mülkü olan bir insan için beğendiği bir araziyi alırken ucuz veya pahalı olmasının o kadar da önemi olamazdı. Ama hemen sonra bu konuda yanıldığımı düşündüm. Sonuçta o da dok işçiliğinden milyonerliğe yükselmiş bir adamın torunuydu. Bu gibi insanlar her zaman ucuza alıp pahalıya satmak isterler.

Avukat, "Benim de batıl inançlarım yoktur," dedi. "Doğrusu aldığınız yerin manzarası olağanüstü." Bir an duraksadı. "Umarım yeni evinize yerleştikten sonra Ellie etrafta dolaşan bu söylentilere kulak asıp tedirgin olmaz."

"Elimden geldiğince bunları Ellie'den saklamaya çalışacağım. Çevredekilerin de ona pek bir şey söyleyeceklerini sanmıyorum."

Bay Lippincott, "Köy ve kasaba gibi küçük yerlerde insanlar bu tür öyküler anlatmaktan çok hoşlanırlar," dedi. "Unutma ki Ellie senin kadar dayanıklı bir insan değil, Michael. Çok kolay etkilenebilir. Tabii yalnızca bir anlamda. Bu arada aklıma gelmişken..." Düşünceli düşünceli parmağını masaya vuruyordu. "Şimdi seninle çok hassas bir konu hakkında konuşacağım. Biraz önce Greta Andersen'le tanışmamış olduğunu söyledin, değil mi?"

"Evet. Onunla henüz tanışmadım."

"Tuhaf. Çok ilginç."

"Niçin?"

Ona merakla baktım.

Bay Lippincott ağır ağır, "Oysa ben Greta'yla tanışmış olduğundan emindim," dedi. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Uzunca bir süredir Ellie'nin yanında olduğunu biliyorum."

"On yedi yaşından beri Ellie'nin yanında. Bu sorumluluk ve güven gerektiren bir iş. Başlangıçta Amerika'ya sekreterlik ve bakıcılık yapmak için geldi. Bayan van Stuyvesant –yani Ellie'nin üvey annesi– evden uzakta olduğunda Ellie'yle ilgilenecek, ona eşlik edecekti. Bu arada Bayan van Stuyvesant'ın çok sık seyahat ettiğini belirtmeliyim." Bunları söylerken avukatın sesinde alaycı bir tını belirmişti. "Anladığıma göre Greta iyi bir ailedenmiş, olağanüstü denilebilecek referansları vardı. Tabii kimsesiz bir çocuk olan Ellie doğal olarak Greta'ya çok bağlandı."

"Biliyorum," dedim.

"Hatta bir anlamda Ellie, Greta'nın kontrolüne girdi bile denilebilir. Böyle söylediğim için bana kızmıyorsun ya?"

"Hayır. Neden kızayım ki? Doğrusunu isterseniz, aynı şey benim de aklımdan geçmedi değil. 'Greta böyle, Greta şöyle, şunu dedi, bunu dedi.' Saçma olduğunu bildiğim halde, bazen bu Greta sözcüğünü duymaktan bıktığım bile oldu."

"Buna rağmen Ellie seni Greta'yla tanıştırmak istemedi mi?"

"Şey... bunu açıklamak biraz zor. Yanılmıyorsam, Ellie bir iki kez yumuşak bir dille bunu istediğini söyledi ama birbirimizle o kadar meşguldük ki fazla ısrar etmedi. Ayrıca sanırım ben de Greta'yla tanışmaya gönüllü değildim. Ellie'yi hiç kimseyle paylaşmak istemiyordum."

"Anlıyorum. Evet, anlıyorum. Ellie, Greta'nın nikâhınızda bulunmasını da istemedi mi?"

"İstemesine istedi," dedim.

"Ama... sen Greta'nın gelmesini istemedin, öyle mi? Neden?"

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Yalnızca bana Greta denilen bu kız ya da kadın her şeye burnunu sokan bir tipmiş gibi geldi. Yani bir anlamda Ellie'nin yaşamını o yönetiyormuş gibi geldi bana. Ellie adına kartlar ve mektuplar yolluyor, her şeyi ayarlıyor, Ellie'nin boşluğunu dolduruyor, gezi programları ayarlıyor ve aileyi de bu konularda ikna ediyordu. Ellie için Greta bir tür bağımlılık gibiydi, onun bir şekilde Greta'nın kontrolünde olduğunu düşünüyordum. Greta'nın kendisini yönetmesine izin veriyor, yalnızca onun istediği şeyleri yapmak istiyordu. Bağışlayın Bay Lippincott, belki bütün bunları söylememem gerekirdi. Belki de bu yalnızca basit bir kıskançlıktı. Her neyse, ağırlığımı koydum ve Ellie'ye nikâhın yalnızca ikimizi ilgilendiren bir şey olduğunu, kimsenin olmamasını, baş başa olmayı istediğimi söyledim. Böylece Ellie'yle nikâh dairesine gittik. Oradaki bir memurla, bir sekreter tanığımız oldular. Belki Greta'nın nikâha gelmesine engel olmakla ayıp ettim ama Ellie'nin yalnızca benim olmasını istiyordum."

"Anlıyorum. Evet, anlıyorum. Ayrıca izin verirsen akıllılık etmiş olduğunu söylemek isterim."

Hemen atıldım.

"Sizin de Greta'dan pek hoşlanmadığınız anlaşılıyor."

"Greta'yla henüz tanışmadığına göre, bu 'de' sözünü kullanman yanlış Michael."

"Orası öyle ama birinden sık sık söz edildiğini duyarsanız, kafanızda onunla ilgili bir fikir oluşmaya başlıyor. Neyse, benimkine basit bir kıskançlık diyelim. *Siz* neden Greta'dan hoşlanmıyorsunuz?"

"Bunun önyargı olduğunu düşünmemelisin Michael, ama Ellie'nin ve senin mutlu olmanızı çok istiyorum. Greta'nın, Ellie üzerindeki etkisi çok düşündürücüdür. Bunun hoş bir etki olduğunu sanmıyorum. Greta onun kararlarını çok fazla etkiliyor."

"Yani sizce Greta, Ellie'yle aramızı bozmaya kalkışır mı?" diye sordum.

Bay Lippincott, "Sanırım böyle bir şey söylemeye hakkım yok," dedi.

Dikkatle beni süzüyor, yaşlı bir kaplumbağa gibi gözlerini kırpıştırıyordu.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Konuşan ilk o oldu, sözcüklerini dikkatle seçiyordu.

"Ellie, Greta Andersen'in sizinle yaşamasını istemedi mi?"

"Böyle bir şeyi kesinlikle onaylamam," diye bağırdım.

"Demek böyle düşünüyorsun? Anlaşılan bu istek *gelmiş*."

"Evet, Ellie bu gibi bir şeyler söyledi. Ama biz daha yeni evlendik, Bay Lippincott. Evimizin –yeni yuvamızın– yalnızca bize ait olmasını istiyorum. Elbette ki Greta arada sırada gelip bizde kalabilir. Bu çok normal."

"Evet, dediğin gibi bu normal. Ama sanırım Greta'nın bundan sonra yeni bir iş bulmakta bir hayli zorlanacağının sen de farkındasın? Önemli olan *Ellie*'nin onun hakkında düşündükleri değil, ona iş verenlerin, kendisine güvenenlerin onun hakkındaki fikirleri."

"Yani siz ve Bayan van Stuyvesant ona aynı türdeki yeni bir iş için referans vermeyecek misiniz?"

"Bu çok doğal değil mi?"

"Yani siz, Greta'nın Londra'ya gelip Ellie'nin sırtından geçinmek isteyeceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Doğrusunu istersen senin Greta'ya karşı çok fazla önyargılı olmanı istemiyorum. Ne de olsa bu yalnızca benim kafamdan geçen bir şey. Greta'nın yaptığı bazı şeyleri ve bunları yapış şeklini hiç beğenmiyorum. Ellie gibi yücegönüllü bir kızın Greta'nın geleceğini kararttığını düşünerek üzüleceğini biliyorum. Bu yüzden Greta'nın gelip sizinle oturması gibi bir düşüncesizlik yapabilir."

Ağır ağır mırıldandım.

"Ellie'nin bu konuda ısrarcı olacağını sanmıyorum." Sanırım sesimde hafif bir endişe vardı ve Lippincott da bunu fark etti. "Peki ama biz –yani Ellie– onu emekliye ayıramaz mıyız?"

Bay Lippincott, "Bunu bu şekilde ifade etmemek gerekir," dedi. "Emekliye ayrılanlar genellikle mesleklerinde belirli bir süreyi tamamlayan yaşlı insanlardır. Greta ise genç bir kadın. Üstelik çok da güzel bir genç kadın." Sustu ve neden sonra tiksinircesine bir ses tonuyla ekledi. "Üstelik erkeklerin başını döndürmesini de iyi bilir, çok çekicidir."

"Kim bilir belki de evlenir," dedim. "Madem bu kadar güzel, şimdiye dek neden evlenmedi acaba?"

"Onun çekiciliğine kapılanlar oldu hiç kuşkusuz. Ama Greta bunların hiçbirini düşünmedi bile. Sanırım bu seninki çok yerinde ve uygun bir fikir, Michael. Bu, konuyu hiç kimseyi incitmeden çözümleyebilir. Sonuçta Ellie artık reşit ve evli. Hem de Greta'nın yardımıyla. Duyduğu minnet yüzünden Greta'ya bir miktar para verebilir."

Bu son sözleri söylerken yaşlı avukat yüzünü limon yemiş gibi buruşturmuştu.

Neşeyle ona baktım.

"Öyleyse bu sorun da çözülmüş oldu."

"Sen gerçek bir optimistsin Michael. Greta'nın kendisine teklif edilecek parayı kabul edeceğini umalım."

"Niçin kabul etmesin ki? Bunu yapmak için aptal olması gerekir."

Bay Lippincott ellerini iki yana açtı.

"Bilemem! Parayı kabul etmezse bu olağandışı, beklenmedik bir şey olur. Tabii Ellie'yle arkadaşlıkları da sürecek."

"Yani, ne *düşünüyorsunuz*?" diye sordum.

"Onun Ellie üzerindeki etkisinin kalkmasını istiyorum," diyen Bay Lippincott ayağa kalktı. "Bana bunu sağlamak için yardım edeceğini ve elinden geleni yapacağını ummak istiyorum."

"Edeceğimden emin olabilirsiniz," diyerek başımı salladım. "Greta'nın burnumuzun dibinde olması isteyebileceğim son şey."

Bay Lippincott güldü.

"Onu gördüğün zaman bu fikrin değişebilir."

"Hiç sanmıyorum," dedim. "Ne kadar güzel ve çekici olurlarsa olsunlar otoriter ve ukala kadınlardan hoşlanmam."

"Beni sabırla dinlediğin için çok teşekkür ederim Michael. Bir akşam yemekte seninle ve Ellie ile birlikte olmayı çok isterim. Gelecek salıya ne dersin? Belki o zamana kadar Cora van Stuyvesant'la Frank Barton da Londra'da olurlar."

"Herhalde onlarla da tanışmam gerekiyor."

"Ah, evet, bu kaçınılmaz bir durum." Gülümsedi, bu gülümseme öncekilerden çok daha dostça ve içtendi. "Onları fazla önemsememeye çalış. Cora'nın sana karşı biraz sert ve kaba olacağını sanıyorum. Frank ise patavatsızlık edecektir. Reuben'in ise şu sıralar Londra'ya gelmesi olanaksız, onlarla birlikte olmayacaktır."

Reuben'in kim olduğunu bilmiyordum, sanırım o da bir başka akrabaydı.

Gidip yatak odasının bağlantı kapısını açtım.

"Haydi gel, Ellie. Sorgu sona erdi."

Ellie çabucak geniş salona girerek bir bana bir Bay Lippincott'a baktı. Sonra ilerleyip avukatı öptü.

"Sevgili Andrew amca. Michael'a iyi davranmış olduğun anlaşılıyor."

"Tatlım, eğer kocana iyi davranmasaydım, gelecekte benimle pek bağlantıya geçmezdiniz, öyle değil mi? Arada sırada da olsa seni uyarmak, sana öğüt vermek hakkımın kalmasını istiyorum. Her ikiniz de henüz çok gençsiniz."

Ellie, "Peki," dedi. "Seni sabırla dinleriz."

"Eğer bir sakıncası yoksa, şimdi de *seninle* konuşmak istiyorum Ellie."

"Dışarı çıkma sırası bende," diye mırıldanarak yatak odasına gittim.

Çift kapıyı sıkıca kapatmış gibi yapmama rağmen içeri girer girmez içtekini yeniden açtım. Ben, Ellie gibi iyi terbiye almamıştım. Ayrıca Bay Lippincott'un ikiyüzlü bir insan olup olmadığını merak ediyordum. Ama ne yazık ki dinlemeye değer hiçbir şey konuşmadılar. Bay Lippincott karıma bir iki tavsiyede bulundu. Yoksul bir adam olarak zengin bir kadınla evlenmiş olmanın zorluklarını yaşadığımı anlaması gerektiğini söyledi ve ardından da hizmetleri karşılığında Greta'ya bir miktar para vermesini önerdi. Ellie bunu sevinçle kabul etti ve, "Ben de size aynı şeyi söylemek istiyordum Andrew amca," dedi. Bay Lippincott ayrıca Cora van Stuyvesant'a da bir miktar para vermesinin iyi olacağını söyledi.

"Tabii buna mecbur değilsin Ellie," diye ekledi. "Boşandığı kocalarından bir hayli nafaka aldı. Gerçi büyük bir meblağ değil ama bildiğin gibi dedenin vakıf gelirlerinden de ona her ay belirli bir miktar ödüyoruz."

"Neden ona daha fazla para vermem gerektiğini düşünüyorsunuz?"

"Yasal ve ahlaki anlamda böyle bir zorunluluğun yok. Ama böyle davrandığın taktirde üvey annenin seni daha az rahatsız edeceğini ve o zehirli diliyle sinirini bozmayacağını sanıyorum. Bunu istediğin zaman son verebileceğin giderek artan bir gelir payı gibi de ödeyebilirsin. Ona sen ve Michael hakkında etrafa birtakım zehirli dedikodular yayar; iğneleyici imalı sözler söylerse parayı keseceğini söylersin. O da dilini tutmayı öğrenir."

Elie derin derin iç çekti.

"Cora benden hep nefret etti. Bunu biliyorum." Sonra ürkek ve utangaç bir tavırla sordu. "Michael'dan hoşlandın, değil mi Andrew amca?"

"Onun çok hoş, çekici ve yakışıklı bir genç olduğunu düşünüyorum. Onunla neden evlendiğini çok iyi anlıyorum."

Sanırım bu ifade beklediğimden de iyiydi. Zaten daha fazlasını bekleyemezdim ki! Onun tipi değildim ve bunu çok iyi biliyordum. Kapıyı yavaşça kapattım. Birkaç dakika sonra da Ellie yanıma gelerek beni öbür odaya çağırdı.

Bay Lippincott'la vedalaştığımız sırada kapı tıklatıldı; komi bir telgraf getirmişti.

Ellie telgrafı aldı ve açar açmaz büyük bir sevinç ve heyecanla haykırdı.

"Greta'dan! Bu gece Londra'dan geliyormuş. Yarın da gelip bizi görecek. Ne hoş." Avukatla bana baktı. "Öyle değil mi?"

Karşısında iki hoşnutsuz yüz vardı. Ama yine de iki nazik sesin, "Tabii," dediğini duydu.

11. BÖLÜM

Ertesi sabah alışverişe çıktım ve otele tahminimden geç döndüm. Ellie'yi otelin büyük ana salonunda uzun boylu, sarışın bir kadınla otururken buldum. Yani Greta'yla. İkisi heyecanlı heyecanlı bir şeyler konuşuyorlardı.

Ben insanları tanımlamayı pek becremem ama yine de Greta'yı anlatmayı deneyeceğim. Öncelikle belirtmek isterim ki Greta, Ellie'nin dediği gibi gerçekten çok güzel ve avukatın da belirttiği gibi çok da çekiciydi. Bu ikisi aslında kesinlikle aynı şey değil. Eğer bir kadının çekici olduğunu söylerseniz bu sizin onu beğendiğiniz anlamına gelmez. Sanırım Bay Lippincott da Greta'yı beğenmiyordu. Yine de Greta otel lobisinde yürüdüğünde ya da bir restorana girdiğinde tüm erkekler ister istemez dönüp ona bakıyorlardı. Greta tam Kuzeyli tipiydi. Ortadan ayırıp modaya uygun bir şekilde tepesinde topladığı altın gibi parıldayan başak sarısı saçları vardı. Bu haliyle tam bir İsveçli ya da Kuzey Almanyalıydı. Aslına bakarsanız bir çift kanat taksanız maskeli baloya Valkür[1] olarak gidebilirdi. Gözleri canlı bir mavi, vücudu da son derece güzel ve biçimliydi. Haydi itiraf edeyim, Greta gerçekten cazip bir kadındı.

Onlara yaklaşarak doğal ve dostça olduğunu umduğum bir tavırla selamladım. Yine de beceriksizce davrandığımı hissediyordum. Aslında pek rol yapmasını beceremem.

(1) İskandinav mitolojisinde Odin'in yardımcısı olan ve ata binen savaşçı bakire.

Ellie hemen, "Sonunda gelebildin Mike," dedi. "Bak işte bu da Greta."

Tahmin ettiğimi söyledim ama sanırım bunu da beceriksizce ifade ettim.

"Anlamıştım. Sonunda seninle tanışabildiğime sevindim Greta."

Ellie atıldı.

"Bildiğin gibi eğer Greta olmasaydı asla evlenemezdik."

"Yine bir şekilde başarırdık bunu," diye mırıldandım.

Ellie hemen itiraz etti.

"Ailem tüm ağırlığıyla üzerimize gelseydi, bunu yapmamız olanaksızdı. Bir şekilde bizi engellerlerdi. Greta, söyle bana, sana çok mu kötü davrandılar? Bana mektuplarında bundan hiç söz etmedin, hiçbir şey yazmadın."

Greta, "Balayındaki mutlu bir çifte böyle şeylerin yazılmayacağını iyi bilirim," dedi.

"Sana çok mu kızdılar?"

"Tabii! Ne sanıyordun? Ama ben buna hazırlıklıydım. Bundan emin olabilirsin."

"Ne dediler? Ne yaptılar?"

Greta neşeyle güldü.

"Akıllarına gelen her şeyi. Tabii ilk iş beni kovdular."

"Evet, böyle olacağı belliydi. Peki... peki ama sen ne yaptın? Herhalde sana referans vermeyi red edemezler."

"Tabii ki edebilirler. Ettiler de. Sonuçta onlara göre ben, bana gösterdikleri güvene karşı utanılacak bir şekilde hareket etmiştim. Üstelik böyle davranmaktan da büyük zevk almıştım."

"Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Her an başlayabileceğim işim hazır."

"New York'ta mı?"

"Hayır, burada, Londra'da. Sekreterlik."

"Ama durumun iyi, değil mi?"

"Ellie'ciğim, evlendiğin öğrenildiğinde olacakları önceden tahmin ederek bana yolladığın çek düşünülünce iyi durumda olmamam mümkün mü?"

Greta'nın İngilizcesi kusursuz denecek kadar iyiydi, kulağı tırmalayan en ufak bir aksan bile yoktu. Ancak zaman zaman yanlış yerde kullandığı argoya kaçan terimler de dikkat çekiyordu.

"Daha sonrasında birkaç ülkeye seyahat ettim. Ve Londra'ya yerleşmeye karar verdim, bol bol alışveriş ettim."

Ellie gülümsedi.

"Mike'la ben de bir sürü şey aldık." Aldıklarımızı anımsamış olmalıydı.

Bu doğruydu. Avrupa'dan ev için neler almamıştık ki? Döviz yasalarına takılmadan özgürce dolar harcayabilmek ne büyük bir rahatlıktı. İtalya'dan ev için ipekler ve brokar'lar almıştık. Roma ve Paris'ten tablolar almış ve bunlar karşılığında inanılmaz paralar ödemiştik. Sanki tüm dünya ayaklarımın altına serilmişti, böylesini düşlerimde bile hayal edemezdim.

Greta, "İkiniz de çok mutlu görünüyorsunuz," dedi.

Ellie başını salladı.

"Daha evimizi görmedin. Muhteşem, eşsiz bir ev olacak. Santonix bizim için tam hayalimizdeki gibi bir ev yapacak. Öyle değil mi, Mike?"

Greta, "Ben evi gördüm bile," dedi. "İngiltere'ye döndüğüm ilk gün hemen bir araba kiralayıp oraya gittim."

Ellie, "Ve?" diye sordu.

Ben de merak ediyordum bunu.

"Şey..." Greta düşündü. Sonra da, "beğenmedim," der gibi başını iki yana salladı.

Ellie çok şaşırmıştı. Yüzünden çok üzüldüğü anlaşılıyordu. Ama ben bu oyuna gelmemiş, Greta'nın bize şaka yaptığını hemen

anlamıştım. Aslında böyle bir durumda şakanın düşüncesi bile hoş değildi ama bir şekilde amacına ulaşmıştı işte. Greta birden kahkahalarla gülmeye başladı. Onun şuh kahkahasını duyanlar, dönüp bizim tarafa doğru baktılar.

"Ah, yüzlerinizi görebilseydiniz, özellikle de sen Ellie. Size biraz takılmak istedim. Ev gerçekten olağanüstü. O adam bir dâhi."

"Evet," dedim. "Santonix sıra dışı bir adamdır. Onunla tanıştığında demek istediğimi daha iyi anlayacaksın."

Greta, "Onunla tanıştım bile," dedi. "Oraya gittiğimde o da oradaydı. Evet, Santonix gerçekten olağanüstü bir adam. Ama insanı biraz korkutuyor, öyle değil mi?"

"Korkutmak mı?" Ona hayretle baktım. "Ne açıdan?"

"Ah, bilemiyorum. Sana baktığında saydamlaşıyormuşsun gibi bir hisse kapılıyorsun, sanki içini okuyor, görünenin ötesini görüyor. Bu hoş değil, insanı rahatsız ediyor." Sonra ekledi. "Ayrıca çok hastaymış gibi görünüyor."

"Santonix gerçekten de hasta," dedim. "Hem de çok."

"Çok yazık. Nesi var? Tüberküloz ya da öyle bir şey mi?"

"Hayır," dedim. "Tüberküloz olduğunu düşünmüyorum. Hastalığı kanla ilgili bir şey..."

"Anlıyorum. Günümüzde doktorlar çok şeyi başarabiliyorlar ama tabii biri daha en başında tedavi edeyim derken öldürmezse. Neyse, bunları bırakalım şimdi. Ev konusuna dönelim. Ne zaman bitecek?"

"İnşaaatın ilerlemesine bakınca çok yakında biteceğini düşünüyorum." Güldüm. "Doğrusu bir evin bu kadar çabuk yapılabileceğini hiç düşünmezdim."

Greta kayıtsız bir havada omuz silkti.

"Paranın gücü! Her şeyi halleder. Çift vardiya, çift ücret, ikramiye filan. Ellie, insanın senin kadar zengin olmasının ne kadar muhteşem bir şey olduğunun farkında bile değilsin."

Ama *ben* farkındaydım. Daha doğrusu öğreniyordum. Son birkaç hafta çok şey öğrenmiştim. Evliliğim sayesinde bambaşka bir dünyaya girmiştim. Üstelik bu dünya, dışındayken gözümde canlandırdığım gibi bir yer değildi. Benim dünyamda şanslı bir ikiliyi tutturmak bilinen en büyük zenginlikti. Beklenmedik bir paranın gelmesi ve bunu mümkün olan en kısa sürede bulabildiğim en büyük bahse yatırmak. Basitlik tabii. Benim sınıfımın basitliği işte. Ellie'nin dünyasıysa tamamen farklı bir dünyaydı. Kesinlikle benim düşündüğüm gibi bir dünya değildi bu. Çok çok daha lüks, süper lüks bir dünyaydı. Düşündüğümden çok daha büyük banyolar, daha büyük evler, daha fazla elektrikli araç gereç, çok daha fazla yemek ve çok daha hızlı arabalar vardı bu dünyada. Alışveriş yalnızca alışveriş yapmış olmak için yapılmıyordu, başkalarına gösteriş olsun diye de değil. Tam aksine bu son derece sıradan bir şeydi. Sükseyi yalnızca sükse olsun diye yapmanın ötesine geçtiğiniz zaman her şey çok basitleşiyor, sıradanlaşıyordu. Üç yat, dört araba istemiyordunuz, günde üç öğünden fazla yemek de istemiyordunuz. Gerçekten dudak uçuklatıcı değerde bir tablo satın aldığınızda bir tane daha istemiyordunuz, çünkü her odada bir tane olması size yeterli geliyordu. İşte konu bu kadar basitti. Eğer bir şeyin en iyisini alabiliyorsanız, fazlasını istemiyordunuz, çünkü en iyisine zaten sahiptiniz. Eğer bir şeyi beğeniyor ya da seviyorsanız ona sahip olmamanız için zaten bir neden yoktu bu dünyada. "Ne yazık ki, bunu almam olanaksız. Belki ileride bir gün," dediğiniz tek bir an bile yoktu. Ve bu öylesine tuhaf bir sıradanlıktı ki bunu anlamakta, buna alışmakta zorlanıyordum. Bir defasında bir Fransız empresyonistin resmini almayı düşünüyorduk, sanırım Cézanne'ın bir tablosuydu bu. Bu ismi dikkatle beynime kazıdım, çünkü bunu kolayca, tanınmış bir Çingene orkestrası olan "tzigane" ile karıştırabiliyordum. Sonra bir gün Venedik sokaklarında yürürken Ellie kaldırım sanatçılarının eserlerine bakmak

için durdu. Bunlar genel anlamda turistler için yapılan, hepsi birbirine benzeyen sıradan resimlerdi. Bir dizi beyaz dişin parladığı, sarı saçların omuzlara döküldüğü portreler.

Sonra küçücük bir resim aldı, Venedik kanallarından küçük bir kesitin resmiydi bu. Bunu yapan ressam yakaladığı görüntüyü uzun uzun övdü ve Ellie tabloyu 6 sterlin karşılığında aldı. İlginç olan Ellie'nin bu resmi de Cézanne'ı istediği kadar büyük bir istekle almış olması ve ona yaklaşık aynı değeri vermesiydi.

Aynı şey bir defasında da Paris'te oldu. Birden bana aynen şöyle dedi.

"Haydi gel, çıtır çıtır bir Fransız baget ekmeği alalım, içine de tereyağ sürüp yaprağa sarılmış o peynirlerden koyalım."

Dediğini yaptık ve sanırım Ellie bunu yerken bir gece önce ünlü bir restoranda 20 sterlin karşılığında yediği lüks yemeği yerkenkinden çok daha fazla zevk aldı. Önceleri bunu anlayamıyordum ama artık anlamaya başlamıştım. Ancak bununla birlikte Ellie ile evli olmanın yalnızca zevk ve eğlence olmadığını da görüyordum. Bu da işin sıkıcı ve zor tarafıydı. Ev ödevlerini doğru olarak yapman, görgü kurallarına eksiksiz uyman, bir restorana nasıl gidilir, nasıl sipariş verilir ve garsona ne zaman normal ne zaman normalden fazla bahşiş verilir, bütün bunları öğrenmen gerekiyordu. Hangi yemekle hangi içkinin içileceğini de bilmek gerekiyordu tabii. En kötüsü de bütün bunları izleyerek öğrenmem gerekiyordu. Ellie'ye soramazdım, çünkü bunlar onun için o kadar normal ve sıradan şeylerdi ki beni anlayamazdı. Hiç kuşkusuz bana aynen şöyle derdi: "Mike sevgilim, ne istersen onu iç. Hangi yemekle hangi şarabı içtiğin konusunda garsonların ne düşündüklerinin ne önemi olabilir ki?" Onun için önemi olmayabilirdi çünkü o bu dünyanın içinde doğmuştu ve bu dünyanın insanıydı. Benim içinse önemliydi çünkü istediğimi yapamazdım. Bu o kadar basit değildi. Giyim konusunda da öyle. Baş-

langıçta bu konuda da oldukça sıkıntı çekmiştim. Neyse ki, Ellie'nin bu konuda bana çok yardımı dokundu, çünkü beni giderek daha iyi anlamaya başlıyordu. Beni doğru yerlere götürdü ve onların önerilerine uymamı söyledi.

Tabii henüz halim tavrımda da görünümümde de tam bir uyum sağladığım söylenemez. Ancak bu o kadar da önemli değildi. Genel anlamda havaya girmiş ve Bay Lippincott gibi birinin teftişinden başarıyla geçebilecek kadar öğrenmiştim. Yakın gelecekte Cora van Stuyvesant'la amcalarının önünde de Ellie'yi utandırmayacağımdan emindim. Zaten daha sonrasında bu o kadar da önemli değildi. Evimiz bitip de oraya yerleştikten sonra bütün bu insanlardan uzak olacaktık. Orası bizim krallığımız olacaktı.

Tam karşımda oturan Greta'ya baktım ve içimden, acaba evimiz hakkında gerçekte ne düşünüyor, diye geçirdim. Her neyse, bu ev benim istediğimdi. Beni her anlamda tatmin ediyordu. Ben hep ağaçlar arasından dönemeçli özel bir yolla gidilen, karadan ulaşımı olanaksız özel bir koyu olan bir ev hayal etmiştim. Böyle kendine ait bir koydan denize girmek başka bir yerde girmekten bin kez daha iyiydi. Özellikle de etrafında yüzlerce vücudun serilip güneşlendiği, Lido gibi bir plajdan girmekten binlerce defa daha iyi. Zenginlerin *mantıksız* şeylerini istemiyordum. Benim isteğim, arzum, belki de tek arzum –içimdeki güçlü duyguları hissedebiliyorum– yalnızca muhteşem bir kadın ve kimseninkine benzemeyen eşsiz, olağanüstü bir ev. Ve bu eşsiz evin yine olağanüstü şeylerle dolu olmasını istiyorum. *Bana* ait olan şeylerle. Her şey benim olmalı.

Ellie, "Mike yine evimizi düşünüyor," dedi.

Anlaşılan Ellie bana iki kez artık yemek salonuna geçmemiz gerektiğini söylemişti ama duymamıştım. Ona sevgiyle baktım.

O gün daha sonra akşam sularında yemeğe gitmek için hazırlanırken Ellie usulca, "Mike," dedi. "Greta'dan hoşlandın, değil mi?"

"Elbette," dedim.

"Ondan hoşlanmasaydın çok üzülürdüm."

İtiraz ettim.

"Ama hoşlandım. Hem neden hoşlanmayayım ki? Niçin böyle düşündün?"

"Bundan emin değilim. Bana Greta'yla konuşurken bile onun yüzüne pek bakmıyormuşsun gibi geldi."

"Aslına bakarsan bunun nedeni ondan çekinmem."

"Greta'dan mı çekiniyorsun?"

"Evet. Greta insanı biraz ürkütüyor."

Sonra ona Greta'ya iki kanat takılsa, tıpkı bir Valkyrie'ye benzeyeceğini düşündüğümü anlattım.

Ellie güldü.

"Operadaki şişman Valkyrie'lere değil herhalde."

Karşılıklı gülüştük.

Sonra da, "Sana son derece normal gelebilir, ne de olsa sen Greta'yı yıllardan beri tanıyorsun. Ama o şey... biraz fazla becerikli, çok yönlü ve etkin biri." Uygun ifadeyi arıyor ancak doğru sözcüğü bulmakta zorlanıyordum. Sonunda, "Kendimi onun yanında geri plana itilmiş gibi hissediyorum," dedim.

Ellie buna belirgin şekilde üzüldü.

"Ah, Mike! Biliyorum, senin yanında eski günlerden; eski şakalardan, olaylardan, tanımadığın kimselerden filan konuştuk durduk. Sanırım bu yüzden kendini yabancı gibi hissettin ve sıkıldın. Ama yakında Greta'yla çok iyi arkadaş olacağınızdan eminim. O seni sevdi. Hem de çok. Bunu bana kendisi söyledi."

"Dinle, Ellie. Benden hoşlanmasa da sana yine aynı şeyi söylerdi, bu açık."

"Hayır, söylemezdi. Greta çok açıksözlüdür. Onun bugün neler söylediğini duydun."

Evet, öğle yemeği sırasında Greta gerçekten de hiç sözünü sakınmamıştı, hatta Ellie'den çok benimle konuşmuştu.

"Belki seni görmediğim halde Ellie'ye yardım etmem sana tuhaf gelmiştir," demişti. "Ama ona yaşattıkları hayat beni deli ediyordu, çıldırıyordum. Onu para ve geleneklerden oluşan bir kafese sokmuşlardı. Kendi istediği yere gitmesi, istediği bir şeyi yapması ve hatta kendi istediği şekilde eğlenmesi bile olanaksızdı. Ona böyle bir şans verilmiyordu. Ellie isyan etmek istiyor ama bunu da nasıl yapacağını bilmiyordu. Evet doğru, onu ben cesaretlendirdim. Ellie'ye İngiltere'deki mülklere bakmasını söyledim. Yirmi bir yaşına basınca, kendisi için bir malikâne alıp New York'a da bütün bu insanlara da elveda diyebileceğini söyledim."

Ellie güldü.

"Greta'nın her zaman olağanüstü fikirleri vardır. Benim asla düşünemeyeceğim şeyler gelir aklına."

Bay Lippincott bana ne demişti? "Ellie, Greta'nın çok fazla etkisinde kalıyor." Acaba bu doğru muydu? İlginç ama ben öyle olduğunu sanmıyordum. Greta, Ellie'yi çok iyi tanıyordu ama onun içindeki cevheri asla tam olarak keşfedememişti. Şundan emindim ki Ellie, Greta'nın fikirlerini, önerilerini ancak kendi düşüncelerine uyduğu zaman dinliyordu. Evet, Greta, Ellie'yi içinde bulunduğu koşullara karşı çıkmaya teşvik etmişti ama Ellie zaten isyan etmek istiyor ancak bunu nasıl yapacağını bilemiyordu. Ellie'yi giderek daha iyi tanıyor ve onun birden hiç umulmadık yönleri ortaya çıkan basit, sıradan insanlardan olduğunu anlıyordum. Ellie isterse kendi kararını verecek ve dünya yerinden oynasa yine bundan vazgeçmeyecek bir kızdı. Sorun çok fazla isteği olmamasıydı aslında. İnsanları anlamak ne kadar zor, diye düşündüm. Ellie'yi bile. Greta'yı. Hatta belki annemi de... gözlerinde korkuyla bana bakışını...

Bay Lippincott'u da merak ediyordum. Öğle yemeğinden sonra koskocaman şeftalileri soyarken, "Bay Lippincott evliliğimi anlayışla karşıladı," dedim. "Bu beni çok şaşırttı."

Greta, "Lippincott eski kurttur," diye yanıt verdi.

Ellie, "Sen hep bunu söylüyorsun, Greta," dedi. "Bence o çok iyi bir insan. Biraz katı, biraz tutucu, biraz kuralcı ama hepsi bu işte."

"Sen böyle düşünmeye devam et. Ben Lippincott'a asla güvenmiyorum."

Ellie şaşkınlıkla ona baktı.

"Güvenmiyor musun?"

Greta başını salladı.

"Biliyorum. O bir saygı ve güven abidesi. Bir avukatta ve bir vaside olması gereken tüm özelliklere sahip biri."

Ellie güldü.

"Yani Andrew amcanın servetimi zimmetine geçirdiğini mi ima etmeye çalışıyorsun? Saçmalama, Greta. Binlerce banka, denetici, muhasebeci, kontrolör sürekli hesapları denetliyor, rapor filan çıkarıyorlar."

Greta, "Umarım dediğin gibi biridir," dedi. "Ama zimmetlerine para geçirenler genellikle bu tiplerdir. Yani herkesin güvendiği kişiler. Sonra herkes birbirine. 'Bay B ya da Bay A'nın böyle bir şey yapacağı hiç aklımıza gelmezdi. O dünyada bunu yapabilecek son kişiydi' der. Evet, aynen öyle söylerler. 'Dünyadaki son kişi!' "

Ellie düşünceli düşünceli, "Eğer böyle bir şey yapılıyorsa bunu Frank amcanın yapma olasılığı çok daha yüksek, o bu gibi dolandırıclık konularına çok daha yatkın," dedi. Bu fikrin onu üzmediği ya da şaşırtmadığı anlaşılıyordu.

Greta, "Evet, Frank amcanda tam bir dolandırıcı tipi var," dedi. "Tabii bu onun açısından büyük handikap. Neşesiyle, sempatik tavırlarıyla, cana yakınlığıyla. Ancak o asla büyük dolandırıcılık işlerine giremez."

Ellie'ye "Frank amca, annenin ağabeyiydi, değil mi?" diye sordum. "Akrabalarını sürekli birbirine karıştırıyordum."

Ellie, "Frank, babamın kız kardeşinin kocası," dedi. "Halam ondan ayrılıp başkasıyla evlendi ve bundan altı yedi yıl önce de öldü. Frank amca ise bir şekilde ailenin parçası olmayı sürdürdü."

Greta nazikçe, "Ellie'nin öz amcaları ölmüşler. Biri Kore'de, biri de araba kazasında. Geriye kan emici üç sülük kalıyor. Ellie'nin yarım akıllı üvey annesi, aileye yanaşıp sürekli para sızdırmaya çalışan asalak Frank amcası, Ellie'nin amca dediği ama gerçekte yalnızca kuzeni olan Reuben. Ellie onu da 'Reuben amca' diye çağırır ama dediğim gibi aslında kuzeni olur. Bir de Andrew Lippincott'la Stanford Lloyd."

Şaşırmıştım. "Stanford Lloyd da kim?"

"O da bir tür vasi. Öyle değil mi, Ellie? Ellie'nin yatırımlarını filan yönetiyor. Aslında bu da güç bir iş olmamalı, çünkü Ellie gibi bir servete sahipsen durduğun yerde bile para kazanabilirsin. Ellie'nin etrafını saran grup bu işte. Hiç kuşkum yok, çok yakında onların hepsiyle tanışırsın. Buraya gelip seni inceleyeceklerdir."

İç çekip Ellie'ye baktım.

Ellie büyük bir sevecenlikle, "Hiç önemseme, Mike," dedi. "Nasıl olsa geldikleri gibi gidecekler de."

12. BÖLÜM

Geldiler de ama hiçbiri uzun kalmadı. Özellikle de bu ilk ziyaretlerinde. Onları anlamakta zorlandım, ne de olsa hepsi Amerikalıydı. Daha önce pek karşılaşmadığım, alışık olmadığım tiplerdi. Bazıları hoş insanlardı. Örneğin Frank amca. Greta onun hakındaki görüşlerinde haklıydı. Ona bir kuruşumu bile emanet etmezdim.

Aynı tipte biriyle İngiltere'de tanışmıştım. Frank amca iriyarı, göbekli, gözlerinin altındaki torbaları görenlerin çok içtiğini düşündükleri ve sanırım bunda pek de yanılmadıkları bir tipti. Kadınlarla ilgileniyordu ama çok daha fazla ilgilendiği bir şey vardı; havadan para kazanmak. Benden bir iki kez borç aldı. Çok değil, birkaç sterlin, yani onu ancak bir iki gün idare edebilecek bir miktar. Onun aslında beni denediğini, ileride benden kolayca para alıp alamayacağını anlamaya çalıştığını düşündüm. Bu aslında zor bir durumdu, çünkü nasıl davranmam gerektiğinden emin değildim. İsteğini peşinen reddedip benim pinti olduğumu düşünmesini sağlamak mı daha doğruydu yoksa asla olmadığım halde son derece cömert bir insan izlenimi uyandırmak mı? Frank amcanın canı cehenneme, diye düşündüm sonunda.

İçlerinde en fazla ilgimi çeken Ellie'nin üvey annesi Cora oldu. Kırk yaşlarında, boyalı saçlarıyla alımlı ama fazlasıyla geveze bir kadındı. Eilie'ye sevecenlikle yaklaşıyordu.

"Sana yazdığım o mektuplara hiç aldırma tatlım," dedi. "Senin gizlice evlendiğini öğrenmenin şokuyla yazılmış şeylerdi onlar. Ama seni böyle davranmaya Greta'nın teşvik ettiğini çok iyi biliyorum."

Ellie, "Greta'yı suçlama," dedi. "Sizi üzmek istemezdim. Yalnızca en iyisinin, gürültüsüz patırtısız evlenmek olduğunu düşündüm..."

"Tabii bu açıdan bakınca çok haklı olabilirsin tatlım. Vasilerinin kızgınlıktan kanları beyinlerine sıçradı. Özellikle de Andrew Lippincott'la Stanford Lloyd'un. Sanırım seni yeterince kontrol etmedikleri için suçlanacaklarını düşünüyorlardı. Tabii Mike'ın nasıl biri olduğu hakkında en ufak bir fikirleri yoktu. Onun ne kadar hoş ve sevimli biri olduğunu bilemezlerdi. Ben de öyle."

Bana bakarak gülümsedi. Bu çok hoş ama gördüğüm en yapmacık gülümsemeydi. Eğer bir kadının bir erkekten ölesiye nefretinden söz edilecekse bu Cora'nın bana karşı duyduğu nefret olmalı, diye düşündüm. Ellie'ye karşı sevecen davranmasının nedeni belliydi. Andrew Lippincott, Amerika'ya dönmüş ve hiç kuşkusuz onu uyarmıştı. Ellie, İngiltere'ye yerleşmeye kesinlikle karar vermiş ve Amerika'daki mülklerinden bir kısmını satışa çıkarmıştı. Bu satıştan Cora'ya da yüksek miktarda pay verecek ve böylece kadın dünyanın neresinde isterse yaşayabilecekti. Kimse Cora'nın son kocasından söz etmiyordu. Herhalde adam dünyanın bir ucuna kaçmış ve bunu da yalnız yapmamıştı. Cora büyük olasılıkla çok yakında yine boşanacaktı. Ama bu kez hatırı sayılır bir nafaka alamayacaktı. Çünkü Cora'nın son kocası kendisinden çok genç, yakışıklılığı maddi gücünün çok daha ötesinde olan bir adamdı.

Cora bu parayı istiyordu. Pahalı zevkleri olan bir kadındı. Hiç kuşkusuz Andrew Lippincott, kadını kocasını aynı şiddette eleştirmeyi sürdürdüğü taktirde Ellie'nin istediği anda bu parayı vermekten vazgeçebileceği konusunda uyarmıştı.

Kuzen Reuben ya da Reuben amca İngiltere'ye gelmedi. Bunun yerine Ellie'ye tatlı, sıradan bir mektup yazdı. Mutluluklar diliyor, Ellie'nin İngiltere'de yaşamaktan mutlu olup olmayacağı konusunda kuşkuları olduğunu belirtiyordu. "Eğer hoşlanmazsan, hemen Amerika'ya dön. Sakın tereddüt etme, hepimizin seni büyük bir sevinçle karşılayacağımızdan emin ol. Özellikle de Reuben amcanın seni kollarını açmış bekliyor olacağından emin olabilirsin."

Ellie'ye, "Reuben amcan iyi birine benziyor," dedim.

Düşünceli düşünceli mırıldandı. "Evet." Bundan pek de emin değilmiş gibi bir hali vardı. "İçlerinde sevdiğin biri var mı Ellie? Yoksa bunu sormamam mı gerekiyor?"

"Tabii ki bana her istediğini sorabilirsin." Buna rağmen sorumu hemen yanıtlamadı, bir iki dakika düşündü. Sonra aniden, kararlılıkla, "Hayır," dedi. "Hiçbirini sevdiğimi sanmıyorum. Belki tuhaf gelecek ama aslında onlarla aramızda hiçbir ortak nokta yok. Akrabalık da yok, yalnızca ortam birliği. Kanımdan, canımdan değiller. Anımsayabildiğim kadarıyla babamı severdim. Sanırım oldukça zayıf bir adamdı ve bu yüzden de işlere sahip çıkma konusunda büyükbabamı hayal kırıklığına uğratmıştı. İş hayatına girmek istememişti. Florida'ya gidip balık avlamaktan filan hoşlanırdı. Daha sonra Cora'yla evlendi. Cora'yı hiçbir zaman sevemedim. O da beni. Gerçek annemi hiç anımsamıyorum. Öz amcalarımı yani Henry ve Joe amcaları çok severdim. Çok canlı ve neşeliydiler. Bir anlamda babamdan çok daha hayat doluydular. Babamsa sakin ve genellikle hüzünlü bir adamdı. Amcalarım hayatı dolu dolu yaşıyorlardı. Joe amcam çılgın bir tipti, çok hızlı bir yaşamı vardı, tabii çok parası olanların sürdürdükleri yaşam anlamında hızlı. Zaten bu yüzden de hız yaparken araba kazasında öldü. Diğer amcamı ise savaşta kaybettik. Büyükbabam o sırada hastaydı, üç oğlunu kısa bir süre içinde kaybetmek onu çok sarstı. Cora'yı sevmez, diğer uzak akrabaların-

dan da hiç hoşlanmazdı. Örneğin Reuben amcadan. "Reuben'in nasıl bir insan olduğunu, neyin peşinde olduğunu asla bilemezsiniz," derdi. İşte bu yüzden servetini bir vakıf altında toplayıp yönetimini de yediemine ve avukatlara bıraktı. Parasının büyükçe bir bölümü hastane ve müzelere verildi. Büyükbabam, Cora'ya ve kızının kocası Frank Barton'a da önemli bir miktarda para bıraktı."

"Ama servetinin en önemli bölümünü sana ayırdı, değil mi?"

"Evet. Benim küçük olmam büyükbabamı endişelendiriyordu. Dolayısıyla bana iyi bakmaları, servetimi iyi yönetmeleri için de gereken ayarlamaları yaptı."

"Andrew amcanla, Bay Stanford Lloyd. Bir avukat ve bir banker."

"Evet. Herhalde büyükbabam, benim servetimi pek iyi yönetemeyeceğimi düşünüyordu. İlginç olan yirmi bir yaşına bastığım zaman serveti kullanma hakkının bana verilmesini istemesi. Birçok insanın yaptığı gibi yirmi beş yaşıma kadar vakfın kontrolünde bırakmaması. Sanırım bunun tek nedeni kız olmamdı."

"İşte asıl bu tuhaf," diyerek güldüm. "Tam tersi olması gerekmez mi?"

Ellie başını salladı.

"Hayır. Sanırım büyükbabam erkeklerin gençlik dönemlerinde çılgınca şeyler yaptıklarını, sefih bir hayatları olabileceğini ve kolayca paragöz sarışınların ellerine düşebileceklerini düşünüyordu. Delikanlılara durulup olgunlaşmaları için bolca zaman verilmesi gerektiğine inanıyordu. Bir defasında bana, 'Eğer bir kız aklı başında bir insan olacaksa, bu yirmi bir yaşındayken belli olur,' dedi. 'Dört yıl daha beklemek hiçbir şeyi değiştirmez. Eğer aptalsa, yirmi beşinde de yine aptal kalır.' Ellie bana bakarak gülümsedi. Ayrıca büyükbabam bana, 'Senin aptal olduğunu sanmıyorum,' da dedi. 'Gerçi yaşam hakkında pek bir fikrin yok ama sen sağduyulu ve zeki bir

kızsın, Ellie. Özellikle insanlar konusunda pek yanılmıyorsun. Her zaman da böyle olacağından eminim.'"

Düşünceli düşünceli iç çektim.

"Herhalde büyükbaban, benden hiç hoşlanmazdı."

Ellie dürüst bir kızdı. Beni gerçekdışı sözlerle avutmaya kalkmadı.

"Evet, herhalde bu evlilik onu dehşete düşürürdü. Yani başlangıçta. Sonra sana alışırdı."

Birden, "Zavallı Ellie," dedim.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Sana daha önce de söylemiştim bunu. Anımsıyor musun?"

"Evet. 'Zavallı küçük, zengin bir kız,' demiştin. Ve bunda kesinlikle haklıydın."

"Bu kez aynı anlamda söylemedim bunu," dedim. "Senin zengin olduğun için zavallı olduğunu söylemek istemedim. Düşünüyorum da..." Duraksadım. "*Etrafında* bir sürü insan var. Hepsi de senden birtakım şeyler bekliyor ama gerçekte seni sevdikleri filan yok. Bu doğru değil mi?"

Ellie kuşkuyla, "Andrew amcanın beni sevdiğini sanıyorum," dedi. "Bana hep sevgi ve anlayış gösterdi. Diğerlerine gelince... evet, haklısın. Onlar benden yalnızca *bir şeyler* istiyorlar."

"Senin sırtından geçinmeye çalışıyorlar, değil mi? Borç para alıyor, şunu ya da bunu yapmanı istiyorlar. Başlarını beladan kurtarmanı istiyorlar, filan falan... Hepsi etrafını *sarmış, sarmışlar*...."

Ellie sakin sakin, "Bence bu normal," dedi. "Ama artık onlarla ilgimi kestim. Bundan sonra İngiltere'de yaşayacağım. Artık çoğunu pek görmeyeceğim bile."

Hiç kuşkusuz bu konuda yanılıyordu. Ellie henüz durumu kavrayamamıştı. Daha sonra Stanford Lloyd da geldi. Yanında bir sürü belge ve imzalanması gereken kâğıt vardı. Ellie'den yatırımlar için

onay imzası istedi. Ellie'ye yatırımlarından, hisse senetlerinden, mülklerinden ve vakıf gelirlerinin dağıtımından söz etti. Tabii onun anlattıklarından hiçbir şey anlayamadım, benim için tamamen yabancıydı bütün bunlar. Ellie'ye yardımcı olmam, öneride bulunmam, eğer Stanford Lloyd onun parasını çalıyorsa, buna engel olmam olanaksızdı. Adamın öyle biri olmadığını umuyordum ama benim gibi cahil biri bundan nasıl emin olabilirdi ki?

Stanford Lloyd'un bir özelliği kuşku uyandıracak kadar belirgindi. Bankerdi ve gerçekten de bankere benziyordu. Genç olmamasına rağmen oldukça yakışıklı bir adamdı. Bana karşı çok nazik davrandı. Eğer benim bir pislik olduğumu düşünüyorsa bile bunu belli etmemeye çalıştı.

O da gittikten sonra, "Oh," dedim. "Çetenin son üyesi de gitti."

"Onlardan hiç hoşlanmadın değil mi, Mike?"

"Korkarım öyle. Örneğin, üvey annen Cora, ikiyüzlü bir şıllık. Bağışla beni Ellie, böyle konuşmamam gerekirdi."

"Neden, böyle düşünüyorsan neden söylemeyeceksin ki? Doğrusu Cora hakkında pek yanıldığını sanmıyorum."

"Sen çok yalnızmışsın Ellie," dedim.

"Evet, çok yalnızdım. Kendi yaşımda kız arkadaşlarım vardı. Tanınmış çok iyi bir özel okula gittim, ama hiçbir zaman *özgür* olamadım. İstediğim biriyle arkadaş olduğum zaman, bir şekilde beni ondan ayırıp yerine başka bir kız koyarlardı. Biliyor musun, her şey kızların ailesinin sosyetedeki konumuyla bağlantılıydı. Belki gerçekten sevdiğim bir kız arkadaşım olsaydı, bu duruma karşı çıkardım ama öyle biri olmadı. Hiçbir zaman birini ona *gerçekten* değer verecek kadar sevmedim. Ta ki Greta gelinceye kadar. Sonra her şey değişti. Yaşamımda ilk kez biri benimle gerçekten ilgileniyor, *beni* gerçekten seviyordu. Bu benim için olağanüstü bir şeydi."

Yüzünün ifadesi yumuşamıştı.

Pencereye doğru dönerken, "Keşke..." diye mırıldandım.

"Keşke ne?"

"Bilmem ki... Belki de, 'Keşke Greta'ya bu kadar bağlı olmasaydın,' diyecektim. İnsanın birine bu kadar bağlanması hiç doğru değil."

Ellie, "Ondan hoşlanmadın, değil mi Mike?" dedi.

İtiraz ettim.

"Hoşlandım, gerçekten hoşlandım. Şunu çok iyi anlamalısın Ellie; Greta benim için bir yabancı. Açıkçası, onu kıskanıyor da olabilirim. Kıskanıyorum çünkü şimdiye dek senle Greta'nın birbirinize bu kadar bağlı olduğunuzun farkında değildim."

"Kıskanma. Şu ana dek yaşamımda beni anlayan, beni seven, benim için bir şeyler yapan tek insan o oldu. Yani seninle karşılaşıncaya kadar..."

"Ama benimle karşılaştın ve evlendin," dedim ve hemen ardından da ekledim. "Artık ömrümüzün sonuna kadar mutlu yaşayacağız."

13. BÖLÜM

Elimden geldiğince her ne kadar bunun pek bir anlamı olmasa da yaşamımıza giren insanları kabaca tanımlamaya çalışıyorum; tabii benim yaşamıma, çünkü onlar zaten Ellie'nin yaşamında vardılar. Bizim asıl hatamız onların Ellie'nin yaşamından çıkıp gideceklerini sanmak oldu. Ne var ki yapmadılar bunu. Zaten niyetleri yoktu buna. Ama o zaman bunu bilmiyorduk.

Ziyaretler sonrasında İngiltere'deki yaşamımız başladı. Evimiz bitmişti. Santonix'den bir telgraf aldık. Bizden bir ara Çingene Arazisi'ne uğramamızı istiyordu. Sonra bir telgraf daha geldi. "Yarın gelin."

Arabamızla gittiğimiz Çingene Arazisi'ne güneş batarken vardık. Arabanın sesini duyan Santonix bizi karşılamak için dışarı çıktı ve evin tam önünde durdu. Evin bitmiş halini görünce içimde çok farklı bir kıpırtı hissettim, kalbim delicesine çarpmaya başladı. Sanki yerinden fırlayıp gidecekti. Bu *benim evimdi*. Sonunda ona kavuşmuştum. Ellie'nin kolunu sımsıkı tuttum.

Santonix, "Beğendiniz mi?" diye sordu.

"Bu bir zirve," dedim. Saçmalamıştım ama Santonix ne demek istediğimi anladı.

"Evet, şimdiye kadar yaptığım evlerin en iyisi bu... Size biraz pahalıya maloldu ama harcadığınız her kuruşa değdi. Bütçeyi

çok aştım, hesapladığımdan çok fazlasını harcadım. Haydi, Mike, Ellie'yi kucakla ve onu eşikten geçir. Bu bir gelenektir."

Kıpkırmızı kesildim. Sonra Ellie'yi kucakladım. Öyle hafifti ki. Santonix'in dediği gibi onu kucağımda kapının eşiğinden geçirdim. Ama bunu yaparken hafifçe sendeledim.

O anda Santonix'in kaşlarını çattığını gördüm.

Santonix, "Tamam işte," dedi. "Karına karşı hep iyi ol, Mike. Ona göz kulak ol. Kimsenin ona zarar vermesine izin verme. Onu kendinden bile koru. O kendisini gözetemez. Bunu yapabileceğini sanıyor ama yanılıyor."

Ellie şaşkınlıkla ona baktı.

"Niçin başıma kötü bir şey gelsin ki?"

Santonix başını salladı.

"Çünkü dünya çok kötü. Ve bu dünyada bir sürü kötü insan var. Ayrıca senin çevrende de kötü insanlar var, yavrum. Bunu biliyorum. Onlardan bir ikisini gördüm. Hem de burada. Tıpkı aç köpekler gibi etrafı koklayıp durdular. Bağışla beni ama birinin sana bunları söylemesi gerekiyordu."

Ellie, "Onlar artık bizi rahatsız edemezler," dedi. "Hepsi de Amerika'ya döndüler."

Santonix, "Olabilir," dedi. "Ama orasıyla buranın arası uçakla yalnızca birkaç saat."

Ellerini Ellie'nin omuzlarına koydu. Santonix'in parmakları iyice incelmiş, kuruyup beyazlaşmıştı. Çok, çok hasta görünüyordu.

"Eğer elimden gelseydi, sana ben göz kulak olurdum, yavrum. Ama yapamam bunu. Çok az zamanım kaldı. Onun için başının çaresine bakmalı, kendini korumalısın."

Araya girdim. "Çingenelerin uyarılarını tekrarlamayı bırak artık Santonix. Bize evi gezdir. Her noktasını görmek istiyorum."

Böylece evi dolaştık. Odalardan bazıları hâlâ boştu ama satın aldıklarımızdan bir çoğu; resimler, möbleler, perdeler hepsi eve yerleştirilmişti.

Ellie birden, "Eve henüz isim koymadık," diye haykırdı. "Buraya Kuleler adını veremeyiz, bu çok tuhaf bir isim." Bana döndü. "Buranın bir adı daha olduğunu söylemiştin. Neydi o? Çingene Arazisi, değil mi?"

Hemen, "O da olmaz," diye itiraz ettim. "Bu isim hoşuma gitmiyor."

Santonix söze karıştı. "Yöre halkı hep öyle diyecek."

Homurdandım. "Onların hepsi batıl inançları olan budalalar."

Daha sonra verandada oturarak manzarayı ve batmakta olan güneşi seyrettik. Bir yandan da ev için isim düşünüyorduk. Sonuçta bu bir oyuna döndü. Önce son derece ciddi başladık, sonra aklımıza gelen en aptalca isimleri bile sıralamaya başladık: "Yolculuğun Sonu", "Gönül Hazzı" gibi. Tabii konaklama tesislerininkilere benzer isimler de geldi aklımıza: "Deniz Manzarası", "Güzel Ev", "Çamlık" gibi. Sonra birden karanlık basıp hava soğuğunca içeri girdik. Perdeleri çekmeden yalnızca pencereleri kapattık. Londra'dan yanımızda yiyecek bir şeyler getirmiştik. Ertesi günse bize bir hayli pahalıya malolan uşak ve hizmetçiler geleceklerdi.

Ellie içini çekerek, "Büyük olasılıkla hizmetçiler ve uşaklar buradan nefret edecekler. Çok ıssız olduğunu söyleyerek çekip gidecekler."

Santonix, "O zaman siz de kalmaları için onlara iki kat ücret verirsiniz," diyerek güldü.

"Siz herkesin bir fiyatı olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye soran Ellie de gülüyordu.

Yanımızda *pâté en croûte* yani kaz ciğeri, Fransız baton ekmeği ve kocaman kırmızı karidesler getirmiştik. Masanın başına geçerek güle konuşa yemeye başladık. Santonix bile canlanmış, daha sağlıklı görünüyordu. Gözlerinde çılgınca bir parıltı vardı.

Sonra birden olan oldu. Bir taş camı kırarak tam masanın üstüne düştü. Taş düşerken bir şarap kadehini de kırdı ve cam parçaların-

dan biri Ellie'nin yanağını yardı. Bir an hepimiz donup kaldık. Sonra ayağa fırlayarak camlı kapıya koştum. Kapıyı açıp terasa çıktığımda etrafta kimseler yoktu. Yeniden odaya döndüm.

Bir kâğıt peçete alarak Ellie'nin üzerine eğildim. Yanağından aşağı süzülen kanı sildim.

"Canın acıyor değil mi? Ama önemli bir şey değil, sevgilim. Cam parçacığı yanağını çizmiş, hepsi bu."

Santonix'le göz göze geldik.

Ellie'nin yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Bunu neden yaptılar?"

"Çocuklar," dedim. "Genç holiganlar. Herhalde bizim buraya yerleşeceğimizi öğrendiler. Yine de şansımız varmış ki yalnızca taş attılar. Yanlarında fişek tabancası ya da öyle bir şey de olabilirdi."

"İyi de bize bunu *neden* yaptılar? *Neden*?"

"Bilmiyorum," dedim. "Yalnızca hayvanlıktan olsa gerek."

Ellie birden ayağa fırladı.

"Korkuyorum. Hem de çok."

"Bu işin içyüzünü yarın öğrenir, kimin yaptığını anlarız. Henüz çevremizdeki insanlar hakkında hiçbir fikrimiz yok. Tanımıyoruz onları."

Ellie, "Bunu onlar yoksul, biz zengin olduğumuz için mi yaptılar?" diye sordu. Bunu bana değil, Santonix'e sormuştu. Herhalde onun bu sorunun yanıtını benden daha iyi bilebileceğini düşünüyordu.

Santonix, "Hayır," dedi. "Nedenin bu olduğunu sanmıyorum..."

Ellie, "O taşı bizden nefret ettikleri için mi attılar," dedi. "Benden ve Mike'dan nefret ettikleri için. Ama *neden*? Mutlu olduğumuz için mi?"

Santonix yine başını salladı.

"Hayır."

Ellie de onunla aynı fikirdeymiş gibi başını salladı.

"Hayır... neden başka. Bilmediğimiz bir şey. Çingene Arazisi. Burada kim yaşarsa yaşasın ondan nefret edilecek, lanetlenecek. Eziyet görecek. Kim bilir belki de sonunda bizi de buradan kaçırmayı başarırlar..."

Bir kadehe şarap doldurarak Ellie'ye uzattım.

"Böyle konuşma Ellie," diye yalvardım. "Böyle şeyler söyleme. İç şunu. Bu çirkin bir olaydı ama aslında kaba ve haince bir şakadan başka bir şey de değildi."

Ellie iç çekti.

"Acaba? Acaba?..." Sonra gözlerini bana dikti. "Biri bizi buradan uzaklaştırmaya çalışıyor Mike. Hayal ettiğimiz, tutkuyla sevdiğimiz bu evden kaçırmak istiyor."

"Onların bizi kaçırmalarına izin vermeyeceğiz," dedim. "Seni koruyacağım. Kimse sana zarar veremeyecek."

Ellie yine Santonix'e baktı.

"Siz belki bilebilirsiniz. Ev yapılırken buradaydınız. Size kimse bir şey söylemedi mi? Gelip taş atan, engellemeye kalkışan olmadı mı?"

Santonix içini çekti.

"Ufak tefek bir şeyler oldu"

"Demek bazı kazalar *oldu*!"

"Bir ev yapılırken her zaman bazı kazalar olur. Ama öyle ciddi ya da trajik bir şey olmadı. Bir işçi merdivenden yuvarlandı. Başka biri ayağına bir şey düşürdü. Bir üçüncüsünün eline kıymık battı ve mikrop kaptı. Bunlar her inşaatta olan şeyler."

"Bunlardan daha ciddi bir şey olmadı mı? *Sıra dışı* bir şey?"

Santonix'in sesi yükseldi.

"Hayır, *hayır*. Yemin ederim! Olmadı!"

Ellie bana döndü. "O Çingene kadını anımsıyor musun, Mike? O gün hali ne kadar da tuhaftı. Beni buraya gelmemem için uyarmıştı."

"O kaçığın tekiydi. Kafası karışmıştı."

Ellie, "Çingene Arazisi'ne ev yaptırdık. Tam da onun yapmamamızı söylediği şeyi yaptık." Sonra ayağını yere vurdu. "Beni buradan uzaklaştırmalarına izin vermeyeceğim! *Kimse* beni buradan kaçıramayacak!"

Ben de, "Hiç kimse bizi buradan uzaklaştıramayacak. Burada çok mutlu olacağız!" dedim.

Öyle bir havada söylemiştik ki bunu, sanki kadere meydan okuyorduk.

14. BÖLÜM

İşte Çingene Arazisi'nde yaşamımız böyle başladı. Ev için başka ad bulamadık. O ilk gece Çingene Arazisi adını belleğimize kazıdı.

Ellie, "Onlardan korkmadığımızı göstermek için buraya Çingene Arazisi adını vereceğiz," dedi. "Bir tür meydan okuma bu, öyle değil mi? Burası bizim arazimiz. Çingene kadının kehanetine de boş ver gitsin!"

Ellie'nin keyfi yerine gelmişti. Kısa bir süre içinde evimize yerleşmeye, çevreyi ve komşularımızı tanımaya başladık. Bu arada Ellie'yle Çingene kadının kulübesine de gittik. Yaşlı kadını bahçesini kazarken görmenin Ellie'ye iyi geleceğini düşünüyordum. Ellie onu bir kez görmüştü, o da fal bakarken. Ellie onun da herkes gibi patateslerini çapalayan sıradan bir insan olduğunu görürse... Ama Bayan Lee'yi göremedik. Kulübenin kapısı kapalıydı. Komşusuna kadının ölüp ölmediğini sordum. Kadın başını salladı.

"Bir yere gitmiş olmalı. Zaman zaman böyle ortadan kaybolur. Bayan Lee gerçek bir Çingenedir. Bir yerde uzun süre kalmaya dayanamaz. Gider dolaşır sonra döner gelir." Eliyle başını işaret etti. "Biraz kafadan noksandır."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra kadın merakını gizlemeye çalışarak, "Siz o yeni evden geldiniz, değil mi?" diye sordu. "Hani şu tepeye yapılan yeni evden?"

"Evet. Oraya yeni taşındık," dedim.

Kadın, "Orası olağanüstü bir yer, muhteşem!" dedi. "Yapılırken sık sık gidip seyrettik. O kasvetli ağaçların yerinde şimdi böylesine harika bir evin olması çok farklı bir şey." Sonra Ellie'ye baktı ve çekinerek sordu. "Siz Amerikalısınız, değil mi? Öyle olduğunu duyduk."

Ellie gülümsedi.

"Evet, Amerikalıyım, daha doğrusu öyleydi. Artık bir İngilizle evliyim, dolayısıyla da İngiliz sayılırım."

"Ve artık burada yaşayacaksınız, öyle mi?"

Bunun doğru olduğunu söyledik.

"Umarım buradan hoşlanırsınız." Kadının bundan emin değilmiş gibi bir hali vardı.

"Neden hoşlanmayalım ki?"

"Yani... Orası bir hayli tenhadır. Çok kimse ağaçlarla çevrili, ıssız bir yerde oturmaktan hoşlanmaz."

Ellie mırıldandı. "Çingene Arazisi."

"Ah, yerlilerin oraya verdiği adı biliyorsunuz demek? Daha önce orada bulunan evin adı her nedense Kuleler'di. Aslında evin kulesi filan da yoktu, en azından benim bildiğim dönemde."

Ellie, "Bence Kuleler çok saçma bir isim," dedi. "Adının Çingene Arazisi kalması daha doğru."

"Bunu postaneye de bildirmemiz gerekiyor. Yoksa gelen mektuplar elimize geçmez," dedim.

"Herhalde."

"Aslına bakarsan, düşünüyorum da," dedim. "O mektuplar elimize geçmese ne olur, önemli mi? *Hiç gelmemesi* daha iyi olmaz mı?"

Ellie, "Bu bir sürü soruna neden olabilir," diye yanıtladı bunu. "Faturalar bile elimize geçmez."

"İşte bu çok iyi olur."

"Hiç iyi olmazdı. İcra memurları gelir bahçeye kamp kurarlardı." Duraksadı. Ciddileşmişti. "Ayrıca bana mektup gelmemesi hiç hoşuma gitmez. Greta'dan haber almak isterim."

"Boş ver Greta'yı," dedim "Haydi gel biraz daha dolaşalım."

Böylece Kingston Bishop köyünü keşfettik. Şirin bir yerdi, dükkân sahipleri de hoş insanlardı. Köyün öyle gizemli bir hali de yoktu. Bizim hizmetkârlar oradan pek hoşlanmamışlardı. İzin günleri için araba kiralayarak Market Chadwell ya da en yakındaki sahil kasabasına gitmelerini sağlayarak bu sorunu çözdük. Aslında evin yerinden de hoşnut değillerdi ama neyse ki bunun nedeni batıl inançlar değildi. Ellie'ye, "En azından hiç kimse evde hayalet olduğunu söyleyemez," dedim. "Çünkü yeni yapılan evde hayalet olmaz."

Ellie başıyla onayladı.

"Öyle. Sorun ev değil. Evin hiçbir kusuru yok. Önemli olan dışarısı. Ağaçların arasından geçen o keskin virajlı yol ve bir de Çingene kadının karşımıza çıkarak beni korkuttuğu o kasvetli koru."

"Gelecek yıl," diye cevap verdim. "O ağaçları kestirip yerlerine çiçek dikebiliriz."

Ellie'yle planlar yapmaya devam ettik.

Greta o hafta sonu Çingene Arazisi'ne geldi. O da evi çok beğendi, seçtiğimiz renkler, eşyalar ve tablolar için bizi kutladı. Çok da düşünceli davranıyordu. Pazar akşamı yeni evlenmiş bir çifti daha fazla rahatsız etmesinin doğru olmayacağını ve zaten işinin başına dönmesi gerektiğini söyledi.

Ellie ona büyük bir zevkle evi gezdirdi. Karımın, Greta'yı ne çok sevdiğini görebiliyordum. Ben de sağduyulu ve dostça davranmaya çalıştım ama açıkçası Greta, Londra'ya döndüğü zaman çok sevindim. Çünkü onun evimizde kalması gerilmeme neden oluyordu.

Birkaç hafta sonra çevredekiler de bize alışmış, bizi benimsemeye başlamışlardı. Ayrıca o yörenin "Tanrı"sıyla da tanıştık. Bir

akşamüzeri ziyaretimize geldi. Tam Ellie'yle çiçek tarhını ne tarafa yaptırmamızın doğru olacağını tartıştığımız sırada, her nedense bende sahtekâr izlenimi uyandıran, kusursuz uşağımız yanımıza geldi. Binbaşı Phillpot'un misafir salonunda bizi beklediğini söyledi. Hafifçe eğilerek Ellie'nin kulağına, "Tanrı" diye fııldadım.

Ellie şaşırmıştı, bunun ne anlama geldiğini sordu.

"Bu civardakiler ona neredeyse Tanrı gözüyle bakıyorlar," dedim.

İçeri girdiğimizde Binbaşı Phillpot misafir salonundaydı. Altmış yaşlarında, sevimli, nazik, pos bıyıklı, aslında pek dikkat çekmeyecek bir adamdı. Kır saçları tepesinde seyrelmeye başlamıştı. Oldukça eski taşralı giysileri giymişti. Bayan Phillpot'un özürlü olduğunu söyleyerek karısıyla gelemediği için bizden af diledi. Sonra da bir koltuğa oturarak bizimle konuşmaya başladı. Kayda değer ya da ilgi çekici hiçbir şey söylemedi ama adam karşısındakini rahat ettirmesini iyi biliyordu. Kısaca birçok şeyden söz etti. Açıkça soru sormadı ama çok geçmeden bizi en çok nelerin ilgilendirdiğini öğrenmişti. Benimle at yarışlarını, Ellie ile bahçe düzenlemesini konuştu, ona bu toprakta en iyi nelerin yetiştiğini söyledi. Bir, iki kez Amerika'ya gitmişti. Ellie'nin at yarışlarıyla ilgilenmemekle beraber ata binmekten hoşlandığını anladı. Ona atı olduğu taktirde çamların arasından geçen yoldan fundalık araziye çıkabileceğini ve orada hayvanı dörtnala koşturabileceğini söyledi.

Laf döndü dolaştı sonunda Çingene Arazisi'ne ve burayla igili öykülere geldi.

Binbaşı Phillpot, "Buradakilerin kullandığı adı bildiğinizi görüyorum," dedi. "Sanırım burasıyla ilgili söylentilerden de haberiniz vardır."

"Çingenelerin kehanetleri... lanet uyarıları! Çok duyduk," dedim. "Özellikle Bayan Lee'den."

Phillpot, "Ah, Tanrım!" dedi. "Zavallı Esther. Canınızı sıktı, değil mi?"

"Biraz kaçık, öyle değil mi?" diye sordum.

"Görünmek istediği kadar değil. Bundan dolayı bir anlamda kendimi sorumlu hissediyorum. Onu o kulübeye ben yerleştirdim. Tabii bunun için bana minnet duyduğu filan yok, o başka. Aslında Esther'i severim ama bazen çok can sıkıcı olabiliyor."

"Fal bakarak mı?"

"Tam olarak değil. Neden sordunuz? Yoksa sizin falınıza mı baktı?"

Ellie, "Buna fal denilebilir mi, hiç bilemiyorum," dedi. "Aslında bizi buraya gelmememiz için uyardı."

"İşte bu çok tuhaf..." Binbaşı Phillpot gür kaşlarını çattı. "Oysa fala bakarken dili baldan tatlıdır. 'Yakışıklı bir yabancı, evlilik çanları, altı çocuk, şans, mutluluk, büyük bir servet görünüyor elinde güzel bayan.' Söylediği genelde bu olurdu." Phillpot kendisinden hiç beklenmeyecek şekilde Çingene kadını öyle güzel taklit etmişti ki.

"Ben çocukken Çingeneler burada kamp kurarlardı," diye devam etti. "Herhalde onlardan o sıralarda hoşlanmaya başladım, tabii aslında çoğu hırsızdır, o da başka. Ama her nedense hep beni onlara çeken bir şey oldu. Yasalara uymalarını beklemediğiniz sürece sorun yoktur, onlarla dost olabilirsiniz. Öğrenciyken bir kaç kez teneke kap içinde Çingene çorbası içtim. Esther Lee küçükken kardeşimin hayatını kurtarmıştı, bu yüzden aile olarak onlara minnet borcumuz vardır. Kardeşim donmuş gölde dolaşırken, buzlar kırılmış ve suya düşmüş, Bayan Lee de onu oradan çıkarmış..."

Beceriksizce bir hareket yapmamla birlikte masadaki kristal kül tablası yere düşüp tuzla buz oldu.

Parçaları toplamaya çalıştım. Binbaşı Phillpot da bana yardım etti.

Ellie, "Sanırım Esther Lee zararsız bir kadın," diye mırıldandı. "Ondan boşuna korkmuşum."

"Korkmak mı Esther'den korktunuz mu?" Adam yine kaşlarını çattı. "Demek o kadar kötüydü?"

Hemen atıldım.

"Ellie'nin korkması aslında hiç şaşırtıcı değildi. Bayan Lee'nin sözleri bir uyarıdan çok tehdide benziyordu."

"Tehdide mi?" Binbaşı Phillpot iyice şaşırmıştı.

"Doğrusu bana öyle geldi. Sonra buraya ilk taşındığımız gece de tuhaf bir olay oldu."

Binbaşıya pencerenin camını kırarak içeri düşen taşı anlattım.

Binbaşı Phillpot iç çekerek, "Korkarım son zamanlarda buralarda bu genç holiganların sayısı bir hayli arttı," dedi. "Gerçi pek ortalarda dolaşmıyorlar ama... neyse en azından başka yerlerdeki kadar kötü değil. Yine de böyle şeyler yapıyorlar işte." Ellie'ye baktı. "Korktuğunuz için üzüldüm. Buraya geldiğiniz ilk gece böyle bir şeyle karşılaşmanız gerçekten büyük talihsizlik."

Ellie gülümsedi. "O olayı unuttum ben artık. Aslında yalnız o kadar değil, hemen ardından bir şey daha oldu."

Bunu da Phillpot'a anlattım. Bir sabah aşağıya indiğimiz zaman kapının eşiğinde göğsüne bıçak saplanmış küçük bir kuş ölüsü bulduk. Bıçağa bir de kâğıt takılmıştı. Üzerinde bozuk bir elyazısıyla, "İyiliğiniz için buradan hemen gidin," yazılıydı.

Phillpot iyice öfkelenmişti.

"Polise haber vermeliydiniz."

"Bunu yapmak istemedik," dedim. "Bize düşman olan her kimse, bu onu daha fazla kızdırabilirdi."

"Öyle de bu gibi şeylerin bir şekilde durdurulması gerekir." Phillpot birden yargıç havasına girmişti. Sanırım zaten o bölgenin de hem savcısı hem yargıcıydı. "Biliyorsunuz, aksi taktirde insanlar böyle şeyleri sürdürürler. Sanırım bunu komik buluyorlar. Ancak... ancak bu şakadan biraz öteye gitmiş gibi geldi bana. Çirkin, kötü

niyetli, şeytanca..." Sonra sözlerine kendi kendine konuşurmuş gibi devam etti. "Bu çevredekilerin size –yani şahsınıza özel– bir kinleri, bir düşmanlıkları da olamaz."

"Doğru. Olamaz çünkü ikimiz de buranın yabancısıyız."

Phillpot, "Ben bununla ilgileneceğim," dedi. Ayağa kalktı ve bu arada da etrafına bakındı. "Biliyor musunuz, evinizi çok sevdim. Aslında beğeneceğimi hiç sanmıyordum. Ben, 'eski kafalı' denilen insanlardanım. Sanırım biraz tutucuyum, eski tip evleri ve yapıları severim. Ülkenin her tarafında yapılan o kibrit kutusunu andıran binalardan hiç hoşlanmıyorum. Kocaman kutular. Arı kovanından farksız. Ben süslenmiş, özen gösterilmiş, saygı uyandıran binalardan hoşlanıyorum. Ama bu evi sevdim. Sade ama aynı zamanda çok modern ve aydınlık. Buradan dışarı baktığınız zaman manzarayı görüyorsunuz, daha öncekinden çok daha farklı bir açıdan. Çok ilginç. Gerçekten çok ilginç. Burayı kim tasarladı? Bir İngiliz mimar mı, yoksa bir yabancı mı?"

Ona Santonix'ten bahsettim.

Onaylarcasına başını salladı.

"Hımm, onun hakkında bir yazı okuduğumu sanıyorum. Acaba "*Ev ve Bahçe*" dergisinde miydi?"

Santonix'in çok ünlü olduğunu söyledim.

"Onunla tanışmak isterdim. Ama tanıştığımız zaman kendisiyle ne konuşurdum, onu hiç bilemiyorum. Ben sanattan pek anlamam."

Sonra bizi evine, onunla ve eşiyle birlikte yemek yemeğe davet etti ve bir gün belirlememizi istedi.

"Bakalım siz benim evimden hoşlanacak mısınız?"

"Herhalde sizinki eski bir yapıdır," dedim.

"1720'de yapılmış. Güzel bir dönem. Orijinali Elizabeth stiliymiş. 1700'de yanmış ve aynı yere bu yenisi yapılmış."

"Demek hep orada yaşadınız?"

"Evet. Ailem Birinci Elizabeth döneminden beri burada yaşıyor. Bazen zenginiz, bazen parasız. İşler kötüye gidince arazinin bir bölümünü satarız, düzelince geri alırız. Size evimi gezdirmekten mutluluk duyacağım." Ellie'ye bakarak gülümsedi. "Amerikalılar eski evleri severler. Ama siz... sanırım *siz* evimi pek beğenmeyeceksiniz."

"Korkarım eski şeylerden hoşladığımı pek söyleyemeyeceğim," dedim gülümseyerek.

Phillpot bizimle vedalaşıp ayrıldı. Arabasında Spaniel cinsi av köpeği onu bekliyordu. Phillpot'un arabası yer yer boyaları neredeyse çıkacak kadar eskiydi ama artık değer yargılarım değişmeye başlamıştı. O bu civardakiler için Tanrı demekti. Bizi görmeye gelmekle bizi onayladığını açıkça göstermiş oluyordu. Ellie'yi sevmişti. Benden de hoşlandığını sanıyordum. Gerçi zaman zaman beni dikkatle süzdüğünü fark etmiştim. Böyle anlarda yüzünde sanki o güne dek hiç rastlamadığı bir şey hakkında karar vermeye çalışıyormuş gibi bir ifade beliriyordu.

Yeniden salona döndüğümde Ellie kırılan cam kül tablasının parçalarını dikkatle topluyor, kâğıt sepetine atıyordu.

İç çekerek, "Kırıldığına üzüldüm," dedi. "Bu kül tablasını çok seviyordum."

"Benzerini alabiliriz," dedim. "Modern bir parçaydı."

"Biliyorum. Neden afallamış gibisin, Mike?"

Bir an düşündüm. "Phillpot'un söyledikleri. Bana çocukluğumda olan bir şeyi hatırlattı. Bir arkadaşımla okuldan kaçmış, buz tutan gölde paten kaymaya gitmiştik. Ne çocukluk! Buz bizim ağırlığımızı çekemedi. Arkadaşım kırılan buzların arasından suya düştü. Ve boğuldu."

"Ne korkunç!"

"Evet. O olayı çoktan unutmuştum. Phillpot, kardeşinin başına gelenlerden söz edince tekrar anımsadım."

"Binbaşı Phillpot'u sevdim, Mike. Ya sen?"

"Ben de, hem de çok. Acaba karısı nasıl biri?"

Hemen ertesi haftanın başında Phillpot'lara yemeğe gittik. Phillpot'ların evi Georgian stilinde güzel, alımlı çizgileri olan beyaz bir evdi. Ama insanda heyecan uyandıracak bir özelliği yoktu. Eşyalarsa eski ama rahattı. Uzun yemek salonunun duvarlarında aile büyükleri olduklarını düşündüğüm portreler asılıydı. Çoğu kötüydü, yine de temizlenseler daha iyi görünebileceklerini düşündüm. Ancak içlerinden pembe saten elbiseli, sarışın bir kızın portresi çok hoşuma gitmişti.

Binbaşı Phillpot gülümseyerek, "En güzel resimlerimizden birini seçtiniz," dedi. "Gainsborough'nun en iyi eserlerinden biri. Ancak bu küçük hanım zamanında pek çok olaya bulaşmış. Hatta onun kocasını zehirlediğinden bile kuşkulanılmış. Ama tabii bu önyargı da olabilir. Çünkü yabancıymış. Gervase Phillpot onunla Avrupa'da bir yerlerde tanışıp buraya getirmiş."

Phillpot'lar bizimle tanışmaları için bazı komşularını da davet etmişlerdi. Sevecen ve yorgun tavırlı bir adam olan Doktor Shaw yemeğin sonuna kadar bile kalamadan bir hastasına gitmek zorunda kaldı. Onun dışında, genç ve heyecanlı köy rahibi, Gal corgi cinsi köpek yetiştirdiği anlaşılan orta yaşlı, otoriter tavırlı bir kadın ve Claudia Hardcastle adında uzun boylu, esmer, güzel bir genç kadın da davetliler arasındaydı. Claudia Hardcastle'ın atlara adeta taptığı ama alerjisi yüzünden sık sık saman nezlesine tutulduğu anlaşılıyordu.

Claudia Hardcastle'la Ellie hemen arkadaş oldular. Ellie de ata binmekten çok hoşlanıyordu ve onun da alerjisi vardı.

"Amerika'dayken alerjilerimin nedeni daha çok kanaryaotuydu, ama bazen de atlar. Son zamanlarda alerji şikâyetim pek yok. Artık doktorlar değişik alerjiler için çok etkili ilaçlar verebiliyorlar. İsterseniz size de kendi haplarımdan verebilirim. Parlak turuncu renkte

kapsüller bunlar. Ata binmeden önce unutmaz, bir tane içerseniz, sık sık aksırmaktan kurtulursunuz."

Claudia Hardcastle bunun çok iyi olacağını söyledi.

"Develer beni atlardan da daha çok etkiliyor," dedi daha sonra. "Geçen yıl Mısır'daydım. Piramitlere gidinceye kadar gözlerimden yaşlar boşandı."

Ellie gülümsedi ve bazen kedilerin de alerji yapabileceğini söyledi.

"Kuştüyü yastıklar da."

Alerji sohbetleri böyle sürdü gitti.

Bense uzun boylu, ince bir kadın olan Bayan Phillpot'un yanında oturuyordum. Bir yandan lezzetli yemekleri yerken, bir yandan da bana sağlığından söz edip durdu. Çeşitli hastalıklarını ayrıntılarıyla anlattı ve ünlü uzmanların onun durumu karşısında çok şaşırdıklarını söyledi. Bir ara da bana ne *iş* yaptığımı sordu. Bunu geçiştirdim ama bu kez de kimleri *tanıdığımı* öğrenmeye çalıştı. Ona dürüstçe, "Kimseyi tanımıyorum," diyebilirdim, ama böyle davranmanın doğru olmayacağını düşündüm. Kesinlikle züppe değildi ve aslında benim kimi tanıdığımı öğrenmek gibi bir isteği de yoktu. Laf olsun diye sormuştu bunu. Gerçek ismini öğrenemediğim Bayan Corgi ise beni daha sıkı sorguya çekti ama onun da dikkatini dağıtarak konuyu veterinerlerin bilgisizliğine ve ev hayvanlarına yapılan haksızlıklara getirmeyi başardım. Yemek sakin ve biraz sıkıcı olmakla birlikte oldukça hoş geçti.

Daha sonra bahçede dolaştığımız sırada Claudia Hardcastle yanımıza geldi.

Damdan düşercesine, "Ağabeyim bana sizden söz etti," dedi.

Şaşırmıştım. Claudia Hardcastle gibi bir kadının ağabeyini tanımam olanaksızdı.

"Bundan emin misiniz?"

Yüzünde neşeli bir ifade belirdi.

"Evinizi o yaptı."

"Yani *Santonix* sizin ağabeyiniz mi?"

"Üvey ağabeyim. Onu pek tanımam, çok ender buluşuruz."

"O harika bir insan," dedim.

"Bazı kişierin öyle düşündüklerini biliyorum."

"Ya siz, siz öyle düşünmüyor musunuz?"

"Emin değilim. O çift kişilikli bir insan. Onu anlamak zordur. Bir zamanlar hızla düşmeye başlamıştı. Kimse onunla iş yapmak istemiyordu. Ama sonra değişti. Hiç umulmadık bir biçimde mesleğinde başarı kazandı. Sanki..." Duraksadı, sanki uygun sözcüğü arıyordu. "Kendini işine adamıştı."

"Evet, Santonix gerçekten öyle," dedim ve evimizi görüp görmediğini sordum.

"Hayır... Bitmiş halini görmedim."

"O halde mutlaka gelip evi gezmelisiniz."

"Sizi şimdiden uyarayım, orayı beğeneceğimi hiç sanmıyorum. Ben modern evlerden hoşlanmam. Benim beğendiğim Kraliçe Anne dönemi yapılarıdır."

Daha sonra Ellie'yi golf kulübüne yazdıracağından, birlikte ata bineceklerinden söz ettiler. Ellie bir ya da daha çok at alacaktı. Claudia'yla Ellie'nin arkadaş oldukları anlaşılıyordu.

Phillpot bana ahırlarını gösterirken kısaca Claudia Hardcastle'dan da bahsetti.

"Usta bir binicidir. Ne yazık ki, hayatını mahvetti."

"Öyle mi?"

"Kendisinden çok yaşlı, zengin bir adamla evlendi. Lloyd adında bir Amerikalıyla. Ama yürümedi. Kısa süre sonra boşandılar. Claudia yine kendi aile adını kullanmaya başladı. Onun bir daha evleneceğini sanmam. Erkek düşmanı oldu çıktı. Çok yazık..."

Ellie arabayla evimize dönerken, "Biraz sıkıcı ama iyi insanlar," dedi. "Burada çok mutlu olacağız, öyle değil mi Mike?"

"Tabii, olacağız," dedim. Elimi direksiyondan çekerek Ellie'nin parmaklarının üzerine koydum.

Eve dönünce Ellie'yi evin kapısının önünde bırakarak otomobili garaja bıraktım. Eve doğru yürüdüğüm sırada içeriden Ellie'nin gitarının sesini duydum. Karımın çok pahalı olması gereken, güzel eski bir İspanyol gitarı vardı. Bunu çalarak hafif, çok tatlı bir sesle şarkılar mırıldanırdı. Onu dinlemek çok hoştu. Şarkılarının çoğunu bilmiyordum. Sanırım Amerikan şarkılarıydı. Bazıları da eski İrlanda ve İskoç baladları. Tatlı ama hüzünlü parçalardı bunlar. Ellie pop şarkıları ya da benzerlerini söylemezdi. Belki de söyledikleri halk şarkılarıydı.

Verandaya çıkıp içeri girmeden önce bir an durakladım.

Ellie sevdiğim şarkılarından birini söylüyordu. Ama adını hâlâ bilmiyorum. Karım gitarın üzerine eğilmiş, elini tellerin üzerinde dolaştırıyor ve hafif bir sesle mırıldanıyordu. Çaldığı tatlı, hüzünlü, insanı derinden etkileyen bir şarkıydı.

İnsan neşe ve keder için yaratılmıştır
Ve bunu bildiğimizde,
İlerleriz dünyada güvenle...

Her gece ve her sabah
Doğar bazıları acıya.
Her sabah ve her gece
Doğar bazıları tatlı hazza.
Doğar bazıları tatlı hazza,
Doğar bazıları sonsuz geceye.

Ellie başını kaldırıp beni görünce, "Neden bana öyle bakıyorsun, Mike?" diye sordu.

"Nasıl?"

"Bana âşıkmışsın gibi..."

"Tabii ki âşığım sana," dedim. "Sana başka nasıl bakabilirim ki?"

"Bana öyle bakarken ne düşünüyordun?"

Ona ağır ağır gerçeği söyledim.

"Seni gümüş servilerin arasında ilk gördüğüm anı düşünüyordum..."

Evet, Ellie'yle ilk karşılaştığım anı, duyduğum şaşkınlığı ve heyecanı anımsamıştım.

Ellie bana gülümseyerek yumuşak sesiyle şarkısına devam etti.

Her gece ve her sabah
Doğar bazıları acıya.
Her sabah ve her gece
Doğar bazıları tatlı hazza.
Doğar bazıları tatlı hazza,
Doğar bazıları sonsuz geceye.

İnsan, yaşamının gerçekten en önemli anlarını ancak çok sonra anlayabiliyor ve o zaman da genellikle çok geç oluyor... Çok sonradan...

O gün, Phillpot'larda yemek yiyip mutluluk içinde evimize döndüğümüz o gün, böyle anlardan biriydi. Ama o zaman bunu anlayamadım ancak çok sonra anladım... "Ellie," dedim. "Bana 'Sineğin Şarkısını' söylesene."

Ellie neşeli bir dans ritmine geçerek şarkıyı söylemeye başladı.

Küçük sinek,
Senin yaz oyununu
Benim düşüncesiz elim
Bozup dağıttı.

Senin gibi ben de
Bir sinek değil miyim?
Ya da sen de benim gibi
Bir insan değil misin?

Çünkü ben de dans ediyor
İçiyor ve şarkı söylüyorum.
Bir kör, bir el gelip de
Kırana kadar kanadımı.

Düşünce yaşamsa eğer
Ve güç ve nefesse
Ve ölümse
Düşüncenin yokluğu;

Demek ki ben
Mutlu bir sineğim
Yaşasam da
Ölsem de.

Ah, Ellie, Ellie...

15. BÖLÜM

Ne ilginçtir ki şu dünyada hiçbir şey beklediğin gibi gerçekleşmiyor!

Evimize yerleşmiştik, artık Çingene Arazisi'nde yaşıyorduk. İstediğim ve planladığım gibi herkesten uzaklaşmıştık. Daha doğrusu *herkesten* değil. Çok geçmeden okyanusun ta ötesinden ya da başka şekillerde olaylar üst üste gelmeye başladı.

Öncelikle Ellie'nin lanet üvey annesi. Kadın, Ellie'ye mektup üzerine mektup, telgraf üzerine telgraf yağdırarak ondan emlakçılarla görüşmesini istedi. Sözde evimizi o kadar beğenmişti ki o da İngiltere'de bir ev almak istiyordu. Her yıl birkaç ayını İngiltere'de geçirmek çok hoşuna gidecekti. Cora van Stuyvesant son telgrafın hemen ardından kalkıp geldi. Ona çevreyi gezdirdik, satılık birçok eve baktı. Sonunda birini beğendi. Ev bizden yaklaşık otuz kilometre uzaktaydı. Cora'nın oraya yerleşmesini istemiyorduk ama ona bunu söyleyemezdik. Daha doğrusu *söylemeye kalksak* bile bunun hiçbir yararı olmayacak, o evi almaktan vazgeçmeyecekti. Ona yakınımıza *yerleşmemesini* de söyleyemezdik. Aslında Ellie, üvey annesinin yakınımızda olmasını hiç istemiyordu. Bu arada o eksper raporunu beklerken daha başka telgraflar da geldi.

Anlaşılan Frank amcanın başı yine bir şekilde derde girmişti. Anladığım kadarıyla bir hile ya da dolandırıcılık olayına karışmıştı

ve bu beladan kurtulması için yüksek bir meblağda para gerekiyordu. Ellie'yle Bay Lippincott arasında ciddi bir telgraf trafiği oldu. Daha sonra Stanford Lloyd'la Andrew Lippincott'un arasında bir anlaşmazlık olduğu ortaya çıktı. Bankerle avukat, Ellie'nin bazı yatırımları yüzünden kavgalıydılar. Oysa ben biraz budalalık ve biraz da cehaletten Amerika'dakilerin bizden çok uzak olduklarını sanmıştım. Ellie'nin akrabalarının ve iş bağlantısı olan kişilerin bir uçağa atladıkları gibi günübirlik İngiltere'ye gelip geri döneceklerini hiç düşünmemiştim. Önce Stanford Lloyd gelip gitti. Sonra da Andrew Lippincott.

Ellie her defasında onları görmek için Londra'ya gitmek zorunda kaldı. Ben bu mali işlere hâlâ akıl erdiremiyordum. Sanırım herkes sözlerini dikkatle, tartarak konuşuyordu. Sanırım konu Ellie'nin servetine ilişkin verilecek hesaplarla ilgiliydi. Lippincott'un bilinçli olarak bunu geciktirdiği ya da muhasebeyi tutan Stanford Lloyd'un hesaplar üzerinde oynadığı gibi çirkin iddialar vardı.

Bu sıkıntılar arasında bir gün Ellie'yle "tapınağımızı" bulduk. Satın aldığımız hektarlarca araziyi henüz tam anlamıyla dolaşamamış, yalnızca evin yakın çevresini inceleme fırsatı bulmuştuk. Korudaki patika yolları izliyor, nereye çıktıklarını anlamaya çalışıyorduk. Bir gün yine böyle bir patikada ilerledik. Yabani otlar patikayı öylesine kaplamıştı ki yolu görmekte bile zorlanıyordunuz. Yine de yolu izledik ve sonunda Ellie'nin en başta "tapınak" olarak adlandırdığı, gerçekten de tapınağı andıran, tuhaf, beyaz yapıya ulaştık. Aslında yazlık bir pavyondu bu. Sağlama benziyordu. İçerisini temizletip boyattık. Bir masa, birkaç koltuk ve bir divan koyduk. Bir köşeye yerleştirdiğimiz dolabın içine porselen tabaklar, bardaklar ve içki şişeleri koyduk. Bunları yaparken çok eğlendik. Ellie kolayca ulaşmamız için yolu temizletmemizi önerdiyse de buna karşı çıktım ve bizim dışımızda kimsenin burayı bilmemesinin çok daha güzel olacağını söyledim. Ellie bunun çok romantik bir fikir olduğunu belirtti.

"Özellikle de Cora'ya pavyonun nerede olduğunu söylemeyelim," dedim ve Ellie de bu konuda bana hak verdi.

Cora gittikten bir süre sonraydı. Artık baş başa kaldığımızı düşünmeye başlamıştık. Yine bir gün tapınağımızdan dönüyorduk. O sırada hemen önümde yürüyen Ellie'nin ayağı bir ağaç köküne takıldı. Düştü ve bileğini burktu.

Hemen Doktor Shaw'ı çağırdık. "Bileğini çok kötü burkmuş," dedi. "Bir hafta hareket etmez, dinlenirse hiçbir şeyi kalmaz."

Ellie işte bunun üzerine Greta'yı çağırttı. Ben de itiraz edemedim. Evde Ellie'ye doğru dürüst ilgilenecek, ona bakacak biri, daha doğrusu öyle bir kadın yoktu. Hizmetçiler pek işe yaramıyorlardı, ayrıca Ellie de Greta'yı istiyordu. Ve işte böylece Greta, Çingene Arazisi'ne geldi.

Gelmesi Ellie için çok büyük nimetti. Ona çok yardımı dokundu. Aslında bir anlamda bana da. Greta gerçekten çok becerikliydi. Evi kusursuz bir şekilde çekip çevirmeye başladı. O sırada evde çalışanlar yanımızdan ayrılacaklarını bildirmişlerdi. Evin çevresinin çok ıssız olduğunu söylüyorlardı ama sanırım aslında sorun Cora'nın onları bunaltmış olmasıydı. Greta hemen gazeteye ilan vererek hemen evle ilgilenecek evli bir çift buldu. Kendisiyse Ellie'nin bileğinin bakımını yapıyor, onu eğlendiriyor, oyalıyor, onun hoşuna gidecek meyveleri, kitapları getiriyordu. İşin doğrusu ben bunların neler olduğunu pek bilmiyordum ama o biliyordu. Birlikte çok mutlu görünüyorlardı. Ellie'nin Greta'nın gelişine çok sevindiği anlaşılıyordu. Ve böylece Greta bir daha gitmedi... bizimle kaldı.

Ellie bana, "Greta'nın biraz daha bizimle kalmasının sakıncası yok değil mi?" diye sordu.

"Yok," dedim. "Tabii ki yok."

Ellie mutlu olmuştu.

"O yanımdayken çok rahat ediyorum. Onunla birlikte yapabileceğimiz o kadar çok şey var ki, *kadınca* şeyler. İnsan yanında bir kız arkadaşı olmadığı zaman kendini çok yalnız hissediyor."

Her geçen gün Greta'nın kontrolü biraz daha eline aldığını fark ediyordum. Etrafa emirler yağdırıyor, her şeye karışıyordu. Greta'nın orada olmasından mutluymuşum gibi davranmaya çalışıyordum. Ama sonra bir gün kendimi tutamadım. O sırada Ellie ayağını yukarı kaldırmış, misafir salonundaki kanepede yatıyordu. Greta'yla ben terastaydık. Birden kavga etmeye başladık. Kavgaya neyin, hangi sözcüklerin neden olduğunu pek anımsayamıyorum. Greta'nın söylediği bir şey beni kızdırdı ve ona sert bir yanıt verdim. Ve tartışma olanca gücüyle devam etti. Seslerimiz yükseldi. Greta aklına gelen her kötü, kin dolu sözü yüzüme haykırdı. Ben de ona aynı şekilde yanıt verdim. Ona buyurgan, her işe burnunu sokan bir kadın olduğunu, Ellie'yi etkisi altına aldığını söyledim. Onun Ellie'yi yönetmesine artık katlanmayacağımı haykırdım. Bağrışmalarımız giderek arttı sonra birden Ellie topallayarak terasa çıktı, sitemle bir bana bir ona baktı.

"Bağışla, sevgilim," dedim. "Çok üzgünüm."

Ellie'yi yeniden salona götürerek kanepeye yatırdım.

"Hiç farkında değildim," diye fısıldadı. "Senin Greta'dan bu kadar nefret ettiğini bilmiyordum."

Onu sakinleştirmeye çalıştım. Benim sözlerime aldırmamasını, birden öfkelendiğimi, kendimi kaybettiğimi, aslında biraz kavgacı bir insan olduğumu söyledim. Bütün sorunun Greta'nın biraz fazla otoriter olduğunu düşünmemden kaynaklandığını belirttim. Bu belki de onun normal haliydi. Yıllardan beri yönetmeye alışmıştı. Ve sonunda karıma aslında Greta'dan çok hoşlandığımı, son zamanlarda sinirli ve endişeli olduğum için bir an kendimi tutamadığımı söylemek zorunda kaldım. Ve tabii konu benim Greta'ya yanımızda kalması için adeta yalvarmamla kapandı.

Onunla ciddi anlamda kavga etmiştik. Sanırım evdekilerin çoğu da sesimizi duymuşlardı. Özellikle de yeni uşağımızla karısı.

Kızdığım zaman hemen bağırmaya başlardım. Korkarım bu kez ölçüyü biraz kaçırmıştım. Ben buyum işte.

Greta her nedense sık sık Ellie'nin sağlığından endişe duyduğunu vurguluyor, şunu ya da bunu yapmaması gerektiğini söylüyordu.

Hatta bir defasında bana da, "Ellie aslında göründüğü kadar sağlıklı değildir," dedi.

"Ellie'nin hiçbir şeyi yok," dedim. "Sağlığı kesinlikle iyi."

"Hayır, Mike, hayır, yanılıyorsun. Ellie çok narin bir kadın."

Doktor Shaw daha sonra Ellie'nin bileğini kontrole geldiğinde ona artık iyileşmiş olduğunu, kalkıp yürüyebileceğini söyledi. Ancak dışarıda dolaşırken bileğini sıkıca sarması doğru olacaktı. O sırada ona sanırım erkeklere özgü, aptalca bir soru sordum.

"Karımın sağlığında bir şey yok, değil mi doktor?"

"Öyle bir şey olduğunu kim söyledi?"

Doktor Shaw artık benzeri pek kalmayan doktorlardandı. Hatta oradakiler ona, "Bırak Doğaya Shaw" adını takmışlardı.

"Görebildiğim kadarıyla karınızın sağlığında hiçbir sorun yok. Herkes bileğini burkabilir."

"Ben bileğini kastetmedim. Acaba kalbi ya da başka bir tarafı zayıf olabilir mi?"

Doktor Shaw gözlüklerinin üzerinden bana baktı.

"Kuruntuyu bırakın genç adam. Bütün bunları kafanıza kim soktu? Siz, kadınların hastalıkları yüzünden endişelenecek bir tip değilsiniz?"

"Bayan Andersen bazı şeyler söyledi de."

"Ah, Bayan Andersen. O bu konuda ne biliyormuş ki? Tıp konusunda bir uzmanlığı mı var?"

"Yoo, hayır," dedim.

Doktor Shaw başını salladı.

"Karınız çok zengin bir kadın. Daha doğrusu çevredekiler onun öyle olduğunu söylüyorlar. Tabii bu gerçek olmayabilir de, bazıları tüm Amerikalıların zengin olduğunu sanıyorlar."

"Karım gerçekten çok zengin," dedim.

"Öyleyse şunu unutmayın. Bazı açılardan zengin kadınların durumu daha zordur. Doktorlar onlara tozlar, haplar, canlandırıcı, yatıştırıcı ilaçlar, besleyici, güçlendirici şuruplar verir ve böylece daha sağlıklı olacaklarını söylerler. Aslında bunları almasalar çok daha iyi olur tabii. Köylü kadınlarsa çok daha sağlıklıdır, çünkü kimse onların sağlık durumlarıyla aynı şekilde ilgilenmez."

"Ellie'nin de aldığı bazı haplar var."

"İsterseniz ona bir check-up yapabilirim. Ona ne ilaç verdiklerini öğrenmemiz iyi olabilir. Böyle olup da, 'Size verilen o ilaçların hepsini çöp tenekesine atın,' dediğim o kadar çok insan var ki."

Doktor evden ayrılmadan önce Greta'yla da konuştu.

"Bay Rogers, Bayan Rogers'ı genel bir check-up'tan geçirmemi istedi. Bayan Rogers'ta herhangi bir sağlık sorunu saptayamadım. Sanırım açık havada biraz daha fazla spor yapması ona iyi gelecektir. İlaç olarak ne kullanıyor?"

"Yorulduğu zaman aldığı bazı haplar var. Bir de gerek duyarsa kullanması için verilen bir uyku ilacı."

Greta'yla Doktor Shaw gidip Ellie'nin ilaçlarına baktılar. Ellie hafifçe gülümsüyordu.

"O ilaçların hepsini kullanmıyorum, doktor. Sadece alerji haplarını alıyorum."

Shaw ilaçlara göz attı. Reçeteyi inceledi.

"Bunlar zararlı değil. Alabilirsiniz."

Sonra uyku ilacının reçetesine baktı.

"Uyumakta güçlük mü çekiyorsunuz?"

"Buraya yerleştiğimden beri hayır. Çingene Arazisi'ne geldikten sonra bir tek uyku hapı bile almadım."

"İşte bu iyi." Sevgiyle Ellie'nin omzuna vurdu. "Sağlığınız mükemmel. Hiçbir şeyiniz yok yavrum. Yalnızca biraz endişeli bir tip-

siniz sanırım, hepsi kadar. Bu alerji hapları hafif şeyler. Son zamanlarda bir çok kişi bunları kullanıyor. Pek bir zararları da yok. Onları kullanabilirsiniz ama artık uyku ilacı almayın."

Ellie'ye bakarak özür dilercesine, "Neden endişelendiğimi bilemiyorum," dedim. "Belki Greta yüzünden."

Ellie güldü.

"Ah, Greta benim için hep endişelenir. Oysa kendisi hiç ilaç içmez. Seninle ilaç dolabını inceleyip ilaçların çoğunu atmalıyız Mike."

Ellie komşularımızın bir çoğuyla dostça ilişkiler kurmayı başarmıştı. Claudia Hardcastle sık sık geliyor, zaman zaman da birlikte at biniyorlardı. Ben ata binmesini bilmiyordum. Kendimi bildim bileli arabalar ve makinelerle ilgilenmiştim. Bir ara İrlanda'da bir iki hafta bir harada çalışmış olmama rağmen atlardan hiç anlamıyordum. Ancak Londra'ya gittiğimiz zaman iyi bir binicilik okuluna yazılıp doğru dürüst ata binmeyi öğrenmeliyim, diye düşünüyordum. Buna burada başlamak istemiyordum. Etraftakiler halime gülerlerdi. Sanırım at binmek Ellie'ye iyi geliyordu. Çok hoşlanıyordu bundan.

Greta da ona ata binmesini öneriyordu ama o da benim gibi atlardan hiç anlamıyordu.

Ellie'yle Claudia birlikte at satışlarına gittiler. Ellie, Claudia'nın tavsiyesine uyarak "Conquer" adlı kestane rengi bir at satın aldı. Ellie'ye yalnız başına atla dolaşırken çok dikkatli olmasını söyledim, ama o bana güldü, hatta benimle alay etti.

"Üç yaşımdan beri ata biniyorum Mike," dedi.

Böylece Ellie haftada iki ya da üç kez atla dolaşmaya başladı. Greta ise arabayı alıyor, alışveriş için Market Chadwell'e gidiyordu.

Bir gün öğle yemeğinde Greta, "Şu sizin Çingeneler," dedi. "Bu sabah korkunç görünüşlü, yaşlı bir kadınla karşılaştım. Yolun orta-

sında duruyordu. Az kalsın çiğneyecektim onu. Arabanın önünü kesti. Fren yapmak zorunda kaldım. Üstelik yokuş çıkıyordum."

"Neden, ne istiyormuş?"

Ellie ikimizin konuşmasını dinliyor ve bir şey söylemiyordu. Ancak bana endişeliymiş gibi geldi.

Greta, "Kahrolasıca, beni tehdit etmeye kalktı!" dedi.

Sert bir tonda, "Tehdit mi etti?" diye sordum.

"Bana buradan gitmemi söyledi. 'Burası Çingenelere ait,' dedi. 'Geri dön. Hepiniz de geldiğiniz yere gidin! Eğer güvende olmak istiyorsanız, yaşamlarınızın bir değeri varsa, buradan hemen uzaklaşın!' Yumruğunu sıkarak yüzüme doğru salladı. 'Seni bir lanetlersem bir daha şanssızlık, uğursuzluk peşini bırakmaz. Arazimizi alır ve oraya ev yaptırırsınız ha? Çadırların olması gereken bir yerde bina istemiyoruz.'"

Greta bir sürü şey daha söyledi.

Ellie daha sonra benimle bu konuyu konuştu. Sıkıntılı gibiydi.

"Bu bana biraz inanılmaz geldi, Mike," dedi. Kaşları hafifçe çatılmıştı. "Sen ne dersin?"

Omuz silktim.

"Sanırım Greta biraz abarttı."

"Bana tuhaf geldi, sanki gerçek değilmiş gibi," dedi. "Acaba Greta mı uydurdu bunu?"

Düşündüm.

"Neden böyle bir şey uydursun? Son günlerde bizim Esther'ı görmedin, değil mi? Atla dolaşırken?"

"Çingene kadını mı? Hayır."

"Neden tereddüt ettin Ellie," diye sordum. "Bir an duraksadın da."

Ellie, "Sanırım onu uzaktan gördüm," dedi. "Bana ağaçların arkasından beni izliyormuş gibi geldi. Ama asla emin olabileceğim kadar yaklaşmadı."

Ama sonra bir gün at gezintisinden bembeyaz bir yüzle döndü; titriyordu. Yaşlı kadın ağaçların arasından karşısına çıkmıştı. Ellie onunla konuşmak için dizginlerini çekerek atı durdurunca Çingene, yumruğunu ona doğru sallamış, ağzının içinde anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmıştı.

Ellie, "Bu kez ben de öfkelendim," diyerek olanları anlattı.

"Ona, 'Ne istiyorsun?' diye sordum. 'Burası senin değil. Bu arazi de ev de bizim!' dedim.

Bunun üzerine yaşlı Çingene, 'Bu arazi hiçbir zaman sizin olmadı,' diye bağırdı. 'Ve de asla sizin olmayacak. Seni bir kez uyardım. Şimdi bir daha uyarıyorum. Bir daha uyarmayacağım. Bak sana söylüyorum, bu artık fazla uzun sürmeyecek, bunu görüyorum. Ölüm. Ölümü görüyorum. İşte, sol omzunun arkasında. Ölüm arkanda duruyor ve çok yakında alacak seni. Bindiğin atın bir ayağı beyaz. Beyaz ayaklı bir ata binmenin uğursuzluk getirdiğini bilmiyor musun? Bu gördüğüm ölüm, yaptırdığın o şahane ev yıkılıp harabeye dönüyor!'"

Öfkeyle haykırdım.

"Bu kadın susturulmalı!"

Ellie bu sefer bu olaya gülüp geçemedi. Hem o hem de Greta endişeli görünüyorlardı. Doğruca köye indim. Önce Bayan Lee'nin kulübesine gittim. Kulübenin kapısının önünde bir süre durup bekledim, içeride ışık yoktu. Sonra polis merkezine gittim, görevli komiseri tanıyordum. Komiser Keene. İriyarı, aklı başında bir adamdı. Beni dikkatle dinledi.

"Böyle bir şey yaşadığınız için çok üzgünüm," dedi. "Bayan Lee çok yaşlıdır, artık bunamaya başladı. Bazen çok rahatsız edici olabiliyor. Şimdiye kadar hiç ciddi anlamda bir sorunumuz olmadı onunla. Yine de ben onunla konuşur ve sizden uzak durmasını söylerim."

"Çok iyi olur," dedim.

Komiser Keene bir an tereddüt etti, sonra, "Aslında tahminde bulunmaktan hiç hoşlanmam ama Bay Rogers, acaba sizin ya da karınızın peşinde, size düşmanlık besleyen biri var mı? Tabii bu çok önemsiz bir nedenden dolayı da olabilir."

"Hiç sanmıyorum. Neden?"

"Son zamanlarda Bayan Lee çok para harcamaya başladı. Bu parayı nereden bulduğunu da bilmiyorum..."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Biri ona para veriyor olabilir; sizin buradan gitmenizi isteyen biri. Yıllar önce burada bir kaza oldu. Esther Lee köydeki birinden, adamın komşusunu korkutmak için para almıştı. O zaman da aynı şeyleri yaptı; tehditler, uyarılar, kehanetler. Köylülerin batıl inançları güçlüdür. Belki inanmayacaksınız ama İngiltere'de bir sürü köyde hâlâ o köye özel büyücüler var. O olaydan sonra ciddi anlamda uyarıldı ve bildiğim kadarıyla bir daha da böyle bir şeye kalkışmadı. Bu da yine öyle bir şey olabilir. Bayan Lee parayı çok sever. Çingeneler para için her şeyi yapabilirler..."

Bu fikri kabul edemezdim. Keene'e buranın yabancısı olduğumuzu anımsattım ve, "Henüz burada düşman edinecek kadar çok yaşamadık," dedim.

Eve doğru yürürken hem endişeli hem de şaşkındım. Terasın köşesini dönerken içeriden Ellie'nin gitarının hafif sesini duydum. Camlı kapının önünde durup içeriye bakan uzun boylu, ince biri birden dönerek bana doğru geldi. Bir an onun Çingene olduğunu sandım. Sonra Santonix olduğunu görerek rahatladım.

Hafifçe yutkunarak, "Ah," dedim. "Demek sensin? Nereden çıktın böyle? Çoktandır senden haber alamıyorduk."

Hemen yanıt vermedi. Kolumu tutarak beni camlı kapının önünden uzaklaştırdı.

"Demek o burada! Buna hiç şaşırmadım! Er geç geleceğini biliyordum. Ona niçin izin verdin? Tehlikeli biri o. Bunu sen de biliyorsun."

"Kim? Ellie mi?"

"Hayır, hayır. Ellie değil. Diğeri! Adı neydi onun? Greta mı?"

Ona şaşkın şaşkın baktım.

Santonix sabırsızlıkla ekledi.

"Greta'nın nasıl bir insan olduğunu biliyorsun, yoksa bilmiyor musun? *O geldi*, öyle değil mi? Hemen her şeyi sahiplendi! Onu başından atamayacaksın. O buraya *yerleşmeye* geldi."

"Ellie bileğini burktu," diye açıkladım. "Greta ona bakmaya geldi. Sanırım çok yakında gidecek."

"Bunları bilmezsin sen. En başından beri gelmek niyetindeydi. Bunu anlamıştım. Ev yapılırken buraya geldiğinde onun ne mal olduğunu anlamıştım."

"Ellie onu istiyor."

"Ah, evet. Uzun zamandan beri Ellie'nin yanında, değil mi? Greta, Ellie'yi nasıl yöneteceğini çok iyi biliyor."

Bay Lippincott da aynı şeyi söylemişti. Son zamanlarda bunun ne kadar doğru olduğunu ben de görüyordum.

"Sen, Greta'nın burada yaşamasını istiyor musun, Mike?"

Öfkeyle, "Onu evden atamam ki," dedim. "Ellie'nin eski arkadaşı. En iyi arkadaşı. Tanrı aşkına, bu konuda ne yapabilirim ki?"

Santonix, "Evet," dedi. "Sanırım hiçbir şey yapamazsın. Öyle değil mi?"

Bana baktı. Gözlerinde tuhaf bir pırıltı vardı. Santonix değişik bir adamdı. Sözlerinin gerçekte ne anlama geldiğini asla anlayamazdınız.

Santonix, "İşlerin nereye gittiğinin farkında mısın Mike? Bu konuda bir fikrin var mı? Bazen senin hiçbir şey bilmediğini düşünüyorum," dedi.

"Tabii biliyorum," diye haykırdım. "Ben ne istiyorsam onu yapıyorum. İstediğim yere gidiyor."

"Öyle mi dersin? Acaba? Acaba gerçekten ne istediğini biliyor musun? Greta konusunda senin için endişeleniyorum. Senden daha güçlü, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bunu nereden çıkardığını anlamıyorum. Ayrıca bu bir güç sorunu da değil."

"Öyle mi dersin? Bence öyle. Greta çok güçlü bir kadın, her zaman istediğini elde eden, kendi yolunu çizen bir kadın. Sen onun buraya gelmesini istemiyordun. Hep bunu söylüyordun. Ama burada. Biraz önce onları izledim. Baş başa vermiş, sohbet ediyorlardı. Kendi evlerinde yaşayan, birbirine çok bağlı iki kardeşten farksızlardı. Peki, sen bu tablonun neresindesin Mike? Dışlanan bir yabancı mı? Yoksa yabancı değil misin?"

"Sen çıldırmışsın. Ne diyorsun sen? Ne demek, 'Sen yabancısın?' Ben Ellie'nin kocası değil miyim?"

"Sen Ellie'nin *kocası mısın*? Yoksa Ellie *senin karın* mı?"

"Sen galiba delirdin, Santonix," dedim. "Ne fark eder ki?"

Santonix iç çekti. Sanki bütün gücünü kaybetmiş gibi omuzları düştü.

"Sana ulaşamıyorum," dedi. "Kendimi dinletemiyorum bile. Beni anlamıyor, anlamak istemiyorsun. Durumu görmüyorsun. Bazen anladığını düşünüyorum ama kimi zaman hem kendin hem de başkaları hakkında hiçbir şey bilmediğini düşünüyorum."

"Bak," dedim. "Benimle bu şekilde konuşamazsın Santonix, bu kadarı çok fazla. Evet, çok iyi bir mimarsın ama..."

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi.

"Evet, ben iyi bir mimarım. Bu ev de şimdiye kadar yaptığım en güzel ev. Beni de çok tatmin etti. Böyle bir ev istiyordun. Ellie de öyle. Burada seninle birlikte oturmayı arzu ediyordu. İşte bütün istedikleriniz oldu. Greta'yı buradan gönder Mike."

"Ellie'yi nasıl üzerim?"

Santonix başını salladı. "O kadın seni de etkisi altına almış."

"Bak, Santonix," dedim. "Greta'dan hiç hoşlanmıyorum. Hatta sinirime de dokunuyor. Daha geçen gün onunla korkunç bir kavga ettim. Ama iş sandığın kadar basit değil."

"Tabii. Greta işin içinde varsa basit olamaz."

Öfkeyle haykırdım.

"Buraya Çingene Arazisi adını veren ve lanetli olduğunu iddia eden her kimse haksız değil. Çingeneler ağaçların arasından fırlayarak karşımıza dikiliyor, yumruklarını sallayarak bizi tehdit ediyorlar. Buradan gitmediğimiz taktirde başımıza korkunç şeyler geleceği konusunda bizi uyarıyorlar. *Oysa burasının iyilik dolu, güzel bir yer olması gerekirdi.*"

Bu son sözlerim biraz tuhaftı. Sanki bir başkası söylüyormuş gibi söylemiştim bunları.

Santonix başını salladı.

"Evet, öyle olması gerekir. Olmalı da. Ama olamaz, içeride kötülük dolaşıyorsa nasıl iyi ve güzel bir yer olabilir?"

"Yani sen inanıyor musun ki..."

"Benim inandığım bir sürü tuhaf şey var... Ben kötülüğü bilirim. Zaman zaman da olsa, benim de kötü olduğumu hiç hissetmedin mi? Her zaman öyleydim. Bu yüzden de yakınımdaysa kötülüğü hissederim, gerçi kaynağını her zaman keşfedemem ama varlığını anlarım... Şimdi *yaptığım bu evin kötülükten arınmasını istiyorum.* Anlıyor musun?" Sesi tehditkârdı. "Anlıyor musun bunu? Bu benim için çok önemli."

Sonra birden tavrı tamamen değişti.

"Bu kadar saçmalamak yeter. Haydi gel, içeri girip Ellie'yle konuşalım."

Camlı kapıdan içeri girdik. Ellie, Santonix'i büyük bir coşkuyla karşıladı.

Santonix o akşamı çok doğal davrandı. Kesinlikle melodrama kaçan tavırlar takınmadı, duygu sömürüsüne girişmedi. Her zamanki Santonix'ti; gamsız ve neşeli. Daha çok Greta'yla konuştu. Sanki ona ne kadar cezbedici bir adam olduğunu göstermeye çalışıyordu. Aslında gerçekten de istediği zaman çok sevimli ve büyüleyici bir insan olabiliyordu. Onun bu halini gören Greta'dan çok etkilendiğine, ondan hoşlandığına ve kadına kendini beğendirmeye çalıştığına yemin edebilirdi. O an Santonix'in çok tehlikeli bir adam olduğunu, onun göremediğim daha birçok yönü olduğunu düşündüm.

Greta beğenilmekten hoşlanıyordu. Bu yüzden de en iyi yanlarını göstermeye çalışıyordu. Greta istediği zaman güzelliğini gölgeleyip istediği zaman da vurgulayabiliyordu. O akşam hiç olmadığı kadar güzeldi. Santonix'e gülümsüyor, sanki büyülenmiş gibi onu dinliyordu. Mimarın amacının ne olduğunu merak ediyordum. Santonix'in aklından geçenleri anlamak zaten olanaksızdı. Ellie onun birkaç gün bizimle kalacağını umduğunu söyledi ama Santonix başını salladı.

"Yarın buradan ayrılmam gerekiyor."

"Yeni bir ev mi yapıyorsunuz? Çok mu işiniz var?"

Santonix, "Hayır, hayır," dedi. "Hastaneden yeni çıktım. Beni yeniden onardılar. Ama sanırım bu sondu."

"Onardılar mı? Yani ne yaptılar?"

Santonix, "Damarlarımdaki kötü kanı boşaltıp yerine taze, temiz kan doldurdular," dedi.

"Ah..." Ellie hafifçe ürperdi.

Santonix gülümsedi.

"Korkma, yavrum. Senin başına böyle bir şey hiçbir zaman gelmeyecek."

Ellie bağırdı. "İyi de neden sizin başınıza geldi? Bu acımasızlık!"

Santonix, "Hayır," dedi. "Değil. Biraz önce şarkı söylediğini duydum.

İnsan neşe ve keder için yaratılmıştır.
Ve bunu bildiğimizde,
İlerleriz dünyada güvenle...

"Ben güvenle ilerliyorum, çünkü neden burada olduğumu biliyorum. Sana gelince Ellie;

Her sabah ve her gece
Doğar bazıları tatlı hazza.

"İşte *sen* busun Ellie."

Ellie, "Keşke kendimi güvende hissedebilsem," diye mırıldandı.

"Kendini güvende hissetmiyor musun?"

Ellie, "Tehdit edilmekten hoşlanmıyorum," dedi. "Birinin beni lanetlemesini de istemiyorum."

"Çingene'den mi bahsediyorsun?"

"Evet."

Santonix, "Unut onu," dedi. "En azından bu gece için unut. Haydi eğlenelim, mutlu olalım. Ellie, sağlığına içiyorum. Sana uzun ömürler diliyorum. Kendim için de kısa, rahat bir son ve sana da Mike bol şans." Kadehini Greta'ya doğru kaldırıp duraksadı.

Greta ona doğru eğildi.

"Evet? Ya bana?"

"Size de ne hak ediyorsanız onu." Sonra alaycı bir sesle ekledi. "Belki de bu başarıdır. Kim bilir?"

Santonix ertesi sabah erkenden ayrıldı.

Ellie, "Ne tuhaf adam," diyerek gülümsedi. "Onu asla anlayamıyorum."

"Ben hiçbir zaman söylediklerinin yarısını bile anlayamadım," dedim.

Ellie düşünceli düşünceli mırıldandı.

"O bir şeyler biliyor."

"Yani geleceği mi görüyor?"

Ellie başını salladı.

"Hayır, hayır. Söylemek istediğim bu değil. İnsanları iyi tanıyor. Bunu sana daha önce de söylemiştim. İnsanları kendilerini tanıdıklarından daha iyi tanıyor. Onların içini okuyor. Bazen bu yüzden onlardan nefret ediyor, bazen de onlara acıyor." Sonra düşünceli bir tavırla ekledi. "Ama bana acımıyor."

"Sana neden acısın ki?" diye sordum.

Ellie, "Ah, çünkü..." dedi ama cümlesini tamamlamadı.

16. BÖLÜM

Ertesi gün akşamüzeri hızla korunun en karanlık ve kasvetli yerinde yürüyordum. Burada çam ve selvilerin gölgeleri her yerdekinden daha koyu ve ürkütücüydü. Birden evin araba yolunun hemen yakınında uzun boylu bir kadının durduğunu fark ettim. Nedense yana doğru çekildim. Onun bizim Çingene kadın olduğunu sanmıştım. Ama sonra kim olduğunu anlayınca çok şaşırdım. Annemdi. Uzun boyu, gri saçları ve asık suratıyla orada duruyordu.

"Tanrım!" dedim. "Beni çok şaşırttın anne. Burada ne yapıyorsun? Bizi görmeye mi geldin? Seni kaç defa davet ettik, öyle değil mi?"

Aslında etmemiştik. Yalnızca bir kez, o da yarım ağız çağırmıştım. Ayrıca bunu onun daveti kabul etmeyeceği şekilde yapmaya özen göstermiştim Onu burada istemiyordum. Zaten hiç istememiştim ki.

Annem, "Haklısın," dedi. "Sonunda seni görmeye geldim. Her şeyin yolunda olduğunu görmek istedim. Demek yaptırttığın görkemli ev bu? Gerçekten de görkemli."

Omzumun üzerinden eve bakıyordu.

Sesinde aynen beklediğim gibi ince bir alay ve uygun görmeme iması olduğunu düşündüm.

"Benim gibiler için fazla büyük, öyle mi?"

"Ben öyle bir şey söylemedim oğlum."

"Ama bunu düşündün."

"Sen böyle bir evde doğmadın. İnsanın alıştığının dışına çıkması iyi olmayabilir."

"İnsan senin gibileri dinlerse, yaşam boyu bir yere gelemez."

"Evet, böyle dediğini, böyle düşündüğünü biliyorum. Ama şimdiye kadar hırsın kimseye bir yarar sağladığını görmedim. Hırs kötülüklerin kaynağıdır."

"Tanrı aşkına vaaz vermeyi bırak," dedim. "Haydi gel. Görkemli evimizi kendi gözlerinle gör ve burun kıvır. Gel şahane karımı da gör, cesaretin varsa ona da tepeden bakmaya kalk."

"Karına mı? Ben onu gördüm."

"Nasıl yani, onu gördün mü?" diye sordum.

"Demek sana bundan söz etmedi?"

Bağırdım. "Neden bahsetmedi?"

"Beni görmeye geldiğinden..."

Şaşkınlık içinde, "Ellie seni görmeye mi geldi?" diye sordum.

"Evet. Bir gün kapı çalındı. Açtığımda Ellie kapının dışında duruyordu. Ürkmüş gibi bir hali vardı. Güzel bir kız. O şık ve lüks elbiselerinin içinde bile tatlı, iyi huylu bir insan olduğu belli. Bana, 'Siz Mike'in annesisiniz, değil mi?' diye sordu. 'Evet de siz kimsiniz?' dedim. 'Ben Mike'in karısıyım,' dedi. 'Gelip sizi görmem gerekiyordu. Mike'in annesini tanımadan yapamazdım, bu doğru olmazdı...' O zaman durumu anladım. 'Bahse girerim, *Mike* gelip beni görmenizi istemedi,' dedim. Duraksadığını fark ettim. Bunun üzerine, 'Bunu bana açıklamaktan çekinmeniz gerekmez,' dedim. 'Ben oğlumu iyi tanırım. Onun neyi isteyeceğini, neyi istemeyeceğini de bilirim.' Ardından Ellie, 'Aklınıza sakın bunun nedeninin sizin fakir, benim zengin olmam ve Mike'in bundan utanması ol-

duğu gibi bir şey gelmesin,' dedi. 'O öyle bir insan değil. Gerçekten değil.' Güldüm. 'Bunları bana anlatmanıza hiç gerek yok, yavrum. Ben oğlumun kusurlarını bilirim. Bu kusurların arasında bu sözünü ettiğiniz şey yok. O annesinden, geçmişinden utanmaz,' dedim. 'Mike benden utanmaz. Belki benden *korkar*. Çünkü ben onu çok iyi tanırım, hakkındaki her şeyi bilirim.' Nedense bu sözlerim Ellie'nin çok hoşuna gitti. 'Sanırım bütün anneler böyle hissediyorlar. Oğullar da bu yüzden onlardan utanıp çekiniyorlar.'

'Bu bir bakıma doğru olabilir,' dedim. 'İnsan gençken dünyaya karşı rol yapmaya çalışır. Küçükken teyzemin evinde kaldığım odayı hâlâ anımsıyorum. Karyolamın baş ucundaki altın yaldızlı çerçevenin içinde koskocaman bir göz resmi vardı. Altında da, "Yüce Tanrım beni görüyorsun," yazıyordu. Uyumadan önce ona baktığım anda tüylerim diken diken olurdu.'"

"Ellie seni gördüğünü bana söylemeliydi," dedim. "Onun bunu benden neden gizlediğini anlayamıyorum. Bana anlatmalıydı."

Kızmıştım. Çok kızmıştım. Ellie'nin benden böyle şeyleri gizleyebileceği hiç aklıma gelmezdi.

"Belki de bu yaptığından dolayı korkuyordu. Oysa onun senden korkması için hiçbir neden yok, öyle değil mi oğlum."

"Gel," dedim. "İçeri gel de evimizi gör."

Annem evimizi beğendi mi, yoksa beğenmedi mi hiç bilemiyorum. Sanırım hayır. Odaları dolaşarak kaşlarını çattı. En son teraslı salona gitti. Ellie'yle Greta oradaydılar. Onlar da biraz önce içeri girmiş olmalılardı. Greta'nın omuzunda kırmızı yün bir şal vardı. Annem ikisine de baktı. Sanki olduğu noktada kalakalmıştı. Ellie onu görünce hemen yanına koştu.

"Aa, Bayan Rogers gelmiş!" Greta'ya döndü. "Mike'in annesi bizi ve yeni evimizi görmeye gelmiş. Ne güzel değil mi? Bayan Rogers, bu da arkadaşım Greta Andersen."

Annemin elini avuçlarının arasına aldı. Onu dikkatle süzdü, sonra da Ellie'nin omzunun üzerinden Greta'yı.

Kendi kendine, "Anlıyorum..." diye mırıldandı. "Anlıyorum."

Ellie sordu. "Neyi anlıyorsunuz?"

Annem, "Merak ediyordum," dedi. "Burasının nasıl bir yer olduğunu merak ediyordum." Etrafına bakındı. "Evet, gerçekten güzel bir ev. Güzel perdeler, güzel koltuklar, güzel tablolar."

Ellie, "Çay içersiniz, değil mi?" diye sordu.

"Sizin biraz önce içmiş olduğunuz anlaşılıyor."

Ellie gülümsedi.

"Yine de içeriz. Çay her zaman içilebilecek bir şey." Greta'ya baktı. "Zili çalmak istemiyorum. Greta, mutfağa gidip taze çay demler misin?"

"Tabii, tatlım." Greta odadan çıkarken omzunun üzerinden annemi dikkatle ama sanırım biraz da korkuyla süzdü.

Annem oturdu.

Ellie, "Bavulunuz nerede?" diye sordu. "Kalmaya geldiniz, değil mi? Öyle olduğunu umarım."

Annem başını salladı.

"Hayır, yavrum. Kalmam olanaksız. Yarım saat sonraki trenle dönüyorum. Sizi bir göreyim, dedim." Sonra telaşla ekledi. Sanırım söyleyeceklerini Greta dönmeden söyleme telaşı içindeydi. "Hiç endişelenme yavrum. Mike'a beni görmeye geldiğini söyledim."

Ellie çekinerek, "Bunu sana söylemediğim için çok üzgünüm Mike," dedi. "Anneni gördüğümü sana açıklamamamın daha doğru olacağını düşündüm."

Annem, "Ellie çok iyi kalpli bir kız olduğu için beni görmeye geldi," dedi. "Çok iyi bir kızla evlenmişsin Mike, üstelik bir o kadar da güzel." Sonra yavaşça, "Çok üzgünüm," diye ekledi.

Ellie şaşırmıştı.

"Üzgün müsünüz?"

"Düşündüklerim için üzgünüm." Biraz gergin gibiydi. "Dediğiniz gibi Ellie, anneler böyledir işte. Gelinlerinden peşinen kuşkulanırlar. Ama sizi gördüğüm ilk anda oğlumun ne kadar şanslı olduğunu anladım. Bu bana gerçek olamayacak kadar iyi göründü. İnanamadım."

"Ne münasebetsizlik!" Ama bunu söylerken bir yandan da göz kırparak anneme gülümsedim. "Benim ne kadar zevkli olduğumu bilmiyor muydun?"

Annem brokar perdelere baktı ve, "Eğer kastettiğin buysa her zaman pahalı zevklerin vardı," dedi.

Ellie de ona bakarak gülümsedi.

"Pahalı bir zevk olarak hiç fena sayılmam," dedi.

Annem, "Zaman zaman Mike'ı para biriktirmeye teşvik et, yavrum," dedi. "Bu karakteri için iyi olur."

"Karakterimin değişmesini istemiyorum," diye isyan ettim. "Evliliğin en güzel yanı da bu. Karın her yaptığın şeyin çok iyi olduğuna inanıyor. Öyle değil mi Ellie?" Karımın yüzünde mutlu bir ifade belirmişti.

"Ne kadar da kendini beğenmişsin Mike?"

Greta elinde çaydanlıkla geldi. Önceleri konuşmakta biraz sıkıntı çekmiştik ama hava yavaş yavaş yumuşuyordu. Greta'nın gelmesiyle birlikte sanki gerginlik de geri döndü. Annem, Ellie'nin tüm ısrarlarına rağmen kalmayı reddetti, zaten Ellie de bir süre sonra ısrarı bıraktı. Onunla birlikte annemi ağaçların arasındaki virajlı yoldan bahçe kapısına kadar götürdük."

Annem birden sordu.

"Eve ne isim verdiniz?"

Ellie, "Çingene Arazisi," dedi.

Annem, "Ya," dedi. "Bu çevrede Çingeneler var, öyle değil mi?"

"Nereden biliyorsun?"

"Buraya gelirken bir Çingene'ye rastladım. Bana tuhaf tuhaf baktı."

"Aslında kötü bir insan değil," dedim. "Yalnızca biraz kaçık, hepsi bu."

"Neden onun kaçık olduğunu söyledin? Bana bakarken yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı. Size karşı bir düşmanlığı olabilir mi?"

Ellie, "Aslında olmaması gerekir," dedi. "Bence her şey kadının kafasında, kuruyor. Çingene Arazisi'ni ellerinden aldığımızı düşünüyor."

Annem, "Herhalde para istiyordur," dedi. "Çingeneler öyledir. Her zaman haksızlığa uğradıklarını anlatıp sızlanırlar. Ama ellerine biraz para sıkıştırdınız mı da, hemen susarlar."

Ellie, "Çingenelerden hoşlanmadığınız anlaşılıyor," dedi.

"Hepsi hırsızdır. Doğru dürüst çalışmazlar. Kendilerine ait olmayan şeyleri almaktan kaçınmazlar."

Ellie, "Neyse..." diye mırıldandı. "Artık... artık... bizi endişelendirmiyor."

Annem, "Hoşça kalın," deyip tam ayrılacakken birden sordu. "Sizinle kalan o genç hanım kim?"

Ellie, anneme Greta'nın üç yıldan beri yanında olduğunu, o olmasa çok zor ve sıkıcı bir yaşamı olmuş olacağını anlattı.

"Greta bize yardımcı olmak için elinden geleni yaptı. O olağanüstü bir insandır. O olmasaydı ne yapardım hiç bilemiyorum."

"Misafir mi? Yoksa sizinle mi yaşıyor?"

Ellie bu soruyu geçiştirmeye çalıştı.

"Şimdilik bizimle. Ayak bileğimi burkmuştum, birinin bana bakması, benimle ilgilenmesi gerekiyordu. Ama artık iyileştim."

Annem, "Evli çiftlerin başlangıçta yalnız kalmaları çok daha doğru olur," dedi.

Bahçe kapısında durarak annemin uzaklaşmasını izledik.

Ellie düşünceli düşünceli, "Annenin çok güçlü bir kişiliği var," dedi.

Ellie'ye kızmıştım. Gerçekten çok kızmıştım, çünkü gitmiş, annemi bulmuş ve bana söylemeden onu ziyaret etmişti. Ama bana dönüp tek kaşını kaldırarak aynen küçük bir kızınki gibi kısmen çekingen, kısmen mutlu bakışını görünce dayanamayarak yumuşadım.

"Sen küçük bir yalancısın," diye mırıldandım.

Ellie iç çekerek, "Bak canım, eninde sonunda bunu yapmam gerekiyordu," dedi.

"Bu bir zamanlar gördüğüm Shakespeare oyunlarından birine benziyor. O sırada okuldaydım, okul tiyatrosunda oynanmıştı." Sıkılgan bir tavırla alıntı yaptım. "'O babasını aldattı, seni de aldatabilir.'"

"Sen hangi roldeydin? Othello mu?"

"Hayır. Ben kızın babasıydım. Belki de bu repliği anımsamamın nedeni de bu. Sanırım sahnede tek söylediğim bu cümleydi."

Ellie düşünceli düşünceli yineledi. "'O babasını aldattı, seni de aldatabilir.' Doğrusu ben babamı hiç aldatmadım. Ama daha sonra aldatabilirdim."

"Herhalde baban benimle evlenmeni hiç hoş karşılamazdı," dedim. "Üvey annen gibi o da kızardı."

Ellie, "Evet," diye yanıt verdi. "Sanırım kızardı. Tutucu bir insan olduğunu düşünüyorum." Yine küçük bir kız gibi güldü. "O zaman ben de Desdemona gibi yapar, babamı aldatarak seninle kaçardım."

Merakla sordum.

"Annemi görmeyi neden o kadar çok istedin Ellie?"

Ellie, "Bu yalnız anneni görmeyi istemem konusu değildi," dedi. "Bunu yapmazsam kendimi çok kötü hissedeceğimi biliyordum. Annenden fazla söz etmedin ama onun senin için elinden gelen her şeyi yaptığını anlamıştım. Başın sıkıştı mı daima yardımına koşmuş, seni iyi okullarda okutabilmek için durup dinlenmeden çalışmıştı. Ona

gitmezsem kendimi kesesine güvenen, kendini beğenmiş, basit bir insan durumuna düşürecektim."

Omuz silktim.

"Ama bu senin hatan değildi ki, bunu yapmanı ben istemedim."

Ellie başını salladı.

"Evet. Senin gidip anneni görmemi istememeni anlıyordum."

"Yoksa annem yüzünden aşağılık duygusuna kapıldığımı mı düşündün Ellie? Bu doğru değil, emin ol değil. Sorun bu değildi."

Ellie düşünceli düşünceli, "Evet, artık bunu biliyorum," dedi. "Sen onun annelik taslamasını istemiyordun sanırım."

"Annelik taslamasını mı?" diye sordum.

Ellie, "Evet, annenin çevresindekilerin onun doğru bildiği şekilde davranmasını isteyen insanlardan olduğu anlaşılıyor. Herhalde senin için de belirli planları vardı."

"Öyle," diye homurdandım. "Sürekli bir iş. Yerleşik bir düzen."

Ellie, "Neyse, artık bütün bunların hiçbir önemi yok," dedi. "Aslında doğru da ama *sana* uygun şeyler değil Mike. Sen bir yere yerleşip kök salacak biri değilsin. Sen dolaşmak, dünyayı görmek, bir şeyler yapmak, zirveye çıkmak istiyorsun."

Kolunu tuttum.

"Ben yalnızca bu evde seninle birlikte olmak istiyorum."

"Evet, belki bir süre için... Ve sen hep... hep buraya dönmek isteyeceksin, bunu da biliyorum. Ben de öyle. Seninle her yıl Çingene Arazisi'ne gelecek ve burada her yerden çok daha mutlu olacağız. Ama sen başka yerlere de gitmek isteyeceksin. Seyahat etmek, dünyayı görmeyi, yeni şeyler satın almayı arzu edeceksin. Belki buranın bahçesini güzelleştirmek için yeni planlar geliştireceksin. Belki gidip İtalyan ve Japon bahçelerine, botanik bahçelerine bakacağız."

"Yaşamı heyecanlı bir hale sokuyorsun Ellie," dedim. "Sana kızdığım için üzgünüm."

Ellie güldü.

"Senin bana kızmana aldırmıyorum ki. Senden korktuğum da yok." Sonra kaşlarını çatarak ekledi. "Annen, Greta'dan hiç hoşlanmadı."

"Greta'dan hoşlanmayan çok," dedim.

"Sen de dahil."

"Bak, Ellie. Hep böyle söylüyorsun. Bu doğru değil. Başlangıçta onu biraz kıskanıyordum, hepsi bu. Artık Greta'yla çok iyi anlaşıyoruz." Sonra birden ekledim. "Ama sanırım Greta insanları sinirlendiriyor, ona karşı savunmaya geçmelerine neden oluyor."

"Bay Lippincott da ondan hoşlanmıyor, değil mi? Greta'nın benim üzerimde çok büyük etkisi olduğunu düşünüyor."

"Gerçekten öyle mi?"

"Bunu bana neden sorduğunu anlayamadım. Evet, belki öyle. Bu da doğal. Greta güçlü kişiliği olan, dominant biri, benimse her zaman güvenebileceğim, sırtımı yaslayabileceğim birine ihtiyacım vardı."

Güldüm.

"Tabii aynı zamanda senin istediklerini elde etmene de yardım edecek birine."

Ellie'yle kol kola eve döndük. Nedense o akşamüzeri hava karanlık gibiydi. Güneş terastan çekilmiş, yerini karanlığı bırakmıştı.

Ellie birden sordu.

"Ne oldu Mike?"

"Bilmiyorum," dedim. "Birden biri mezarımın üzerinden geçiyormuş gibi bir hisse kapıldım."

"Yani içinde anlamsız bir ürperti hissettin, öyle değil mi?"

Başımla onayladım.

Greta görünürlerde yoktu. Hizmetçiler yürüyüşe çıktığını söylediler.

Annem artık evlendiğimi biliyor, Ellie'yi tanıyordu. Dolayısıyla uzun zamandan beri istediğim bir şeyi yapabildim. Anneme hatırı sayılır bir çek yolladım. Ona güzel bir eve taşınmasını, yeni eşyalar almasını istediğimi yazdım. Öyle bir şeyler işte. Tabii onun bu çeki kabul edip etmeyeceğinden emin değildim. Bu benim çalışarak kazandığım bir para değildi ve öyle bir iddiam da yoktu zaten. Tahmin ettiğim gibi, annem çeki ikiye bölerek yanında bir notla bana iade etti.

"Bütün bunlarla ilgim olmasını istemiyorum. Sen hiçbir zaman değişmeyeceksin. Bunu şimdi daha iyi biliyorum. Tanrı yardımcın olsun."

Pusulayı Ellie'nin önüne fırlattım.

"İşte gör, annemin nasıl bir kadın olduğunu! Ben zengin bir kızla evlendim, karımın sırtından geçiniyorum. Bizim kocakarı da bunu kınıyor!"

Ellie, "Hiç üzülme," dedi. "Böyle düşünen çok. Ama annenin bu fikrinin değişeceğinden eminim." Sonra ekledi. "Annen seni çok seviyor Mike."

"O halde neden beni durmadan engellemeye çalışıyor? Beni *kendi* istediği kalıba sokmaya çalışıyor? Ben benim. Başka birinin istediği kişi olamam. Artık küçük bir çocuk değilim ki, annem istediği gibi yoğurabilsin beni. Ben *benim*. Kendi kişiliğim var. Yetişkin biriyim. Ben benim!"

Ellie, "Sen sensin," dedi. "Ben de seni seviyorum."

Ve sonra belki de dikkatimi başka yöne çekmek için, "Şu bizim yeni uşak hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Doğrusu uşak hakkında bir şey düşünmemiştim. Ne düşünebilirdim ki? Hatta onu beni sosyal statüm nedeniyle adam yerine koymayacağını belli etmekten çekinmeyen eski uşağa yeğliyordum bile.

"Fena biri değil," dedim. "Neden sordun?"

"Onun güvenlik hizmetinde kullanılıp kullanılamayacağını düşünüyordum da."

"Güvenlik mi? Ne demek istiyorsun?"

"Dedektif olabilir. Andrew amca ayarlamıştır."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Şey... benim kaçırılmamdan korkuyor olabilir. Amerika'da korumalarımız vardır. Özellikle de şehir dışına çıktığımızda."

Zengin olmanın bilmediğim dezavantajlarından biri daha!

"Ne korkunç bir fikir!"

"Ah, bilemiyorum... Sanırım ben alışığım buna. Ayrıca ne zararı var? İnsan onların varlığını fark etmiyor bile."

"Acaba karısı da bu işin içinde mi?"

"Sanırım olması gerekir. Ama kadın gerçekten çok iyi bir aşçı. Bu işi ya Andrew amca ayarladı ya da Stanford Lloyd. Eğer öyleyse, sanırım bundan önceki uşak ve hizmetçilere buradan gitmeleri için para vermişlerdir. Onların yerini almaları için de bu karı kocayı hazırlamışlardır. Bu onlar için kolay olmuştur."

"Bunu sana söylemeden mi yaptılar?" diye sordum şaşkınlık içinde.

"Bana söylemek akıllarına bile gelmez. Çünkü engelleyebilirim. Tabii tamamen yanılıyor da olabilirim." Dalgın dalgın mırıldandı. "Ama insan çevresinde hep bu tip insanların olmasına alışınca böyle hislere kapılması doğal tabii."

Öfkeyle, "Zavallı zengin kız!" dedim.

Ellie öfkemi görmezden geldi.

"Evet. Sanırım bu durumumu iyi anlatıyor."

"Her gün senin hakkında yeni bir şey öğreniyorum Ellie," dedim.

17. BÖLÜM

Uyku ne gizemli bir şey. Yatağa Çingenelerin, gizli düşmanların, evinize gizlice sokulan dedektiflerin, karınızın kaçırılması olasılığının ve daha bir sürü sorunun endişesiyle giriyorsunuz ve uyku sizi bütün bunlardan koparıyor. Çok uzaklara, nerede olduğunuzu bilmediğiniz yerlere götürüyor.

Sabah uyandığınızdaysa kendinizi yepyeni bir dünyada buluyorsunuz. Artık ne korku kalmıştır ne de endişe. Ben de o 17 Eylül sabahı yataktan kalktığımda her nedense çok neşeli ve heyecanlıydım.

Kendi kendime coşkuyla, "Çok güzel bir gün," dedim. "Harika bir gün olacak." Bundan emindim. Bunu içtenlikle istiyordum. Aynen reklamlarda bir yere gitmeyi ya da bir şey yapmayı öneren insanlar gibydim. Kafamdan o gün yapacaklarımı geçirdim. Binbaşı Phillpot ile buluşacak, otuz kilometre ötedeki bir taşra malikânesinde yapılacak satışa gidecektik. Satılacak eşyaların arasında birkaç güzel parça vardı. Bunları katalogda işaretlemiştim. Aslında satış için heyecanlanıyordum.

Phillpot dönem mobilyaları, antika eşyalar ve gümüşler konusunda çok bilgiliydi, sanatkâr bir insan olması değildi bunun nedeni, o daha çok sportmen bir tipti ama anlıyordu işte. Zaten bütün ailesi de bilgiliydi bu konuda.

Kahvaltıda yeniden kataloğa baktım. Ellie binici elbisesiyle aşağıya inmişti. Karım artık hemen her sabah atla geziyordu. Bazen Claudia'yla, bazen yalnız. Kahvaltıda bütün Amerikalılar gibi kahve ve bir bardak portakal suyu içer, pek bir şey yemezdi. Benim zevkimse bu bakımdan farklıydı. Kahvaltıda masada sıcak yiyecekler olmasını istiyordum. O sabah da bolca jambon, yumurta, böbrek ve sosis yedim. Nefisti!

"Greta, sen bu sabah ne yapacaksın?" diye sordum.

Market Chadwell İstasyonu'nda Claudia Hardcastle ile buluşacaklarını ve Londra'ya beyaz eşya almaya gideceklerini söyledi. "Yani beyaz olması şart mı?" diye sordum.

Greta alaycı bakışlarla beni süzdükten sonra beyaz eşya derken yatak takımı, örtü, havlu filan gibi şeyleri kastettiklerini söyledi. Bond Caddesi'ndeki ünlü bir mağazada büyük indirim vardı ve ona katalog göndermişlerdi.

Ellie'ye döndüm.

"Madem Greta, Londra'ya gidiyor, sen atla dolaştıktan sonra arabaya atlayıp Bartington'a gel. Orada George Hanı'nda buluşalım. Phillpot oranın yemeklerinin çok güzel olduğunu söyledi. Hatta seni davet de etti. Saat birde orada olabilir misin? Market Chadwell'i geçip altı kilometre sonra kavşaktan döneceksin. Sanırım yolu gösteren tabela da var."

Ellie gülümsedi.

"Tamam, orada olurum."

Onun ata binmesine yardım ettim. Karım ağaçların arasındaki yoldan uzaklaştı. Ellie at binmekten hoşlanıyordu. Genellikle ağaçların arasındaki kıvrımlı patikalarda dolaşıyor, bayır aşağı iniyor, aşağıdaki fundalıklarda atını dörtnala sürüyor, sonra da eve dönüyor. Park etmesi daha kolay olduğu için küçük arabayı Ellie'ye bırakıp büyük Chrysler'i aldım. Satış başlamadan hemen önce Bartington

Malikânesi'ne ulaştım. Phillpot çoktan gelmiş, hatta bana da yer ayırmıştı.

"Çok iyi parçalar var," dedi. "Bir iki çok iyi tablo gördüm. Bir Romney ve bir de Reynolds. Bilmem bunlar sizi ilgilendirir mi?"

Başımı salladım. O sırada daha çok modern resimlerle ilgileniyordum.

Phillpot, "Antikacı ve galeri sahipleri de gelmiş," diye ekledi. "Hatta Londra'dan gelen bile var. Şu ilerideki ince dudaklı, zayıf adam, o Cressington. Çok ünlü bir galeri sahibi. Karınızı getirmediniz mi?"

"Hayır," dedim. "O böyle satışlardan pek hoşlanmaz. Ayrıca da onun bu sabah gelmesini de istemiyordum."

"Öyle mi? Neden?"

"Ellie'ye sürpriz yapmak niyetindeyim," dedim. "42 numarayı gördünüz mü?"

Phillpot kataloğa bir göz attıktan sonra ileriye doğru baktı.

"Hımm. Şu *papier mâché* yazı masası mı? Evet, gerçekten güzel bir parça. Gördüğüm *papier mâché* eşyaların en iyi örneklerinden biri. Çok ender rastlanan bir parça. Gerçek el işçiliği. İlk örneklerinden biri olmalı. Şimdiye kadar bunun gibisine rastlamamıştım."

Küçük yazı masasının üstünde kakma işçiliğiyle yapılmış Windsor Şatosu'nun amblemi, sağında ve solunda ise gül buketi, devedikeni ve yonca süslemeleri vardı.

"Çok da iyi durumda," diyen Phillpot merakla bana baktı. "Sizin böyle şeylerden hoşlandığınızı pek sanmıyordum."

"Gerçekten de pek hoşlanmam. Benim için çok fazla süslü, çiçekler filan. Tam kadınlara göre bir şey bu. Ellie de böyle şeylere bayılır. Gelecek hafta onun doğum günü var, hediye olarak vermek istiyorum. Ona sürpriz yapacağım. Bu yüzden onun bugün buraya bu satışa gelmesini istemedim. Ellie'ye bundan daha fazla beğenebileceği bir şey verebileceğimi sanmıyorum. Çok şaşıracak. Bu onun için gerçek bir sürpriz olacak."

İçeri girdik, yerlerimize oturduk. Satış başladı. Aslına bakarsanız beğendiğim masanın fiyatı bir hayli yükselmişti. Londralı antikacıların ikisinin de yazı masasını çok beğendikleri anlaşılıyordu. Özellikle antikacılardan biri masayı alma konusunda öylesine deneyimli ve ısrarcıydı ki müzayedeyi yöneten adam onun hiçkimse tarafından fark edilmeyen en küçük hareketini bile atlamamak için çok büyük çaba harcıyordu. Ama sonunda masa bana kaldı. O arada bizim hole çok yakışacak bir Chippindale sandalye ve oldukça iyi durumda olan gösterişli brokar perdeler de aldım.

Satışın sabah seansı sona erince Phillpot ayağa kalktı.

"Bu işten hoşlandığınızın farkındayım," dedi. "Öğleden sonra da gelmek ister misiniz?"

Başımı salladım.

"Hayır. İkinci yarıda satılacaklar arasında istediğim bir şey yok. Genelikle yatak odası takımları ve halılar filan var."

"Evet. Ben de onların sizi ilgilendirmeyeceğini düşünmüştüm. Neyse..." Saatine bir göz attı. "Gidelim mi? Ellie bizimle George Hanı'nda buluşacak mı?"

"Evet, orada olacak."

"Şey... Bayan Andersen de gelecek mi?"

"Hayır, Greta Londra'ya gitti," dedim. "Claudia Hardcastle'la buluşup beyaz eşya almaya gideceklermiş."

"Ah, evet. Claudia da geçen gün bundan söz ediyordu. Son zamanlarda çarşaf ve yastık kılıfları fiyatları akıl almaz düzeylerde. Bir keten yastık kılıfı kaça biliyor musunuz? Otuz beş şilin. Kullanılmışı altı şiline bulabiliyorsunuz."

"Ev alışverişi konusunda çok bilgilisiniz," dedim.

"Durmadan karımın yakınmalarını dinliyorum da ondan..." Phillpot gülümsedi. "Çok neşeli görünüyorsunuz, Mike. Sanki cennetle müjdelenmiş gibisiniz."

"Bunun nedeni o *papier mâché* yazı masasını alabilmiş olmam," dedim. "Daha doğrusu neşeli olmamın bir nedeni de bu. Bu sabah yataktan keyifli kalktım. Bilirsiniz, insan bazen sabah kalkar, içinde her şeyin yolunda gideceği gibi bir his olur. Dünya insana pespembe görünür. İşte öyle bir gün bugün benim için."

Phillpot başını salladı.

"Hımm. Dikkatli olun. Fırtına öncesi sessizlik gibi bir şey olmasın bu."

"Fırtına öncesi sessizlik mi? Nasıl yani?"

"Bazen insan bir felaketten önce de kendisini böyle hisseder, yavrum. Bence coşkunuzu dizginlemeye çalışın."

Omuz silktim.

"Benim batıl inançlarım yoktur."

"Tabii Çingenelerin kehanetine de inanmıyorsunuz, değil mi?"

"Bizim Çingene'yi son zamanlarda görmedik," diye cevap verdim. "En azından bir haftadır..."

"Belki bir yere gitmiştir."

Daha sonra Phillpot bana, hana benim arabamla gitmeyi önerdi. Tabii onayladım.

"İki ayrı otomobile hiç gerek yok. Dönüşte beni buraya bırakabilirsiniz, değil mi? Peki ya Ellie? O da arabasını getirecek mi?"

"Evet. Küçük otomobille gelecek."

Binbaşı Phillpot mırıldandı.

"George Hanı'ndaki yemekler umarım iyidir. Çok acıktım."

"Siz bir şey satın aldınız mı?" diye sordum. "Heyecandan fark etmedim."

"Aslında teklif sunarken uyanık olmak gerekir. Farkındalığı elden bırakmamak önemli, antikacıların ne yaptığına dikkat etmelidir. Hayır. Bir iki kez teklif verdim ama fiyatlar benim beklentimin çok üstüne çıktı. Hiçbir şey almadım."

Phillpot'un çevrede geniş arazileri olmasına rağmen net gelirinin o kadar da fazla olmadığını tahmin edebiliyordum. Onu büyük toprakların sahibi olmasına rağmen yoksul bir adam olarak tanımlayabilirdiniz. Ancak arazilerinden bir kısmını satarsa harcayacak parası olur ve bir şeyler alabilirdi. Ama o arazisini satmak istemiyordu. Toprağını seviyordu.

George Hanı'na vardığımızda hanın önü araba doluydu. Açık artırmadan çıkanlardan çoğu buraya gelmiş olmalıydı. Ellie'nin arabasını ise göremedim. İçeri girdik, etrafa bakındık. Orada da yoktu. Aslında saat biri henüz geçiyordu.

Sonra onun gelmesini beklerken barda bir içki içtik. Han iyice kalabalıklaşmıştı. Yemek salonuna baktım. Bize ayırdıkları masa hâlâ boştu. İçeride yöreden bir hayli tanıdığım insan vardı. Pencerenin önündeki masada oturan adamın yüzü ise bana hiç yabancı gelmedi. Onu tanıdığımdan emindim ama nerede ve ne zaman tanıştığımı anımsayamadım. Köyden değildi. Yöreden de değildi. Taşralı olmadığı giysilerinden anlaşılıyordu. Tabii ki yaşamım boyunca yolumun kesiştği birçok kişiden biri olabilirdi: Hepsini kolaylıkla anımsamam olanaksızdı.

Anımsayabildiğim kadarıyla müzayededede yoktu. İlginçtir ki orada da tanıdığımı düşündüğüm bir yüz görmüş, ama çıkaramamıştım. Ne zaman ve nerede gördüğünüzü anımsamadığınız sürece yüzler aldatıcıydı.

O sırada hanın mutlak hâkimi, George'un karısı, her zamanki Edward dönemi stili siyah ipek elbisesini hışırdata hışırdata yanımıza geldi.

"Artık masanıza geçecek misiniz Bay Rogers? Bekleyen birkaç kişi var da."

"Karım her an burada olabilir," dedim.

Sonra Phillpot'a döndüm. Yolda Ellie'nin arabasının lastiğinin patlamış olabileceğini düşünüyordum.

"En iyisi içeri geçip masamıza oturalım. Bugün burası bir hayli kalabalık, bu yüzden sorun yaşadıkları anlaşılıyor. Ne yazık ki, Ellie randevuları konusunda dakik sayılmaz."

Phillpot her zamanki bilgiç tavrıyla gülümsedi.

"Ah, kadınlar! Bizi bekletmek hoşlarına gider, öyle değil mi? Tabii Mike, senin için de sakıncası yoksa masamıza geçelim artık."

Salona geçerek mönüden biftek ve böbrekli tart seçtik.

"Ellie'nin bizi böyle bekletmesi hiç de hoş olmadı," dedim. "Buna Greta'nın Londra'ya gitmesi neden olmuş olabilir. Ellie, Greta'nın ona randevu saatlerini anımsatmasına ve zamanında çıkmasını sağlamasına alışmış bir kere."

"Ellie, Bayan Greta'ya çok bağımlı, değil mi?"

"Bir bakıma öyle," dedim.

Yemeğe devam ettik. Biftek ve böbrekli tartın ardından elmalı turtaya geçtik.

Bu arada birden, "Acaba Ellie burada bizimle yemek yiyeceğini unutmuş olabilir mi?" dedim.

"Belki eve telefon etmeniz daha iyi olur."

"Evet. Haklısınız, edeyim."

Dışarı çıkarak bir telefon bulup evi aradım. Telefonu aşçımız Bayan Carson açtı.

"Ah, siz misiniz Bay Rogers? Bayan Rogers henüz eve dönmedi."

"Ne demek eve dönmedi? Nereden dönecekti?"

"Atla yaptığı gezintiden dönmedi demek istiyorum."

"Ama kahvaltıdan hemen sonra evden ayrıldı. Bütün sabah at binmiş olamaz."

"Bana başka bir şey söylemedi. Ben de dönmesini bekliyordum."

"Neden bana daha önce telefon edip durumu bildirmedin?" diye sordum.

"Şey, sizi nerede bulacağımı bilmiyordum ki. Nereye gittiğinizi söylememiştiniz."

Ona Bartington'daki George Hanı'nda olduğumu söyledim ve numarayı verdim. Sonra da Ellie eve gelir gelmez ya da ondan bir haber alır almaz, bana hemen telefon etmesini söyledim. Ardından Phillpot'un yanına gittim. Bir şeylerin ters gittiğini yüzümdeki ifadeden hemen anladı.

"Ellie daha eve dönmemiş," dedim. "Bu sabah atla gezmeye çıkmıştı. Hemen her gün ata biner, ama bu en fazla yarım saatle bir saat arası sürer."

Phillpot sevecen bir tavırla, "Hemen telaşa kapılmayın, yavrum," dedi. "Bildiğiniz gibi sizin ev çok ıssız bir noktada. Belki atın ayağı sakatlanmıştır. Ellie eve yürüyerek dönmek zorunda kalmıştır. Her yer fundalık sonra korunun içinden tepeye çıkan yol, hiç kısa değil. Ayrıca oralarda eve haber göndermek için birini bulmak da olanaksız."

"Eğer fikrini değiştirseydi," dedim. "Atla birini görmeye gitmeye filan karar verseydi, buraya telefon eder, bize bir haber bırakırdı."

Phillpot başını salladı.

"Haydi kalkalım. Gidip durumu öğrenmeye çalışmamız iyi olur."

Araba parkından çıkarken yanımızdan bir başka araba geçip gitti. Arabada yemek salonunda gördüğüm adam vardı. Birden onun kim olduğunu anımsadım. Ellie'nin bankeri Stanford Lloyd'du. Ya da ona çok benzeyen biri. İyi de burada ne işi vardı? Bizi görmeye gelmiş olabilir miydi? Eğer öyleyse bize haber vermemiş olması çok ilginçti. Arabada yanında Claudia Hardcastle'ı andıran bir kadın vardı. Hatta onun tıpatıp aynısıydı diyebilirim. Ama Claudia Londra'da Greta'yla alışverişteydi. Afallamıştım...

Arabayla handan uzaklaşırken Phillpot bir iki kez dönüp anlamlı anlamlı bana baktı. Bir defasında onunla göz göze geldik.

Derin bir hüzünle, "Biliyorum," dedim. "Bu sabahki neşemin bir felaketin habercisi olabileceğini söylemiştiniz."

"Şimdi bunu düşünme. Hemen endişelenmeye gerek yok. Ellie attan düşerek ayağını burkmuş olabilir. Aslında çok iyi bir binici, onu izledim. Onun kaza geçirdiğini hiç sanmıyorum."

İç çektim. "Kaza her an herkesin başına gelebilir."

Arabayı hızla sürüyordum. Çok geçmeden arazimizin alt kısmındaki fundalık alandan geçen yola ulaştık. İlerlerken etrafımıza bakınıyor, zaman zaman da birine rastladığımızda durup soruyorduk. Sonunda yol kenarında çalışan bir adamdan ilk haberi aldık.

"Binicisi olmayan bir at gördüm. İki saat ya da daha fazla oldu. Onu yakalayacaktım ama yanına yaklaşınca dörtnala kaçtı. Ama etrafta kimseyi görmedim."

Phillpot bana döndü.

"En iyisi eve gidelim. Belki oraya bir haber ulaşmıştır."

Eve gittik. Ne yazık ki evdekilerin de bir şeyden haberi yoktu. Seyisi bularak atla fundalığa, Ellie'yi aramaya yolladık. Phillpot kendi evine telefon ederek adamlarından birini de oraya yolladı. Sonra onunla birlikte, Ellie'nin her zaman kullandığı korunun içindeki patikadan yürüyerek fundalığa çıktık.

Bir süre hiçbir ize rastlamadık. Sonra korunun kıyısı boyunca ilerleyerek patikanın diğer patikalarla birleştiği noktaya ulaştık ve orada Ellie'yi bulduk. Onu uzaktan bir elbise yığınına benzettik. At geri dönmüştü, bu elbise yığının hemen yakınında otluyordu. Koşmaya başladım, Phillpot da peşimden koşmaya başladı. Doğrusu o yaşta bir adamın böylesine hızlı koşabileceği hiç aklıma gelmezdi.

Ellie oradaydı, elbise yığının ortasında yerde yatıyordu. Küçük beyaz yüzü gökyüzüne bakıyordu.

"Hayır, hayır!" Başımı çevirdim.

Phillpot ilerledi ve Ellie'nin yanında diz çöktü. Sonrasında hemen ayağa kalktı.

"Doktor çağırmalıyız. Shaw. Buraya en yakın olan o. Ama... korkarım Shaw'ın da yapabileceği bir şey yok Mike."

"Yani o ölmüş mü?"

"Evet," dedi. "Bir şey olmamış gibi davranmanın yararı yok."

"Tanrım!" Döndüm. "Buna inanamam. Ellie... Ellie... o ölmüş, olamaz!"

"Dur. Şundan bir yudum al."

Phillpot cebinden çıkardığı yassı, gümüş mataranın ağzını açarak bana uzattı.

Büyük bir yudum içtim.

"Teşekkür ederim."

O sırada seyis de yanımıza geldi. Phillpot onu, Doktor Shaw'ı çağırmaya yolladı.

18. BÖLÜM

Shaw eski bir Land-Rover jiple geldi. Sanırım kötü havalarda uzak çiftliklere hasta ziyaretine giderken kullandığı arabaydı bu. Phillpot'la bana pek bakmadı bile. Doğruca Ellie'nin yanına giderek ona doğru eğildi. Bir süre sonra da yanımıza geldi.

"Öleli en aşağı üç dört saat olmuş. Nasıl oldu bu?"

Ona, Ellie'nin o sabah da her zaman olduğu gibi kahvaltıdan sonra atla dolaşmaya çıktığını söyledim.

"Atla dolaşırken hiç kaza geçirmiş miydi?"

"Hayır," dedim. "Ellie iyi bir biniciydi."

"Evet, iyi bir binici olduğunu biliyorum. Ona bir iki kez rastlamıştım. Sanırım çocukluğundan beri at biniyormuş. Daha önce kaza geçirip geçirmediğini sormamın nedeni, belki de böyle bir şeyin sinirlerini bozmuş olma olasılığı. Belki de at şaha kalkmıştır..."

"At neden şaha kalksın ki? Bu uysal bir hayvan..."

Binbaşı Phillpot da söze karıştı.

"Bu at kesinlikle aksi, hırçın bir hayvan değil. Eğitimli bir at, sinirli olduğunu da sanmıyorum. Ellie'nin kemiği filan kırılmış mı?"

"Henüz yeterince muayene etmedim. Ama bana vücudunda herhangi bir yara yokmuş gibi geldi. Tabii iç kanama olabilir. Belki de Bayan Ellie bir şok yaşadı."

"İyi de..." dedim. "Şoktan insan ölmez ki."

"Şimdiye kadar şoktan ölenler var. Eğer kalbi zayıfsa..."

"Amerika'da Ellie'nin kalbinin zayıf olduğunu söylemişlerdi ya da böyle bir şey..."

"Hımm. Onu muayene ettiğim zaman böyle bir şeye rastlamamıştım. Ama elektro da çekmedik, yanımda kardiyograf yoktu. Neyse, şimdi bunu tartışmanın anlamı yok. Daha sonra anlarız. Resmi soruşturmadan sonra."

Beni dikkatle süzdükten sonra hafifçe omzuma vurdu.

"Eve gidip biraz uzanın. Asıl şok geçiren sizsiniz."

Nasıl olduysa bu ıssız yerde bile üç dört kişi yerden mantar gibi bitmiş, etrafımıza toplanmıştı. Bunlardan biri anayolda bisikletiyle dolaşırken bizi görüp yanımıza gelen bir adam, biri kestirmeden çiftliğine gittiğini düşündüğüm pembe yanaklı bir kadın, biri de yaşlı bir yol tamircisiydi. Hepsi de telaşla konuşup fikir yürütüyorlardı.

"Zavallı genç kadın."

"Henüz çok da genç. Attan mı düşmüş?"

"Atlara asla güvenilemez, ne yapacakları belli olmaz."

"Bu o, değil mi? Hani Kuleler'de oturan Bayan Rogers."

O zamana kadar herkes yalnızca şaşkınlığını ifade etmişti. Ama sonra yaşlı yol tamircisi birden bize döndü ve bilgi verdi.

Başını sallayarak, "Galiba ben nasıl olduğunu gördüm," dedi. "Nasıl olduğunu görmüş olmalıyım."

Doktor hemen ona döndü.

"Ne gördün?"

"Atın dörtnala fundalıkta koştuğunu."

"Bayan Ellie'nin düştüğünü gördün mü?"

"Hayır. Hayır. Görmedim. Onu ilk gördüğümde tepedeki koruda ata biniyordu. Sonra arkamı dönerek yol için taş kırmaya devam ettim. Neden sonra nal sesleri duyarak başımı kaldırdım. Bir

at dörtnala gidiyordu. Kaza olmuş olabileceği hiç aklıma gelmedi. Hanımın attan inerek atı saldığını düşündüm. Hayvan bana doğru gelmiyor, tam ters yöne koşuyordu."

"Bayan Ellie'nin yerde yattığını görmedin mi?"

"Hayır. Uzağı pek iyi göremem. Yalnızca atı gördüm..."

"Peki, Bayan Ellie ata binerken yalnız mıydı? Yanında ya da yakınında kimse yok muydu?"

"Hayır, yoktu. Yalnızdı. Benden çok uzakta değildi, yanımdan geçti şu tarafa doğru ilerledi. Sanırım koruya doğru gidiyordu. Hayır, o ve at, başka biri yoktu."

Kırmızı yanaklı köylü kadın, "Belki de hayvanı Çingene ürküttü," diye mırıldandı.

Hızla döndüm.

"Hangi Çingene? Ne zaman?"

"Şey, durun düşüneyim. Üç dört saat kadar önceydi, bu sabah yolda yürüyordum. Sanırım ona çeyrek kala gibi Çingene'yi gördüm. Hani şu köydeki kulübede oturan. Daha doğrusu onu gördüğümü sanıyorum. Emin olabilecek kadar yakınında değildim. Ama bu civarda kırmızı pelerinle dolaşan bir o var. Ağaçların arasındaki patikada yürüyordu. Biri bana onun bu iyi, zavallı Amerikalı hanıma kötü şeyler söylediğini anlatmıştı. Onu tehdit etmiş. Buradan gitmezse kötü şeyler olacağını söylemiş. Duyduğuma göre bunları söylerken çok korkunçmuş!"

"Çingene," diye mırıldandım. Sonra da kendi kendime kederle, "Çingene Arazisi. Keşke burayı hiç görmeseydim."

Üçüncü Kitap

19. BÖLÜM

I

Ondan sonra olanları anımsamakta bu kadar zorlanıyor olmam akıl alır şey değil. Yani sonrasında birbirini izleyen olayların nasıl bir sıra izlediklerini... Bir noktaya kadar olan her şey zihnimde son derece açık ve net. Tek tereddütüm nereden başlamam gerektiğini bilmememdi, hepsi o kadar işte. Şimdi, sanki gökten bir bıçak düşmüş yaşamımı ikiye bölmüştü. Ellie'nin ölümüne kadar olanlar belleğimde iyice yer etmişti. Ama Ellie'nin öldüğü andan sonra olanlar... bana öyle geliyordu ki bunlara hazır değildim. Teselliye çalışan, bir şeyler yapma çabasındaki insanların koşuşturmaları, olayların ve yapılması gerekenlerin telaşından oluşan karmaşa içinde artık her şey kontrolümden çıkmıştı. Bir şeyler oluyordu ama hepsi çevremde, benim dışımda.

Herkes bana karşı çok iyiydi, büyük anlayış gösteriyordu. En çok bunu anımsıyorum. Deliler gibi sendeleyerek etrafta dolaşıyor, şaşkın şaşkın etrafıma bakınıyor, ne yapacağımı bilemiyordum.

Greta ise soğukkanlılığını kaybetmemişti. Genellikle kadınlarda rastlanan sorumluluğu üstlenmek ve durumla başa çıkmak gibi şaşılacak bir güce sahipti. Başa çıkmak derken, kimsenin fark etme-

diği en ufak ayrıntıları bile görüyor, çözümlüyordu. Ben bunları fark edemezdim bile.

Tam olarak anımsayabildiğim tek şey onlar gelip Ellie'yi alıp götürdükten sonra evime... evimize –bizim evimize... *eve*– döndüğüm, sonrasında Doktor Shaw'ın gelip benimle konuştuğu. Bilmiyorum aradan ne kadar zaman geçmişti. Doktor sakin, anlayışlı ve sağduyuluydu. Bana durumu tüm açıklığıyla anlattı.

Düzenleme. Onun bu sözcüğü kullandığını anımsıyorum. Ne kadar iğrenç bir sözcüktü bu ama yine de her şeyi kapsıyordu. Yaşamımızda büyük sözcüklerle ifade edilen şeyler; aşk, sex, yaşam, ölüm ve nefret hiçbir şekilde varoluşumuzu yönlendiren şeyler değillerdi. Bir sürü önemsiz gibi görünen ayrıntı ve onur kırıcı şey vardı geride yapılması gereken. Katlanmak zorunda kaldığınız, başınıza gelmedikçe hiç düşünmediğiniz şeyler. Cenazenin kaldırılması, cenaze hazırlıkları, resmi soruşturma. Hizmetçiler odalara giriyor, pencerelerdeki perdeleri kapatıyorlardı. Neden Ellie öldü diye perdelerin kapanması gerekiyordu ki? Ne aptalca bir şeydi bu!

İşte yalnızca bu yüzden bile Doktor Shaw'a karşı derin bir minnet duyduğumu anımsıyorum. Bütün bunları son derece sakin, düzgün ve sağduyulu bir şekilde düzenledi ve bana anlayışla ve mantıklı bir biçimde neden resmi soruşturma yapılması gerektiğini açıkladı. Onun söylediklerini iyice anlayabilmem için ağır ağır konuştuğunu hâlâ anımsıyorum.

II

Resmi soruşturmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Şimdiye kadar hiç resmi soruşturmada bulunmamıştım. Sorgu yargıcı kelebek gözlüklü, ufak tefek, detaycı bir adamdı. Tanık kürsüsüne çıkarak kimliğimi belgelemem, Ellie'yi en son o sabah kahvaltıda ve

sonra da ata binip evden uzaklaşırken gördüğümü söylemem gerekti. Ellie'nin o sabah her zamanki gibi son derece sağlıklı göründüğünü belirttim.

Doktor Shaw'ın tanıklığı kısa ve yetersizdi. Ellie'nin bedeninde ciddi bir yaralanma izine rastlanmamıştı. Yalnızca vücudunun bazı yerlerinde attan düşme sonucu oluşabilecek nitelikte ezik ve ufak yaralar görülmüş, köprücük kemiği çıkmıştı. Hiçbiri ciddi değildi ve ölüme neden olan olay sırasında oluştuğu anlaşılıyordu. Ellie'nin yere düştükten sonra bir daha kımıldamadığı anlaşılıyordu. Doktor ölümün ani olduğundan emindi. Ölüme yol açacak organik bir rahatsızlığa da rastlanmamıştı. Dolayısıyla Doktor Shaw karımın ölümünün yaşanan bir şok sonucunda oluşan kalp krizinden kaynaklandığı görüşündeydi. Onun kullandığı tıp terimlerinden anlayabildiğim kadarıyla şu sonuca vardım. Ellie soluk alamadığı için ölmüştü, bir tür boğulma. Organları sağlıklı ve sağlamdı. Midesinde kuşku uyandıracak bir şeye rastlanmamıştı.

Greta ise tanık kürsüsünde daha önce Doktor Shaw'a da yaptığı gibi Ellie'nin üç dört yıl önce bir kalp yetmezliği sorunu yaşadığı konusunda ısrar etti. Bu konuda kesin bir bilgisi yoktu. Ancak Ellie'nin akrabaları zaman zaman ona kızın kalbinin zayıf olduğundan, kendini fazla yormaması gerektiğinden söz etmişlerdi. Tüm bildiği bu kadardı.

Sonra sıra kaza olduğu sırada o çevrede olanlara geldi. Tanık kürsüsüne ilk gelen turba kazan yaşlı adam oldu. Ellie'nin yakınından geçtiğini görmüştü. O sırada ondan yaklaşık elli metre kadar uzaktaydı. Daha önce Ellie ile hiç konuşmamış olmasına rağmen onun kim olduğunu biliyordu. O yeni evin hanımıydı.

"Demek onu gördünüz ve tanıdınız?"

"Hayır, efendim, tam olarak gördüm diyemem. Ama atı tanıyorum. Hayvanın bir ayağı beyazdır. Daha önce Shettlegroom'dan Bay

Carey'ye aitti. Onun uysal, yumuşakbaşlı, eğitimli, tam bir hanımın binebileceği bir at olduğunu duymuştum."

"Onları gördüğünde atın huysuz olduğu filan gibi dikkatinizi çeken bir şey oldu mu? Şaha kalkmaya filan çalışıyor muydu?"

"Hayır, efendim. Hayvan çok sakindi. Güzel bir sabahtı."

Yargıcın sorusu üzerine etrafta da pek kimsenin bulunmadığını, pek kimseyi görmediğini söyledi. Fundalıktan geçen o yol, çiftliklerine kestirmeden gitmek isteyen birkaç çiftçi dışında pek kullanılmıyordu. Yaklaşık bir buçuk kilometre ötede yol başka bir yolla kesişiyordu. O sabah yoldan iki kişinin geçtiğini görmüştü ama pek dikkat etmemişti. İki erkekti bunlar. Biri yürüyordu, biri de bisikletliydi. Ancak kim olduklarını anlayamayacağı kadar uzaktan geçmişlerdi. Ayrıca Bayan Ellie'nin atla geçmesinden önce ihtiyar Bayan Lee'yi de görmüştü ya da öyle sanmıştı. Yoldan ona doğru gelirken birden dönmüş, koruya dalmıştı. Zaten Bayan Lee çoğu zaman fundalık alanda dolaşır, koruya girer çıkardı.

Sorgu yargıcı, Bayan Lee'nin neden duruşmada olmadığını sordu. Sonuçta ona çağrı yapılmamış olduğu ortaya çıktı. Ayrıca yargıca, Bayan Lee'nin birkaç gün önce köyden ayrıldığı, ne zaman ayrıldığını kimsenin kesin olarak bilmediği de söylendi. Bayan Lee bir adres bırakmamıştı. Zaten kimseye haber vermeden sık sık köyden uzaklaşmak gibi bir alışkanlığı vardı. Gider, bir süre sonra dönerdi. Köyde olmamasında bir tuhaflık yoktu. Ayrıca iki kişi daha Bayan Lee'nin kazanın olduğu günden daha önce köyden ayrıldığını söylediler.

Yargıç yeniden yaşlı adama döndü.

"Siz gördüğünüzün yine de Bayan Lee *olduğunu* düşünüyorsunuz, öyle değil mi?"

"Emin olduğumu söyleyemem. Uzun boylu bir kadındı. Hızla yürüyordu. Sırtında da Bayan Lee'ninkine benzeyen kırmızı bir pelerin vardı. Doğrusu ona pek dikkatle bakmadım. Gördüğüm kadın

Bayan Lee olabilir ama olmayabilir de. Tam olarak bir şey söyleyemem."

Son olarak da bize anlattıklarını aynen yineledi. Ellie'yi at binerken görmüştü, zaten daha önce de birçok kez görmüştü. Pek fazla dikkat etmemişti. Ancak daha sonra atın üzerinde binicisi olmadan dörtnala koştuğunu görmüş, bu dikkatini çekmişti. At sanki bir şeyden ürkmüş gibiydi. "Yani ben öyle olabileceğini düşündüm," dedi. Bunun ne zaman olduğunu tam olarak söyleyemiyordu. Saat on birde ya da daha önce olabilirdi. Atı daha sonra yeniden ama bu kez çok uzakta görmüştü. Koruya dönüyordu.

Yaşlı adamdan sonra sorgu yargıcı yeniden beni kürsüye çağırdı. Bana Bayan Lee –Vine kulübesinde yaşayan Bayan Esther Lee– hakkında bazı sorular daha sordu.

"Siz ve karınız, Bayan Lee'yi tanıyordunuz değil mi?"

"Evet, efendim."

"Onunla hiç konuşmuş muydunuz?"

"Evet, birkaç kez." Sonra özellikle belirttim. "Aslında o bizimle konuştu."

"Bayan Lee, hiç sizi ya da karınızı tehdit etmiş miydi?"

Bir an duraksadım.

"Bir bakıma etti. Ama benim aklıma asla..."

"Evet? Aklınıza gelmeyen neydi, Bay Rogers?"

"Onun bu sözlerinde ciddi olabileceğini hiç düşünmedim."

"Bayan Lee'nin karınıza karşı davranışlarında özel bir düşmanlık sezmiş miydiniz?"

"Karım bir defasında öyle olduğunu söylemişti. 'Sanki bana karşı özel bir düşmanlığı var, ama bunun nedenini hiç anlayamıyorum,' demişti."

"Peki, siz ya da karınız hiç Bayan Lee'yi uyarmış, ona arazinizden çıkmasını söylemiş, onu bir şekilde tehdit etmiş miydiniz?"

"Hayır," dedim. "Saldırgan olan oydu."

"Bayan Lee'nin dengesiz, akıl noksanı biri olabileceğini hiç düşünmüş müydünüz?"

Bir an düşündüm.

"Evet. Aklıma gelmedi değil. Evimizi yaptırdığımız arazinin ona ya da obasına ait olduğuna inandığını düşündüm. Çingene Arazisi onda takıntı halini almıştı." Sonra ağır ağır ekledim. "Sanırım durumu giderek de kötüleşiyor, bu onda iyice saplantı halini alıyordu."

"Anlıyorum. Bayan Lee hiçbir zaman size ya da karınıza fiziksel şiddet uygulamadı, değil mi?"

"Hayır," dedim ağır ağır. "Böyle bir şey söyleyemem. Onunki yalnızca bir tür Çingene kehaneti, bir anlamda göz korkutmaydı. 'Eğer burada kalırsanız başınıza felaketler gelecek. Lanetleneceksiniz.'"

"Bayan Lee hiç ölüm sözcüğünü kullanmış mıydı?"

"Evet. Sanırım. Ama onu ciddiye almadık. Daha doğrusu ben almadım."

"Yani karınız onu ciddiye almış mıydı?"

"Korkarım bazen alıyordu. Biliyorsunuz yaşlı kadın istediğinde çok korkutucu olabiliyordu. Onun yaptıklarından, söylediklerinden sorumlu tutulabileceğini sanmıyorum."

Sonunda duruşma, sorgu yargıcının isteğiyle on beş gün sonraya ertelendi. Kanıtlar ölümün bir kaza sonucu gerçekleştiğini gösteriyordu ancak bu kazaya neyin yol açtığını gösterecek yeterince kanıt yoktu. Ayrıca sorgu yargıcı, Bayan Esther Lee'yi de dinlemek istiyordu ve duruşmayı da bu nedenle ertelemişti.

20. BÖLÜM

Resmi soruşturmanın ertesi günü kalkıp Binbaşı Phillpot'a gittim ve ona açık açık kendisinin fikrini almak istediğimi söyledim. Turbo kazan yaşlı adamın, Bayan Lee olduğunu düşündüğü biri o sabah koruya doğru yürürken görülmüştü.

"Siz ihtiyar kadını tanıyorsunuz. Sizce o bilerek bir kazaya neden olacak kadar kötü ve kinci bir insan olabilir mi?"

Phillpot, "Onun böyle bir şey yapabileceğini hiç sanmıyorum Mike," dedi. "Böyle bir şey yapmak için ortada çok ciddi bir neden olması gerekir. Örneğin intikam duygusu, size yapılan bir kötülüğün karşılığı olarak. Ya da buna benzer bir takıntı. Ellie, Esther'e ne yapmış olabilir ki? Hiçbir şey."

"Biliyorum, bu çılgınca bir şeymiş gibi görünüyor. İyi de Esther Lee neden sürekli tuhaf bir biçimde Ellie'nin karşısına çıkıyor, onu tehdit ediyor, buradan gitmesini söylüyordu? Sanki ona karşı bir kini varmış gibi. Ama ona karşı bir garezi olamazdı. Ellie'yle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Hatta onu hiç görmemişti bile. Karımı tanımıyordu. Ellie, onun için yabancı bir Amerikalıdan başka bir şey değildi. Ne ortak bir geçmişleri vardı ne de aralarında bir bağ."

Phillpot başını salladı.

"Biliyorum, biliyorum. Bana bu işte anlayamadığımız bir şeyler varmış gibi geliyor Mike. Karının evlenmeden önce İngiltere'de ne kadar kaldığını bilmiyorum. Hiç bu taraflarda yaşamış mı?"

"Hayır. Buralarda uzunca bir süre bile kalmadığından eminim. Bu öyle zor bir durum ki. Aslında Ellie hakkında pek bir şey *bilmiyorum*. Yani onun kimleri tanıdığını, nelere gittiğini hiç bilmiyorum. Biz yalnızca... karşılaştık." Kendimi toplayarak Phillpot'a baktım. "Ellie'yle nasıl tanıştığımızı bilmiyorsunuz, değil mi? Bilmiyorsunuz. Yüzyıl da düşünseniz, onunla nasıl tanıştığımızı kesinlikle tahmin bile edemezsiniz." Birden elimde olmadan gülmeye başladım. Sonra zorlanarak da olsa kendimi topladım. Sinir krizi geçirmenin eşiğinde olduğumu hissediyordum.

Phillpot'un sevecen ifadesiyle sabırla bana bakıp kendime gelmemi beklediğini görebiliyordum. İyi, yardımsever bir adamdı. Bunda hiç kuşku yoktu.

"Ellie'yle burada karşılaştık," dedim. "Çingene Arazisi'nde. Kuleler'in satış ilanı dikkatimi çekmişti. Burayı merak ettiğim için yoldan tepeye tırmandım. İşte Ellie'yi de ilk kez o zaman gördüm. Ağaçların altında duruyordu. Onu şaşırttım; hayır, belki de beni şaşırtan oydu. Her neyse, her şey böyle başladı işte. Bu tekinsiz, uğursuz, lanet yere yerleşmemize de bu neden oldu zaten."

"Başından beri böyle mi düşünüyordun? Çingene Arazisi'nin tekinsiz olduğunu mu hissediyordun?"

"Hayır. Evet. Hayır, tam olarak bilemiyorum. Bunu asla kabul etmedim, etmek istemedim. Etmek istemedim. Ama sanırım o, yani *Ellie* bunu biliyordu. Başından beri hep korkuyordu." Sonra ağır ağır ekledim. "Bence biri onu bilinçli bir şekilde korkutmaya çalışıyordu."

Phillpot sert bir sesle, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu. "Ellie'yi korkutmak isteyen kimdi?"

"Görünüşe bakılacak olursa o Çingene. Ama her nedense ben buna pek inanamıyorum. Emin olamıyorum... Kadın özellikle pusuya yatıp Ellie'yi bekledi, ona buranın lanetli olduğunu, ona uğur-

suzluk getireceğini söyledi. Ellie'ye Çingene Arazisi'nden gitmesini söyledi."

Phillpot öfkelenmişti.

"Hıh! Keşke bu bana daha önce anlatılsaydı. O zaman gidip ihtiyar Esther'le konuşurdum. Ona böyle şeyler yapmaması gerektiğini söylerdim."

"Acaba neden böyle davranıyordu? Bunun nedeni neydi."

Phillpot, "Birçok insan gibi Esther de önemsenmek ister," dedi. "Rastladıklarının falına bakar, mutlu bir geleceğin onları beklediğinden söz eder ya da onları bir şekilde uyarır. Geleceği gördüğünü iddia etmekten hoşlanırdı o."

Ağır ağır, "Peki ya biri Ellie'yi korkutması için ona para verdiyse," dedim. "Bana Esther Lee'nin para için her şeyi yapabileceğini söylemişlerdi."

"Evet, Esther parayı çok sever. Biri ona para verdiyse. Söylemek istediğin bu değil mi? İyi de bu nereden aklına geldi Mike?"

"Komiser Keene söyledi. Yoksa böyle bir şey aklıma bile gelmezdi."

"Anlıyorum." Phillpot kuşkuyla başını salladı. "Esther'in karını özellikle korkutmaya çalıştığına ve hatta bu konuda bir kazaya neden olacak kadar ileri gittiğine inanamam."

"Belki bunun ölümcül bir kaza olacağını düşünemedi. Yalnızca atı ürkütmeye çalışıyordu. Belki birden bir fişek patlattı ya da beyaz bir kâğıdı hayvana doğru salladı. Biliyor musunuz, bazen Bayan Lee'nin, Ellie'ye karşı kişisel bir düşmanlığı varmış gibi bir hisse kapılıyordum. Nedenini bilmediğim gizli bir düşmanlık..."

"Bu bana çok uzak bir olasılık gibi geliyor."

"Burası hiç ona ait olmadı değil mi?" diye sordum. "Yani bu arazi?"

"Olmadı tabii. Çingeneler oradan çıkmaları için uyarılmış olabilirler, hem de birkaç kez. Sıklıkla kendilerine ait olmayan arazi-

lerden kovulurlar ama bundan dolayı kin güttüklerini hem de yıllar süren bir kin, hiç sanmıyorum."

"Haklısınız," dedim. "Bu uzak bir olasılık. Ama ya biri Bayan Lee'ye bizim bilmediğimiz bir nedenle para verdiyse..."

"Bilmediğimiz bir neden? Bu ne olabilir?"

Bir iki dakika kadar düşündüm.

"Söyleyeceğim her şey size anlamsız gelebilir. Bir an için Komiser Keene'nin de belirttiği gibi, bilmediğimiz birinin Esther Lee'ye bu şekilde davranması için para verdiğini varsayalım. Bu kişinin amacı ne olabilir? Diyelim ki ikimizin birden buradan çıkıp gitmemiz. Benden çok, Ellie'nin üzerinde yoğunlaştılar, çünkü benim Ellie gibi korkmayacağımı biliyorlardı. Ellie'yi korkuturlarsa ikimizin birlikte Çingene Arazisi'ni terk edeceğimizi düşünüyorlardı. Eğer öyleyse bu arazinin yeniden satışa çıkmasını istemeleri için bir neden olması gerekir. Diyelim ki biri, bilinmeyen bir nedenle bu araziye sahip olmak istiyor..." Sözlerime ara verdim.

"Evet, bu mantıklı bir açıklama olabilir. Ama ben yine de böyle bir neden düşünemiyorum."

Phillpot'a baktım.

"Belki de arazide kimsenin bilmediği değerli bir maden rezervi var."

"Hımm... Hiç sanmıyorum."

"Ya da gömülü bir define. Biliyorum, bu saçma görünüyor ama bu büyük bir banka soygununun ganimeti de olabilir. Orada bir yere sakladılar."

Phillpot yine başını sallıyordu ama eskisi kadar kararlılıkla değil.

"Tabii bir olasılık daha var," dedim. "Bayan Lee'yi kışkırtan, ona para veren kişi. Belki de o kişi Ellie'nin bilinmeyen bir düşmanıydı."

"Onun düşmanı olabileceğini düşündüğünüz biri var mı?"

"Hayır. Ellie burada kimseyi tanımıyordu. Bundan eminim. Burayla hiçbir bağlantısı da yoktu." Ayağa kalktım. "Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim."

"Keşke sana yardımcı olabilseydim Mike."

Parmaklarımda cebimdeki şeye dokunarak kapıya doğru ilerledim. Sonra birden ani bir kararla odaya döndüm.

"Size göstermek istediğim bir şey var. Aslında bunu Komiser Keene'e gösterecek, onun fikrini alacaktım."

Elimi cebime sokup buruşuk bir kâğıda sarılmış olan irice bir taş çıkardım. Kâğıda daktilo harfleriyle bir şeyler yazılmıştı.

"Bunu bu sabah kahvaltı odasının penceresinden içeriye attılar. Merdivenlerden inerken camın kırıldığını duydum. Üstelik bu ilk de değil. Buraya ilk geldiğimiz zaman içeri yine böyle bir taş atılmıştı. Bunu yapanın aynı kişi olup olmadığını bilmiyorum."

Kâğıdı açarak Phillpot'a uzattım. Kirli, buruşuk bir kâğıt parçasıydı bu. Üzerine soluk daktilo harfleriyle bir şeyler yazılmıştı. Phillpot gözlüklerini takarak kâğıdın üzerine eğildi. Sadece bir tek cümle vardı.

"*Karınızı bir kadın öldürdü.*"

Phillpot kaşlarını çattı.

"Çok tuhaf. İlk taşla atılan kâğıttaki yazı da bunun gibi miydi?"

"Anımsamıyorum. O zaman bizi Çingene Arazisi'nden gitmemiz için uyarmışlardı. Ne yazdıklarını tam olarak anımsayamıyorum, aklımdan silindi gitti. Neyse, o sırada bunun tipik bir holigan işi olduğunu düşünmüştük. Bu seferki bu anlamda ona hiç benzemiyor."

"Sizce bunu atan her kimse olay hakkında bir şeyler biliyor olabilir mi?"

"Bilmem. Ama bence bu daha çok kötü niyetli imzasız mektuplar sınıfından bir şey. Köylerde sık sık imzasız mektuplar yazıldığını biliyorum."

Phillpot kâğıdı bana geri verdi.

"Bunu Komiser Keene'e götürmeyi düşünmen çok doğru bir karar. O, imzasız mektuplar konusunda benden çok daha bilgilidir."

Gittiğimde Komiser Keene polis merkezindeydi. O kâğıt parçasıyla yakından ilgilendi.

"Burada çok tuhaf şeyler oluyor," dedi.

"Sizce bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Bunu söylemek kolay değil. Bu belki de belirli bir kişiyi suçlamayı hedef alan çirkin bir oyun. Sonunda bir ad da verecek."

"Bayan Lee'yi suçlamayı hedefliyor olabilir mi?"

"Hayır, öyle bir niyeti olsaydı, bu şekilde davranmazdı. Bence –bu benim düşüncem ama sanırım doğru da– biri ya bir şey gördü, ya da duydu. Bir gürültü ya da bir çığlık; atın hızla kaçtığını gördü ve hemen arkasından da bir kadına rastladı ya da gördü. Bana kastedilen Çingene kadın değil de farklı biriymiş gibi geldi. Çünkü nasıl olsa herkes Çingene'nin bu olaya karıştığını düşünüyor. Dolayısıyla bu pusulayı yazanın ima ettiği farklı, bambaşka bir kadın olmalı."

"Çingene'ye ne oldu?" diye sordum. "Ondan bir haber aldınız mı? Buldunuz mu?"

Komiser ağır ağır başını salladı.

"Onun buradan ayrıldığı zaman gittiği bazı yerleri biliyoruz, örneğin East Anglia. Bayan Lee'nin oradaki Çingene obasında arkadaşları var. Onun orada olmadığını söylediler ama zaten farklı bir şey söylemelerini beklemiyordum. Çingeneler kendileriyle ilgili bilgi vermekten hoşlanmazlar. Bilirsiniz işte, oba kuralı! Esther oralarda yakından olmasa da herkes tarafından tanınan biri ama onu gören olmamış. Onun East Anglia'ya gittiğini sanmıyorum. Bence de orada değil."

Bunu söyleme şekli bir tuhaftı.

"Anlayamıyorum," dedim.

"Olaya bir de şu gözle bakın. Lee korkuyor. Bunun için yeterli nedeni de var tabii. O karınızı tehdit ediyor, onu korkutuyordu. Sonra bir kaza oldu ve karınız öldü. Diyelim ki bu kazaya da istemeden o neden oldu. Lee polisin peşinde olduğunu biliyor. Bu yüzden de ortadan kaybolmak isteyecektir. Buradan elinden geldiğince uzaklaşacak. Kendini göstermek istemeyecek. Kamusal araçlara binmekten de kaçınacak."

"Ama onu bulacaksınız, değil mi? Bayan Lee dikkati çeken bir kadın."

"Ah, tabii. Onu er ya da geç bulacağız. Bu gibi şeyler zaman ister. Tabii olay böyle *olduysa*."

"Yani farklı olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Başından beri farklı bir olasılığın üzerinde durduğumu biliyorsunuz. Acaba biri Lee'ye bu şekilde davranması için para veriyor muydu?"

"O zaman kadın kaçmayı çok daha fazla isteyecektir," dedim.

"Eğer durum buysa şu anda başka biri de endişe içindedir. Bunu da düşünmelisiniz Bay Rogers."

Ağır ağır, "Yani," dedim. "Çingene'ye para veren."

"Evet."

"Diyelim ki... Lee'ye para veren bir kadındı?"

"Diyelim ki başka biri daha bunun farkında. Bu yüzden de imzasız mektuplar göndermeye başladı. Bu durumda Çingene'ye para veren kadın da korkacaktır. Belki de kazanın böyle sonuçlanmasını *istemiyordu*. Her ne kadar Çingene'ye karınızı korkutarak buradan uzaklaştırması için para veriyor olsa da Bayan Rogers'ın öleceği aklına bile gelmemiş de olabilir."

Başımı salladım.

"Evet, bu olabilir. Öldürmek gibi bir niyetleri yoktu. Amaçları beni ve karımı korkutup buradan gitmemizi sağlamaktı."

"Ama şimdi korkan kim? Kazaya neden olan kadın. Yani Bayan Esther Lee. Tabii bu yüzden kendini temize çıkarmak isteyecek. Olayın kaza olduğunu, kendisinin kesinlikle böyle bir niyeti olmadığını söyleyecek. Hatta bunun için para aldığını da kabul edecek. Ve de isim verecek. Kendisine kimin para verdiğini söyleyecek. Ve bu da birinin hiç işine gelmeyecek. Öyle değil mi Bay Rogers?"

"Yani kim olduğunu bilmesek de olduğunu varsaydığımız o meçhul kadının, öyle değil mi?"

"Diyelim ki erkek ya da kadın, biri Bayan Lee'ye para veriyordu. Bu her kimse, Lee'yi hemen, en kısa zamanda susturmayı isteyecektir. Öyle değil mi?"

"Yani Bayan Lee'nin ölmüş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

Keene, "Olamaz mı?" diye sordu. Sonra birden konuyu değiştirdi. "Sizin korunun içinde bulunan tepedeki yazlık pavyonu biliyorsunuz, değil mi Bay Rogers?"

"Evet," dedim. "Ne oldu ki? Karımla orayı biraz onarıp düzenlemiştik. Zaman zaman oraya giderdik ama pek sık değil. Özellikle de son zamanlarda hiç uğramamıştık. Neden sordunuz?"

"Bildiğiniz gibi etrafı araştırıyorduk. O yazlık pavyona da baktık. Kilitli değildi."

"Evet," dedim. "Orayı kilitlemezdik. İçeride değerli bir şey yoktu. Yalnızca bir iki parça eşya."

"Bayan Lee'nin oraya saklanmış olabileceğini düşündük ama orada da kadının izine rastlamadık. Ancak şunu bulduk. Ben de bunu size göstermeyi düşünüyordum."

Çekmecesini açarak küçük, zarif, süslü bir altın çakmak çıkardı. Bir bir kadın çakmağıydı, üzerinde pırlantayla yazılmış bir harf vardı. "C" harfi.

"Herhalde bu çakmak karınıza ait değil."

"Üzerinde C harfi var," dedim. "Dolayısıyla Ellie'nin olması olanaksız. Bu çakmak Bayan Andersen'in de değil. Onun küçük adı Greta."

"Bunu biri yazlık pavyonda düşürmüş. Bir hayli pahalı, çok kaliteli bir çakmak olduğu anlaşılıyor."

"C" dedim. Bu harfi yinelerken bir yandan da düşünüyordum. "C. Bizim eve gelen konuklar arasında adı C'yle başlayan yalnızca bir tek kişi var. Cora. Karımın üvey annesi Bayan van Stuyvesant. Ama onun da otlarla dolu patikadan pavyonun olduğu yere kadar çıkmış olabileceğini hiç sanmıyorum. Zaten bizde pek fazla da kalmadı, yalnızca bir ay. Çakmak kullandığını da anımsamıyorum. Tabii fark etmemiş de olabilirim. Ama Bayan Andersen bunu biliyordur."

"Öyleyse bunu alıp kendisine gösterir misiniz?"

"Elbette. Hiç anlayamıyorum, eğer bu çakmak Cora'nınsa o ayrıldıktan sonra birkaç kez pavyona gittiğimiz dikkate alınırsa bunu görmemiş olmamız tuhaf. Orada pek fazla eşya yoktur. Yerde duran böyle bir şey hemen dikkat çeker. Bu arada, çakmağı yerde mi buldunuz?"

"Evet. Divanın hemen yakınında. Tabii pavyona herhangi biri de girmiş olabilir. Âşıkların buluşması için ideal bir yer. Bu yöredekilerden bahsediyorum. Ama onların da böyle pahalı çakmakları olduğunu sanmıyorum."

"Claudia Hardcastle da var," dedim. "Ama bilmem onun böyle bir çakmağı var mıdır? Ayrıca onun pavyonda ne işi olabilir ki?"

"Bayan Claudia karınızın yakın arkadaşı değil mi?"

"Evet. Sanırım Claudia Hardcastle, Ellie'nin buradaki en iyi arkadaşıydı. İstediği anda pavyona gitmesine asla itiraz etmeyeceğimizi bilir."

Komiser Keene, "Evet," dedi.

Onu sert bakışlarla süzdüm.

"Claudia Hardcastle'ın, Ellie'nin düşmanı olduğunu düşünmüyorsunuz herhalde? Bu çok saçma olur."

"Bayan Hardcastle'ın karınıza düşman olması için bir neden yok gibi görünüyor. Bu konuda size hak veriyorum. Ama kadınlara hiç güven olmaz."

"Acaba..." diye başladığım cümlemi tamamlamadan sustum. Söyleyeceklerim çok saçma görünebilirdi.

"Evet, Bay Rogers?"

"Sanırım Claudia Hardcastle bir zamanlar bir Amerikalıyla evlenmiş. Lloyd adında biriyle. Karımın Amerika'daki bankerinin adı da Stanford Lloyd. Amerika'da hiç kuşkusuz yüzlerce Lloyd vardır. İkisinin aynı kişi olması çok büyük rastlantı olurdu. Ayrıca olsa bile bunun bu olayla ne ilgisi olabilir ki?"

"Haklı olabilirsiniz. Ama yine de..." Duraksadı.

"İşin tuhafı," dedim. "Kazanın olduğu gün birini Stanford Lloyd'a çok benzettim. Bartington'da, George Hanı'nda yemek yiyordu."

"Size uğramadı mı? Geleceğini bildirmedi mi?"

Başımı salladım.

"Yanında da Claudia Hardcastle'a çok benzeyen bir kadın vardı. Ama sanırım yanıldım. Bu arada evimizi Claudia Hardcastle'ın ağabeyinin yaptığını biliyorsunuzdur."

"Bayan Hardcastle evinizle ilgileniyor muydu?"

"Hayır," dedim. "Claudia, ağabeyinin mimari anlayışında yapılan binaları pek beğenmiyor." Sonra ayağa kalktım. "Neyse, daha fazla zamanınızı almayayım. Lütfen o Çingene'yi bulmaya çalışın ve bulun da."

"Onu aramaktan vazgeçmeyeceğimizden emin olabilirsiniz. Sorgu yargıcı da onunla konuşmak istiyor."

Komiser Keene'le vedalaşarak polis merkezinden çıktım. İnsan bazen tuhaf bir biçimde sözünü ettiği insanı karşısında bulur ya, aynen öyle, postahanenin önünden geçerken Claudia Hardcastle'la burun bu-

runa geldik. Postaneden çıkıyordu. Sevdiği birini yeni kaybetmiş birine başsağlığı dileyenlere özgü çekingen bir ifadeyle bana baktı.

"Ellie için o kadar üzüldüm ki Mike. Başka bir şey söyleyemeyeceğim. Böyle durumlarda söylenenler insanı daha da üzüyor. Söyleyebileceğim yalnızca bu, çok üzgünüm."

"Biliyorum," dedim. "Ellie'ye her zaman çok yakın davrandın Claudia. Onun burada yabancılık çekmemesini sağladın. Bu yüzden sana minnettarım."

"Sana sormak istediğim bir şey vardı. Bunu Amerika'ya gitmenden önce seninle konuşmam daha iyi olacak. Duyduğuma göre yakında gidiyormuşsun."

"Evet. Mümkün olsa hemen gitmek isterim. Orada yapmam gereken bir sürü şey var."

"Yalnızca şunu söylemek istiyordum. Düşündüm de, Çingene Arazisi'ni satmak *niyetindeysen*, gitmeden önce bununla ilgili olarak harekete geçmeyi düşünebilirsin... Eğer böyle bir durum söz konusuysa, ilk teklifi ben yapmak isterim."

Ona şaşkınlıkla baktım. Bu benim için gerçekten sürpriz olmuştu. Claudia'nın böyle bir öneride bulunacağı hiç aklıma gelmezdi.

"Yani evi satın almak mı istiyorsun? Senin modern mimariden hoşlanmadığını sanıyordum."

"Ağabeyim Rudolf bana Çingene Arazisi'nin en iyi eseri olduğunu söyledi. Nasıl diyeyim o bu işi iyi bilir. Ev için yüksek bir fiyat isteyeceğinin farkındayım, ama bunu ödeyebilirim. Evet, Çingene Arazisi'ni satın almak istiyorum."

Bu öneri çok tuhafıma gitmişti. Kendimi böyle düşünmekten alıkoyamıyordum. Claudia'nın o zamana dek eve karşı en ufak bir ilgisi bile olmamıştı. Daha önce de olduğu gibi yine, üvey ağabeyi ile arasında acaba nasıl bir ilişki vardı, diye düşündüm. Santonix'i gerçekten seviyor olabilir miydi? Bazen ondan hiç hoşlanmadığını hatta

nefret ettiğini düşünmüştüm. Ondan çok tuhaf bir biçimde söz ederdi. Ancak duyguları ne olursa olsun, Santonix onun için *önemliydi.* Onun yaşamında anlamlı bir yeri vardı. Ağır ağır başımı salladım.

"Ellie'nin ölümü nedeniyle evi satıp buradan ayrılacağımı düşünmüş olmalısın. Ama aslında durum öyle değil. Onunla burada yaşadık. Burada mutlu olduk. Bana onu en iyi anımsatan yer Çingene Arazisi, bu hep böyle olacak. Ne önerilirse önerilsin, *asla Çingene Arazisi'ni satmayacağım.* Bundan emin olabilirsin."

Göz göze geldik. Sanki aramızda gizli bir çatışma vardı. Sonunda Claudia bakışlarını kaçırdı.

Bütün cesaretimi toplayarak, "Ben de bir şey sormak istiyordum," dedim. "Aslında bu beni hiç ilgilendirmez ama bana daha önce evlenmiş olduğun söylendi. Kocanın adı Stanford Lloyd muydu?"

Bir an konuşmadan beni süzdü. Sonra da kısaca, "Evet," dedi ve yanımdan uzaklaştı.

21. BÖLÜM

Kargaşa. Geriye baktığımda tek anımsayabildiğim bu. Sorular soran, röportaj yapmak isteyen gazeteciler, sayısız mektup ve telgraf. Ve bütün bunlarla başa çıkmaya çalışan Greta.

Beni en çok şaşırtan Ellie'nin ailesinin sandığımız gibi Amerika'da olmadığını öğrenmem oldu. Çoğunun İngiltere'de olduklarını duymak benim için gerçek anlamda bir şok oldu. Cora van Stuyvesant'ın yakında olması aslında o kadar şaşılacak bir şey değildi. Kadın yerinde duramayan bir tipti, bir bakıyorsunuz Amerika'da, bir bakıyorsunuz Avrupa'daydı. İtalya, Paris, Londra arasında mekik dokuyor, sonra da Amerika'ya Palm Beach'e, Batı'daki çiftliğine dönüyordu. O burada, orada, kısacası her yerdeydi. Ellie'nin öldüğü gün de bizden yüz kilometre ötede satın almak amacıyla bazı köşkleri dolaşıyordu. Londra'ya bundan iki üç gün önce gelmiş, bir otele yerleşmiş ve yeni emlakçılara yeni isteklerini bildirmişti.

Stanford Lloyd da bir iş toplantısı için onunla aynı uçakta Londra'ya gelmişti. Ve Ellie'nin öldüğünü yolladığımız telgraflardan değil, gazetede çıkan haberlerden öğrenmişlerdi.

Tabii Ellie'nin nereye gömüleceği konusu yüzünden aramızda çirkin bir tartışma çıktı. Ben karımın öldüğü yerde gömülmesinin

doğal olduğunu düşünüyordum. Yaşadığımız, birlikte mutlu olduğumuz yere gömülmeliydi.

Ancak Ellie'nin ailesi benim bu isteğime şiddetle karşı çıktı. Ellie'nin Amerika'ya götürülüp atalarının yanına gömülmesini istiyorlardı. Büyükbabasının, babasının, annesinin ve diğer akrabalarının bulunduğu aile mezarlığına. Düşünüyorum da belki bunda haklıydılar da.

Andrew Lippincott bu konuyu konuşmak için Çingene Arazisi'ne geldi. Soruna sağduyulu ve mantıklı bir şekilde yaklaştı.

"Ellie nereye gömülmek istediği konusunda hiçbir şey söylemedi, öyle değil mi Mike?"

Hışımla, "Tabii ki söylemedi," dedim. "Kaç yaşındaydı ki daha, yirmi bir. İnsan yirmi bir yaşındayken ölümü aklına bile getirmez. Ölürsen gömüleceğin yeri de düşünmezsin tabii. Ama düşünseydik, herhalde farklı zaman ve yerlerde ölsek bile, aynı yere gömülmeyi isterdik. Ama yaşamının daha başlangıcında kim ölümü düşünür ki?"

Bay Lippincott, "Çok doğru bir gözlem," dedi ve ekledi. "Korkarım, Amerika'ya gelmek zorunda kalacaksın Mike. İlgilenmen gereken birçok iş var."

"Ne gibi işler? Benim işle ne ilgim yar?"

"Yapman gereken çok şey var. Vasiyetnamedeki tek lehdar olduğunun farkında değil misin? Ellie'nin servetinin tek mirasçısısın."

"Yani Ellie'nin en yakın akrabası, yani kocası olduğum için mi?"

"Hayır. Ellie'nin vasiyetnamesi gereği."

"Ellie'nin vasiyetname hazırlattığından haberim yoktu."

Bay Lippincott başını salladı.

"Ah, evet. Ellie iş kafası olan, sağduyulu bir genç kadındı. Biliyorsun, öyle de olmak zorundaydı da. Yaşamı boyunca böyle bir

çevrede yaşadı. Ellie reşit olup evlendikten hemen sonra bir vasiyetname hazırlatarak Londra'daki avukatlarına teslim etmiş ve onlara vasiyetnamenin bir kopyasının da bana gönderilmesini söylemişti." Bir an duraksadıktan sonra ekledi. "Eğer Amerika'ya gelirsen ki, sana bunu yapmanı öneririm, sen de bu işlemleri tanınmış, güvenilir bir avukatın emin ellerine teslim et."

"Neden?"

"Çünkü Ellie'den sana kalan serveti, çok sayıdaki arazileri, malları, mülkleri, birçok endüstri kuruluşunu kontrol etme gücündeki hisse senetlerini yönetebilmek için teknik desteğe ihtiyacın olacaktır."

"Ben bütün bunları yapabilecek kadar kalifiye bir insan değilim." dedim. "Gerçekten değilim."

Bay Lippincott, "Kesinlikle anlıyorum," dedi.

"Bütün bu işleri size emanet edemez miyim?"

"Bırakabilirsin tabii."

"O halde neden böyle yapmayayım?"

"Bana kalırsa, seni başka birinin temsil etmesi daha doğru olur. Ne de olsa ben aileden birkaç kişinin daha yasal vekiliyim. Çıkar çatışması yaşanabilir. Eğer bu işi bana bırakırsan, sana çıkarlarını gözetecek tecrübeli ve güvenilir bir avukat bulurum."

"Teşekkür ederim," dedim. "Çok iyisiniz."

"Eğer bunu boşboğazlık olarak nitelendirmezseniz..." Avukatın sıkıntılı bir hali vardı. Onun boşboğaz olabileceğini düşünmek bile beni keyiflendiriyordu.

"Evet?" dedim.

"İmzalayacağın her belgeyi dikkatle incele ve çok dikkatli ol. Özellikle de işle ilgili belgeleri. Bir şeyin altına imzanı atmadan önce dikkatle, ağır ağır oku."

"Sözünü ettiğiniz nitelikte bir belgeyi okursam anlayabileceğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Eğer anlamazsan o zaman avukatına gösterirsin."

Birden meraklandım.

"Bu sözlerinizle beni birine ya da bir şeye karşı uyarmak mı istiyorsunuz? Kuşkulandığınız biri ya da birileri mi var?"

Bay Lippincott, "Bu benim cevaplayabileceğim bir soru değil," dedi. "Ama sana şu kadarını söyleyeyim. Büyük bir servet sözkonusu ise hiç kimseye *güvenmemelisin*."

Evet, beni birine karşı *uyarıyor*, ancak bu kişi her kimse adını vermek istemiyordu. Bunu anlıyordum. Acaba Cora'ya karşı mı uyarıyordu? Yoksa kuşkulandığı –ki bu kuşkular süregeliyor olabilirdi– son zamanlarda iş için İngiltere'ye gelen sempatik tavırlı, zarif ve kibar banker Stanford Lloyd muydu? Acaba bana tartışılır belgeler imzalatmaya çalışacak kişi Frank amca olabilir miydi? Birdenbire kendimi, yalancı bir dostlukla gülen, düşman timsahların çevrelediği bir gölde yüzüyormuş gibi hissettim.

Bay Lippincott mırıldandı.

"Dünya çok kötü bir yer."

Belki bu yaptığım budalaca bir şeydi ama birden ona sordum.

"Ellie'nin ölümü birilerinin işine yaradı mı?"

Beni sert bakışlarla süzdü.

"Bu çok tuhaf bir soru. Neden sordun?"

"Bilmem," dedim. "Birden aklıma geldi."

Avukat başını salladı.

"Sana yarar sağladı," dedi. "Ellie'nin serveti tümüyle sana kaldı."

"Tabii," dedim. "Bunu biliyorum. Benim sormak istediğim şu: Başka birinin işine yaradı mı?"

Bay Lippincott uzun uzun düşündü.

"Fenella'nın mirasından başkalarına bir şey bırakıp bırakmadığını soruyorsan, bıraktı ama bu bütün mirasın yanında çok küçük, önemsiz bir miktar. Bazı eski hizmetçilere, uşaklara, eski mürebbiyesine, bir iki hayır kurumuna. Ama bunlar öyle önemli miktarlar değil. Greta Andersen de mirastan pay alacak, ama bu büyük bir miktar değil. Bildiğin gibi Ellie daha önce de ona küçük bir servet bağışlamıştı."

Başımı sallayarak onayladım. Ellie bana bunu yaptığını söylemişti.

"Sen, Ellie'nin kocasıydın. Onun başka yakın akrabası yoktu. Ama sorduğun soruyla bunu kastetmediğini sanıyorum."

"Aslında neyi kastettiğimi ben de bilmiyorum. Nasıl olduysa konuşmalarınız içimde bazı kuşkuların uyanmasına neden oldu Bay Lippincott. Neden ve kimden olduğunu bilmediğim kuşkular. Yalnızca, şey... kuşkulanıyorum." Ve ekledim. "Ben finans işlerinden hiç anlamam."

"Evet, bu anlaşılıyor. Sana şu kadarını söyleyeyim, kesin bir bilgim, kesin bir kuşkum yok. Ancak biri ölünce hesaplar kontrol edilir ve her şeyin muhasebesi çıkarılır. Bazen bu kısa bir sürede halledilir, bazen de yıllar sürer."

"Yani," dedim. "Anladığım kadarıyla söylemek istediğiniz şu: Bazıları bir şeyler karıştırıp işleri berbat etmiş olabilir. Kayıtları buna göre ayarlar ve sonra da hesapların kontrolünü geciktirebilirler. Hatta bunun için bana bazı belgeler bile imzalatabilirler ya da artık siz onları nasıl adlandırıyorsanız."

"Eğer Fenella'nın işleri olması gerektiği gibi düzgün ve sağlıklı olmasaydı, bu olabilirdi. Yine de onun erken ölümü bazılarının işine gelmiş olabilir. Belirli bir isim vermem olanaksız ancak böyle biri varsa bu kişi yaptıklarının izini silme konusunda karşısında sizin

gibi bu konulara uzak biri olduğunda çok daha rahat edecektir. Daha ayrıntılı açıklama yapabilmek isterdim ama şu anda bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum. Bunu yapmak adil olmaz."

Küçük kilisede basit bir cenaze töreni yapıldı. Eğer törene katılmamam mümkün olsaydı, bunu yapardım. Kilisenin önüne sıralanıp bana bakan o kalabalıktan, o insanlardan nefret ettim. Merak dolu gözlerle bana bakmaları öyle sinirime dokundu ki... Bütün bunlara Greta'nın yardımıyla dayanabildim. Sanırım o zamana kadar onun ne kadar güçlü, güvenilir bir insan olduğunu fark edememiştim. Gerekli tüm ayarlamaları yaptı, çiçekleri ısmarladı, her şeyi olması gerektiği şekilde düzenledi. Şimdi Ellie'nin Greta'ya neden o kadar güvendiğini daha iyi anlıyordum. Bu dünyada Greta gibisi çok azdı.

Kilisedekilerin çoğu komşularımızdı, tabii bunlardan bazılarını pek tanımıyordum. Onların arasında daha önce gördüğüm bir yüz dikkatimi çekti. Ama o an onu nereden tanıdığımı çıkaramadım.

Daha sonra eve döndüğüm zaman uşağımız Carson bana bir beyin salonda beni beklediğini söyledi.

"Bugün kimseyi görmek istemiyorum. Gönder onu. Aslında içeri de almamalıydın."

"Özür dilerim, efendim. Akraba olduğunu söyledi."

"Akraba mı?"

Birdenbire kilisede gördüğüm adamı hatırladım.

Carson bana bir kartvizit uzattı.

O an için kartın üzerindeki isim bana bir şey ifade etmedi. Bay William R. Pardoe. Kartı elimde evirip çevirdikten sonra başımı salladım. Sonra da Greta'ya verdim.

"Bu adamın kim olduğunu biliyor musun? Kilisede yüzü bana yabancı gelmedi ama onun kim olduğunu bir türlü çıkaramadım. Belki de Ellie'nin arkadaşlarından biridir."

Greta kartı aldı, kısaca bir göz attıktan sonra başını salladı.

"Tabii ya."

"Kim?"

"Reuben amca. Anımsayacaksın. Ellie'nin kuzeni. Sanırım Ellie sana Reuben amcasından söz etmiştir."

O zaman adamın yüzünün bana neden tanıdık geldiğini anladım. Ellie'nin odasında akrabalarının resimleri duruyordu. Reuben'in fotoğrafını da orada görmüştüm. Bu yüzden de yüzü bana aşina gelmişti.

"Geliyorum," dedim.

Doğruca salona gittim. Bay Pardoe beni görünce hemen ayağa kalktı.

"Michael Rogers? Beni tanımıyor olabilirsiniz ama ben karınızın kuzeniydim. Bana Reuben amca derdi. Sizinle tanışma fırsatımız olmadı. Evlendiğinizden beri İngiltere'ye ilk kez geliyorum."

"Elbette ki kim olduğunuzu biliyorum," dedim.

Reuben Pardoe'yu nasıl tanımlayacağımı bilemiyorum. İriyarı, yapılı, koca yüzlü, sanki hep başka şeyler düşünüyormuş gibi dalgın bakışlı bir adamdı. Ancak onunla bir iki dakika konuşmak bile onun göründüğünden de sandığınızdan da daha uyanık olduğunu anlamanıza yetiyordu.

"Ellie'nin ölümünün benim için ne büyük bir şok olduğunu ve ne kadar üzüldüğümü hiç bilemezsiniz."

"Konuyu değiştirelim," diye mırıldandım. "Bunu konuşacak durumda değilim."

"Tamam, tamam. Anlıyorum, haklısınız."

Anlayışlı, sempatik bir adamdı ama nedenini anlayamasam da onda beni rahatsız eden bir şey vardı.

O sırada Greta içeri girdi.

"Bayan Andersen'i tanıyorsunuz, değil mi?" diye sordum.

"Tabii, tabii," dedi. "Nasılsın Greta?"

"Fena sayılmam. Buraya geleli ne kadar oldu?"

"Bir iki hafta kadar. Dolaşıyorum."

Birden anımsadım.

"Sizi geçen gün gördüm."

"Sahi mi? Nerede?"

"Bartington Köşkü'ndeki mezatta."

Reuben amca, "Ah, evet," dedi. "Şimdi anımsadım. Evet, evet yüzünüzü anımsıyorum. Sanırım yanınızda bıyıklı, altmış yaşlarında biri vardı."

"Evet. Binbaşı Phillpot."

"O sabah çok keyifliydiniz. İkiniz de."

"Hem de nasıl." Birden şaşkınlıkla o sabahki tuhaf neşemi anımsadım. "Hem de nasıl."

"Tabii o sırada olanlardan haberiniz yoktu. Kaza o gün oldu, değil mi?"

"Evet. O gün öğle yemeğinde Ellie'yle buluşacaktık..."

Reuben amca başını salladı.

"Trajik bir durum. Gerçekten çok üzücü..."

"Sizin İngiltere'de olduğunuzu bilmiyordum," dedim. "Sanırım Ellie'nin de haberi yoktu." Susarak onun yanıtını bekledim.

"Doğru," dedi. "Ona haber vermemiştim. Aslında burada ne kadar kalacağımı da pek bilmiyordum. Ama işlerimi tahminimden daha kısa sürede hallettim. O gün mezattan sonra buraya gelip sizi görecek kadar zamanım olup olmayacağını da bilemiyordum."

"Amerika'dan buraya iş nedeniyle mi geldiniz?" diye sordum.

"Hem evet, hem hayır. Cora ona bir iki konuda fikir vermemi istedi. Biri satın almayı düşündüğü evle ilgiliydi."

Sonra Cora'nın da İngiltere'de olduğunu söyledi.

Ben yine, "Bunu bilmiyordum," dedim.

Reuben amca başını salladı.

"Aslında Cora o gün buraya yakın bir yerdeydi."

"Yakın bir yerde mi? Otelde miydi yani?"

"Hayır. Bir arkadaşının yanında kalıyordu."

"Onun bu çevrede arkadaşı olduğunu bilmiyordum."

"Var, bir kadın. Durun bakayım adı neydi? Hard... bir şey. Evet, tamam, anımsadım. Hardcastle."

"Claudia Hardcastle mı?" Şaşırmıştım.

"Evet. Cora'nın yakın arkadaşıdır. Cora, Claudia Hardcastle'la Amerika'da tanışmıştı. Bunu bilmiyor muydunuz?"

"Hayır. Bilmiyordum. Aile hakkında pek bir bilgim yok."

Greta'ya baktım.

"Sen, Cora'nın Claudia Hardcastle'ın arkadaşı olduğunu *biliyor muydun*?"

Greta, "Cora'nın ondan bahsettiğini hiç duymadım," dedi. "Demek Claudia o gün bu yüzden gelmedi."

"Tabii ya," dedim. "Claudia o gün seninle Londra'ya alışverişe gelecekti. Onunla Market Chadwell İstasyonu'nda buluşacaktınız..."

"Evet, ama gelmedi. Ben evden çıktıktan sonra telefon etmiş. Amerika'dan hiç beklenmediği bir konuğunun geldiğini, evden ayrılamayacağını söylemiş."

"Acaba bu Amerikalı konuk Cora mıydı?"

Reuben Pardoe, "Hiç kuşkusuz," dedi. Sonra da başını salladı. "Her şey ne kadar karışık. Duyduğuma göre resmi soruşturma ertelenmiş."

"Evet," dedim.

Reuben bardağındaki son yudumu da içtikten sonra ayağa kalktı.

"Sizi fazla rahatsız etmeyeyim. Eğer yapabileceğim bir şey varsa, Market Chadwell'de, Majestik Oteli'nde kalıyorum."

"Çok teşekkür ederim," dedim. "Korkarım artık kimsenin yapabileceği bir şey yok."

Reuben gittikten hemen sonra Greta bana dönerek sordu.

"Bu adam burada ne arıyor olabilir? Buraya neden geldi?" Sonra birden sertleşti. "Keşke hepsi birden geldikleri yere gitseler!"

"Acaba George Hanı'nda gördüğüm de Stanford Lloyd muydu? Adamı yalnızca uzaktan, o da bir an gördüm."

"Yanında Claudia'ya benzer birinin olduğunu söylemiştin. Bu durumda sanırım o da Stanford Lloyd'du. Belki o Claudia'yı, Reuben de Cora'yı görmeye gelmişti. Karmakarışık işler."

"Bu durum hiç hoşuma gitmedi. O gün hepsi de bu çevredeymiş."

Greta, "Böyle şeyler olur." dedi. Her zamanki gibi sağduyulu ve oldukça neşeliydi.

22. BÖLÜM

Benim Çingene Arazisi'nde yapabileceğim daha fazla bir şey yoktu. Evin yönetimini Greta'ya bırakarak gemiyle New York'a hareket ettim. Amacım oradaki işleri sonuçlandırmak ve hiç istememe rağmen Ellie'nin oradaki görkemli cenaze törenine katılmaktı.

Greta evden ayrılmadan önce beni uyardı.

"Orası vahşi bir ormandan farksızdır. Dikkatli ol ve canlı canlı derini yüzmelerine izin verme."

Greta bu konuda haklıydı. Amerika *gerçekten* vahşi bir ormandan farksızdı. Kendimi kaybolmuş gibi hissediyordum. Burada avcı değil avdım. Çevremi saran balta girmemiş orman, insanlarla doluydu ve hepsi silahlarını bana yöneltmişlerdi. Bazen çok fazla kuruntu yaptığımı, hayal gördüğümü düşünüyordum. Ama bazen de kuşkularımda haklı çıkıyordum. Bay Lippincott'un bana önerdiği avukata gittiğimi anımsıyorum. (Çok kibar bir adamdı. Bana karşı sanki kendisi doktor, ben de hastasıymışım gibi davrandı.)

Bana bazı madenleri elden çıkarmam, tapularında bazı sorunlar olduğu söylenilmişti.

Avukat bana, bunu kimden öğrendiğimi sordu.

"Stanford Lloyd'dan," dedim.

"Öyleyse bunu incelemeliyiz," dedi. "Bay Stanford Lloyd gibi birinin bu konuda yanılmaması gerekir."

Sonrasındaysa bana, "Tapularda hiçbir sorun yok," diye belirtti. "Size önerildiği gibi o madenleri kısa sürede elden çıkarmanız gereksiz. Aksine, onları kesinlikle satmayın."

Evet, hislerim beni yanıltmıyordu. Etrafım silahlarını bana yöneltmiş insanlarla doluydu. Ve hepsi finans konusunda avanağın teki olduğumun farkındaydılar.

Ellie için yapılan cenaze töreni görkemli ama bence bir o kadar da ürkütücüydü. İhtişam sonsuzdu. Parka benzeyen mezarlık –anıtı andıran görkemli bir mermer mezar– yığınlarla çiçekler... Ellie olsaydı bundan nefret ederdi, eminim. Ama sanırım ailenin cenaze işlerini istediği şekilde yapmaya hakkı vardı.

New York'a geldikten dört gün sonra Kingston Bishop köyünden haber geldi.

Bayan Lee'nin cesedi tepenin öbür tarafındaki terk edilmiş bir taşocağında bulunmuştu. Öleli birkaç gün olmuştu. Aynı yerde daha önce de kazalar olmuş, hatta ocağın etrafının çitle çevrilmesi konuşulmuştu. Ama sonra bu konuda bir şey yapılmamıştı.

Resmi soruşturmada Esther Lee'nin bir kaza sonucunda öldüğüne karar verilmiş, taşocağının etrafının parmaklıkla çevrilmesi kararlaştırılmıştı.

Bayan Lee'nin kulübesinde yerdeki tahtaların altına gizlemiş üç yüz sterlin bulunmuştu. Birer sterlinlik banknotlardan oluşan üç deste.

Bütün bunları Binbaşı Phillpot'un bana yazdığı mektuptan öğrendim. Binbaşı mektubun altına iki satır daha eklemişti.

"Biliyorum bunu duyunca üzüleceksin ama Claudia Hardcastle da dün çıktığımız avda attan düşerek öldü."

Claudia ölmüştü. Buna inanamıyordum. Olamazdı! Bu haber beni çok sarstı. İki kişi on beş gün içinde attan düşerek ölmüştü. Bu gerçek olamayacak kadar büyük bir rastlantıydı.

II

New York'ta geçirdiğim günlerin üzerinde uzun uzun durmak istemiyorum. Uzaya düşmüş bir yabancı gibiydim. Sürekli ne yaparsam, ne söylersem çok dikkatli davranmam gerekiyormuş gibi bir his içindeydim. Tanıdığım Ellie, özellikle bana ait olan, karım olan Ellie yoktu. Onu artık yalnızca Amerikalı kız gibi görüyordum, çok büyük bir servetin vârisi, etrafı akrabalarla, iş bağlantısı olan kişilerle, uzak akrabalarla çevrili, büyük bir servetin vârisi olan, orada beş kuşaktır yaşayan ailenin bir ferdi. Ona ait bu dünyadan aynen kuyruklu bir yıldız gibi benim dünyama süzülmüş, gelip geçmişti.

Artık evine, kendi insanlarının arasında gömülmek için dönmüştü. Onu aile mezarlığına gömmüşlerdi. Böyle olması benim açımdan daha iyiydi. Ellie köyün hemen dışında, çam korusunun eteğindeki küçük mezarlıkta yattığı takdirde içim hiç rahat etmeyecekti. Hayır, hiç huzur bulamayacaktım.

Kendi kendime, "Ait olduğun yere döndün Ellie," dedim.

Zaman zaman onun gitarıyla söylediği o hüzünlü şarkıyı duyar gibi oluyordum. Sanki parmaklarının telleri tıngırdattığını hissediyorum.

"Her sabah ve her gece
Bazıları doğar tatlı hazza."

Böyle zamanlarda, bu doğru, diye düşünüyordum. Sen tatlı bir mutluluğa doğmuştun. Orada Çingene Arazisi'nde de tatlı mutluluğa eriştin. Ama bu uzun sürmedi. Geçti gitti. Şimdiyse belki o tatlı mutluluğu bulamadığın, mutlu olmadığın yere döndün. Ama sonuçta *evindesin*. Kendi insanlarının arasındasın.

Bir an ölüm anımda *benim* nerede olacağım takıldı aklıma. Çingene Arazisi'nde mi? Olabilirdi. Annem gelip mezara konulmamı

izleyecekti. Tabii o zamana kadar kendisi ölmemiş olursa. Yine de annemin öleceğini düşünemiyordum. Kendi ölümümü düşünmek bile daha kolay geliyordu bana. Evet, gelecek ve mezara konulmamı izleyecekti. Belki yüzündeki ciddi ifade biraz yumuşardı. Sonra düşüncelerimi farklı bir şeye kaydırmaya çalıştım. Onu daha fazla düşünmek istemiyordum. Ona yakın olmak ya da onu görmek istemiyordum.

Aslında bu tam olarak doğru değildi. Konu onu görüp görmemem değildi. Asıl sorun *onun beni* görmesiydi, o keskin bakışlarıyla içimi okuması, zehirli bir hava gibi beni saran kaygıları... Anneler şeytan, diye düşünüyordum. Neden sanki çocukları için endişeleniyor, kara kara düşünüyorlardı ki? Neden çocukları hakkındaki her şeyi bildikleri gibi bir kuruntuya kapılıyorlardı? Bilmiyorlardı işte! *Bilmiyorlardı.* Benimle gurur duyması, benim için mutlu olması, elde ettiğim muhteşem yaşam koşulları için sevinmesi gerekmez miydi? Keşke... Kendimi yeniden, annemi düşünmemek için zorladım.

Amerika'da ne kadar kaldım? Bunu anımsayamıyorum bile. Bana kederle ortalarda dolandığım, yüzlerinde yapmacık gülümsemelerle bakan; beni kinle, nefretle süzen o insanların arasında asırlarca kalmışım gibi geliyordu. Her gün kendi kendime, "Bunun üstesinden gelmeliyim. Bunun üstesinden gelmeliyim... ve sonra" deyip duruyordum. Yalnızca bu iki sözcüğü kullanıyordum. Yani zihnimde yalnızca bu iki sözcük yankılanıyordu demek istiyorum. Hem de her gün defalarca. *Ve sonra...* Geleceğe yönelik iki sözcük daha vardı. Bu iki sözcüğü de diğerleri gibi her gün zihnimde defalarca yineliyordum: "*Ben istiyorum...*"

Herkes bana çok iyi davranmaya çalışıyordu çünkü artık çok zengindim. Ellie'nin vasiyetnamesi beni çok zengin bir adam yapıp çıkarmıştı. Kendimi o kadar tuhaf hissediyordum ki. Hiç bir şey an-

lamadığım yatırımlarım, hisse senetlerim, tahvillerim, arazilerim vardı. Ve ben bütün bunları ne yapacağımı bilmiyordum.

İngiltere'ye dönmeden bir gün önce Bay Lippincott'la uzun bir konuşma yaptık. O benim için her zaman Bay Lippincott olacaktı, onu asla Andrew amca olarak göremeyecektim. Avukata yatırımlarımın yönetimini Stanford Lloyd'dan almayı düşündüğümü söyledim.

Lippincott kırçıl kaşlarını çattı.

"Öyle mi?"

Beni ifadesiz yüz ve kurnaz bakışlarla süzdü. Onun bu "Öyle mi?" sorusunun ne anlama geldiğini merak ediyordum.

Endişeyle sordum.

"Sizce bunu yapmam doğru mu?"

"Sanırım bunu yapmanın nedenleri vardır."

"Hayır, belli bir nedeni yok," dedim. "Benimki sadece bir sezgi, hepsi o kadar. Sizinle açıkça konuşabilirim, değil mi?"

"Elbette. Söylediklerinin aramızda kalacağından emin olabilirsin."

"Peki," dedim. "Bence Stanford Lloyd sahtekâr."

"Hımm..." Söylediğim Bay Lippincott'un ilgisini çekmişti. "Sanırım sezgilerinde pek yanılmıyorsun."

O zaman haklı olduğumu anladım. Stanford Lloyd, Ellie'nin hisse senetleri, tahvilleri ve yatırımlarında hileli yollara başvurmuştu. Bir avukat vekâletnamesi imzalayıp Andrew Lippincott'a verdim.

"Vekâletnamemi kabul edecek misiniz?"

Lippincott, "Mali konularda bana kesinlikle güvenebilirsin," dedi. "Bu konuda senin için elimden gelen her şeyi yapacağım. Yönetimimden asla şikâyetçi olmayacağını sanıyorum."

Onun bu sözleriyle ne kastettiğini düşündüm. Bir şey söylemek istediği kesindi. Bu sözlerinde hiç kuşkusuz bir ima gizliydi. Bence,

benden hoşlanmadığını, zaten hiçbir zaman hoşlanmadığını, ancak Ellie'nin kocası olduğum için elinden gelenin en iyisini yapacağını söylemek istemişti. Gerekli tüm belgeleri imzaladım. Lippincott daha sonra, "İngiltere'ye neyle döneceksin?" diye sordu. "Uçakla mı?"

"Hayır," dedim. "Deniz yoluyla dönmeyi düşünüyorum. Biraz yalnız kalmak istiyorum. Sanırım deniz yolculuğu bana iyi gelecek."

"Peki, İngiltere'de nerede yaşayacaksın?"

"Çingene Arazisi'nde," dedim.

"Ah, demek orada yaşamak niyetindesin?"

"Evet."

"Ben evi satacağını düşünmüştüm."

"Hayır." Sesim istemediğim kadar sert çıkmıştı. Çingene Arazisi'nden ayrılmayı asla düşünmüyordum. Çingene Arazisi benim hayalimdi, toy bir çocuk olduğum günlerden beri üzerinde titrediğim düşümdü. Oradan hiçbir zaman vazgeçmeyecektim.

"Peki, şimdi sen Amerika'dayken evle kim ilgileniyor?"

Greta Andersen'in evle ilgilendiğini söyledim.

Avukat, "Ah," dedi. "Evet. Greta."

Greta sözcüğünü özellikle vurgulamıştı. Bunun üzerinde durmadım. Eğer ondan hoşlanmıyorsa, istediği kadar hoşlanmayabilirdi. Zaten hiçbir zaman hoşlanmamıştı ki. Boğucu bir susukunluğun ardından fikrimi değiştirdim. Onun bu vurgulamayla bana *bir şey* söylemek istediğini hissediyordum.

"O Ellie'ye her zaman çok iyi davrandı," dedim. "Hastayken ona hastabakıcılık yaptı, işini bırakıp geldi, bizimle kaldı ve Ellie ile ilgilendi. Bundan dolayı ona minnettarım. Bunu anlamanızı istiyorum, Bay Lippincott. Onun nasıl bir insan olduğunu bilmiyorsunuz. Ellie öldükten sonra da nasıl çırpındığını ve her şeyin düzgün gitme-

si için nasıl çabaladığını bilmiyorsunuz. O olmasa ne yapardım hiç bilemiyorum."

"Tabii, tabii..." Bay Lippincott'un sesi düşünemeyeceğiniz kadar soğuk ve kuruydu.

"Dolayısıyla Greta'ya çok şey borçluyum."

Bay Lippincott, "Greta çok becerikli bir kız," dedi.

Ayağa kalktım, vedalaştım ve teşekkür ettim.

"Teşekkür edeceğiniz bir şey yok," diyen avukatın sesi yine soğuktu. "Sana kısa bir mektup yazdım. Kargo uçağıyla Çingene Arazisi'ne yolladım. Sanırım deniz yoluyla gitiğine göre eve vardığında mektubumu seni bekler bulacaksın. İyi yolculuklar."

Son olarak çekinerek ona, Stanford Lloyd'un eski karısı Claudia Hardcastle'ı tanıyıp tanımadığını sordum.

"Ah, onun ilk karısından bahsediyor olmalısın," dedi. "Hayır onunla hiç karşılaşmadım. Zaten sanırım çok kısa bir süre evli kaldılar. Stanford boşandıktan hemen sonra yeniden evlendi. Bu evliliği de boşanmayla sonuçlandı."

Demek durum buydu.

Otelime döndüğümde bana gelmiş bir telgraf buldum. Hemen Kaliforniya'daki bir hastaneye gitmem isteniyordu. Telgrafta dostum Rudolf Santonix'in çok kötü durumda olduğu, ölmeden önce beni görmek istediği yazıyordu.

Yolculuğumu erteleyerek biletimi değiştirdim ve hemen San Francisco'ya uçtum. Santonix henüz ölmemişti, ölümün eşiğindeydi ve durumu hızla kötüye gidiyordu. Doktorlar ölmeden önce bilincinin açılıp kendine geleceğini sanmıyorlardı. Bilincini kaybetmeden önce acilen beni çağırmaları için çok ısrar etmişti.

Hastane odasında oturarak ona baktım. Karşımdaki hasta yatağında yatan, bir zamanlar tanıdığım Santonix değil, sanki onun

iskeletiydi. Aslında her zaman hastalıklı bir görünümü vardı. Yüzünde hep tuhaf bir saydamlık vardı, tuhaf bir kırılganlık, bir tür duyarlılık. Şimdi ise balmumundan yapılmış bir figürü andırıyordu.

Orada öylecesine oturmuş, bekliyor, benimle konuşsa, diye düşünüyordum. Bir şey söylese. Ölmeden önce *bir şey* söylese.

Kendimi yalnız, korkunç derecede yalnız hissediyordum. Düşmanlarımdan kaçmış, arkadaşımın yanına gelmiştim. Aslında o benim tek dostumdu. Annem dışında beni şu dünyada en iyi tanıyan tek insan. Neyse, annemi düşünmeyi istemiyordum.

Bir iki kez hemşireyle konuşup yapacakları bir şey olup olmadığını sordum. Kadın başını sallayarak kayıtsız bir havada, "Uyuyor," dedi. "Bilincine kavuşabilir ama kavuşamayabilir de."

Odada oturup bekledim. Sonunda Santonix kımıldandı, iç çekti. Hemşire nazikçe onun doğrulmasına yardım etti. Santonix bana baktı ama beni gördü mü yoksa görmedi mi, işte onu bilemiyorum. Gözlerini bana dikmişti ama sanki arkamdaki bir yere bakıyordu. Sonra birden gözlerindeki ışık değişti. Beni *tanıdı*, beni *gördü,* diye düşündüm. Santonix yavaşça bir şeyler fısıldadı. Ne dediğini anlamak için yatağın üzerine eğildim. Bence bunlar anlamsız sözcüklerden başka bir şey değildi. Sonra Santonix birden titredi, kasıldı. Başı arkaya düştü ve haykırdı.

"Seni kahrolası budala... Neden öbür yoldan gitmedin?"

Ve ardından son nefesini verdi...

Onun ne demek istediğini bilmiyorum. Bu son sözcüklerin anlamını bilmeyi çok isterdim. Ama kim bilir, belki o da ne söylediğinin farkında bile değildi.

İşte Santonix'i son kez böyle gördüm. Acaba ona bir şey söylesem, beni duyar mıydı? Ona, "Yaptığın ev şu dünyada sahip olduğum en güzel şey," demek isterdim. "Benim için en anlamlı şey." Bir evin

bu denli değerli olabilmesi ne tuhaftı. Sanırım bu bir tür sembolizmdi. Çok istediğin bir şeyin simgesi. Çok istediğin ama ne olduğunu bir türlü bilemediğin bir şeyin simgesi. Ama Santonix benim ne istediğimi anlamış ve bana bunu vermişti. Ve ben isteğime kavuşmuştum. O benimdi artık. Ve ben şimdi ona, evime dönüyordum.

Evime dönüyorum. Gemiye bindiğim zaman tek düşüncem buydu. Bu ve öncelikle ölesiye yorgunluğum... Ardından sanki çok derinlerden kabaran bir mutluluk dalgası sardı benliğimi... Evime dönüyordum. Evime gidiyordum...

"Gemici evine, denizlerden evine,
Ve avcı dağlardan evine..."

23. BÖLÜM

I

Evet, benim de yaptığım buydu. Her şey bitmişti. Son kavga, son savaş. Bu yolculuğun son bölümüydü.

Bana huzursuz gençlik günlerim uzak geçmişte kalmış gibi geliyordu. O, *"İstiyorum, istiyorum,"* diye çırpındığım günler. Oysa aslında hiç de uzun zaman geçmemişti aradan. Bir yıldan bile az bir süre...

Kamaramda yatağa uzanarak olanları düşündüm.

Ellie'yle karşılaşmamız, Regent's Park'taki buluşmalarımız, nikâhımız, evimiz. Santonix'in evimizi yapışı, evin tamamlanması. Benimdi, hepsi benimdi. Ben bendim –ben– hep olmak istediğim ben. Olmak istediğim ben. Artık istediğim her şeye kavuşmuştum ve evime gidiyordum.

New York'tan ayrılmadan önce bir mektup yazarak ben evime varmadan önce eline geçmesi için uçak postasına vermiştim. Mektup Phillpot'aydı. Onun bir şekilde beni anlayacağını hissediyordum. Diğerleri ise hiçbir zaman anlayamayacaklardı.

Phillpot'a mektup yazmak, onunla karşı karşıya konuşmaktan daha kolay gelmişti bana. Onun bunu öğrenmesi gerekiyordu. Her-

kes gibi. Herkes bilmeliydi bunu. Belki başkaları anlamayacaktı ama Phillpot'un anlayacağından emindim. Ellie'yle Greta'nın birbirlerine ne kadar yakın olduklarını, karımın ona ne kadar düşkün olduğunu kendi gözleriyle görmüştü. Dolayısıyla benim de Greta'ya bağımlı olduğumu anlayacağını düşünüyordum. Ellie ile yaşadığım o evde yanımda bana yardımcı olacak biri olmadan yaşamamın olanaksızlığını o da görecekti. Durumu iyice anlatabildim mi, bunu bilmiyorum. Neyse, ben elimden geleni yaptım.

Ona, "Bunu ilk sizin öğrenmenizi istedim," diye yazdım. "Bize karşı her zaman nazik ve anlayışlı oldunuz. Onun için durumu anlayabilecek tek insanın da siz olduğunuzu düşünüyorum. Çingene Arazisi'nde yapayalnız yaşamam olanaksız. Buna katlanamam. Amerika'da kaldığım uzun günler boyunca hep bunu düşündüm ve sonunda eve döner dönmez Greta'ya evlilik teklif etmeye karar verdim. Bakın, Ellie'den rahatça bahsedebileceğim bir tek Greta var. O beni anlayacaktır. Belki Greta benimle evlenmeyi istemeyecek ama ben evlilik teklifimi kabul edeceğini düşünüyorum... Bundan sonrasında da her şeyin sanki biz üçümüz o evde birlikteymişiz gibi olmasına çalışacağım."

Mektubu, istediğimi ifade etiğimden emin olana dek tam üç kez yazdım. Phillpot mektubu benim Çingene Arazisi'ne varmamdan iki gün önce alacaktı.

İngiltere'ye yaklaşırken güverteye çıktım. Ağır ağır karaya yaklaşmamızı seyrediyordum. İçimden, keşke Santonix şimdi yanımda olsaydı, diye geçti. Bunu gerçekten istiyordum. Tüm hayallerimin gerçekleştiğini bilmesini isterdim. Planladığım, düşündüğüm, istediğim her şeyin.

Amerika'dan, o düzenbazlardan ve yalakalardan, nefret ettiğim ve benden nefret ettiklerinden emin olduğum, alt tabakadan geldiğim için beni aşağılayan o insanlardan kurtulmuştum artık. Zaferle

evime dönüyordum. Ulu çam ağaçlarına, tehlikeli virajlarla kıvrıla kıvrıla en tepedeki Çingene Arazisi'ne çıkan yola. Evim! Dünyada en çok istediğim iki şeye dönüyordum. Evime. Hayalini kurduğum, planladığım ve bu dünyada her şeyden çok istediğim evime. Evet, evime ve o eşsiz kadına... Günün birinde istediğim gibi harikulade bir kadınla karşılaşacağımı hep biliyordum. Ve gerçekten onunla karşılaşmıştım. Onu görmüştüm, o da beni. Ve bir araya geldik. Harika bir kadın. Onu ilk gördüğüm anda, ona ait olduğumu, ölünceye kadar onun olacağımı anlamıştım. Ben onundum. Ve şimdi –sonunda– ona dönüyordum.

Kingston Bishop köyüne geldiğimi kimse görmedi. Hava kararmak üzereydi. İstasyonda trenden indim ve yan yollardan Çingene Arazisi'ne gittim. Köyden biriyle karşılaşmak istemiyordum. Özellikle de o gece...

Çingene Arazisi'ne çıkan yola ulaştığımda güneş çoktan batmıştı, Greta'ya geleceğim saati bildirmiştim. Evde beni bekliyordu. Sonunda!

Artık o kaçamak yanıtlara, yalanlara, ondan hiç hoşlanmıyormuş gibi numara yapmama da gerek kalmamıştı. En başından beri aksatmadan, dikkatle oynadığım rolü düşündükçe gülmem geliyordu. Greta'dan hoşlanmıyor ve onun eve gelip Ellie'yle kalmasını istemiyormuşum gibi davranmıştım. Evet, çok dikkatliydim. Herhalde bu rolümle herkesi kandırmıştım. Ellie'nin duyması için Greta'yla yalandan giriştiğimiz kavgayı anımsıyorum da...

Greta onunla karşılaştığımız ilk anda benim nasıl bir insan olduğumu anlamıştı. Birbirimiz hakkında hiç boş hayaller kurmadık, yanılmadık. Bir yanılsama söz konusu değildi aramızda. Onun da benim gibi bir kafası, benimkiler gibi arzuları vardı. İkimiz de dünyayı istiyorduk, başka bir şey değil. Dünyanın zirvesine oturmayı! Her ihtirasımız karşılanmalı, hiçbir şeyden yoksun olmamalıydık.

Greta'yla Hamburg'da ilk tanıştığımız zaman ona yüreğimi nasıl açtığımı, bütün çılgın arzularımı açıkladığımı anımsıyorum. Yaşama karşı duyduğum o sınır tanımaz hırsı Greta'dan saklamaya hiç gerek duymadım çünkü onda da aynı hırs, aynı doymazlık vardı.

O gün Hamburg'da bana, "İnsanın hayattaki tüm isteklerine ulaşabilmesi için parası olması gerekir," dedi.

"Evet," dedim. "Öyle de bu paraya nasıl ulaşacağımı bilmiyorum."

Greta güldü.

"Bunu çok çalışarak elde edemezsin. Sen o tipte bir insan değilsin."

"Çalışmak mı?" dedim. "İstediğim kadar param olabilmesi için yıllarca çalışmam gerek. Ben beklemek istemiyorum. Orta yaşa kadar beklemek istemiyorum. Schliemann[1] denilen adamın öyküsünü biliyorsun değil mi? Adam çalışmış, çabalamış, zengin olmuş ve yaşamının en büyük düşünü gerçekleştirmek için Truva'ya gitmiş, parasını oradaki kazıları yönetmek için harcamış ve sonunda Truva hazinelerini bulmuş. Hayaline ulaşmış ama bunun için kırklı yaşların sonunu beklemek zorunda kalmış. Ama ben orta yaşlı bir adam olana dek beklemek istemiyorum. Yaşlı bir adam! Bir ayağı çukurda! Para şimdi genç ve güçlüyken benim olmalı. Sen de aynı şekilde düşünüyorsun, öyle değil mi?"

"Evet. Ayrıca bu parayı eline nasıl geçirebileceğini de biliyorum. Çok kolay. Acaba bunu şimdiye kadar neden düşünemedin ki! Sen kızları çok kolay elde ediyorsun değil mi? Bunu görüyorum. Hissediyorum."

---

(1) Heinrich Schliemann: (1822 –1890) Homeros destanlarında adı geçen Eski Truva kentini ortaya çıkaran Alman arkeologdur. Schliemann 1873'te ünlü Truva hazinelerini (Priamos hazineleri) bulmuş ve yurt dışına kaçırmıştır.

"Kızlara aldırdığımı mı sanıyorsun ya da geçmişte aldırmış olduğumu?" dedim. "Benim tutkuyla istediğim tek bir kız var. Sen. Bunu biliyorsun. Ben seninim. Bunu seni gördüğüm an anladım. Er geç senin gibi biriyle karşılaşacağımı biliyordum. Ve karşılaştım da. Ben seninim."

Greta, "Evet," dedi. "Öyle olduğunu düşünüyorum."

Başımla onayladım.

"Ve yaşamdan aynı şeyleri bekliyor, aynı şeyleri istiyoruz."

Greta güldü.

"Sana bunun çok kolay olduğunu söyledim. Çok kolay. Yalnızca çok zengin bir kızla, dünyanın en zengin kızlarından biriyle evlenmen yeterli. Bunu yapmanı sağlayabilirim."

"Hayal görme," dedim.

"Hayal değil. Çok kolay olacak."

"Hayır," dedim. "Bu bana göre bir şey değil. Ben zengin bir kadının kocası olmak istemiyorum. Bana armağanlar alacak, birlikte bir sürü şey yapacağız. Ama beni altın bir kafese kapatacak. Benim istediğim bu değil. Ben köle olmak istemiyorum."

"Buna gerek yok ki. Ayrıca bunun uzun sürmesi de gerekmez. Bir süre evli kal yeter. Bildiğin gibi insanların karıları ölebilir de."

Afalladım.

"Şaşırdın," dedi.

"Hayır," dedim. "Şaşırmadım."

"Ben zaten şaşırmayacağını biliyordum. Belki daha önce bunu yaptın bile."

Bana merakla baktı. Ama onun bu sorusuna yanıt vermeyecektim. İnsan ne olursa olsun bir ölçüde kendini korumalıydı. Ve ben de bazı sırlarımın bana kalmasını istiyordum. Aslında bunlar sır bile sayılmazdı ama onları düşünmek bile istemiyordum. Özellikle de

birincisini. Aslında aptalca bir şeydi. Çocukça. Önemsiz. Küçük bir erkek çocuğuyken okulda sınıf arkadaşıma armağan edilen şık bir kol saatine göz koymuştum... O saatin benim olmasını öyle istiyordum ki. Bir hayli pahalıydı bu. Onu istiyordum. Hem de çok istiyordum. Dünyanın parasıydı. Ona saati zengin büyükbabası armağan etmişti. Evet, onu çok istiyordum ama asla öyle bir saate sahip olma şansım olmadığını da biliyordum. Sonra bir gün arkadaşımla buzda paten kaymaya gittik. Buz bizi taşıyacak kadar kalın değildi. Ama bunu düşünmedik. Ve olan oldu. Tam biz kayarken buz çatırdadı. Onun tam karşısında paten kayıyordum. O suya düştü. Yanına gittim. Kenara tutunmuştu. Buz avucunu kesiyordu. Ona yaklaştım. Elinden tutup onu dışarı çekmek niyetindeydim. Ama tam o sırada kol saatinin güneşte pırıl pırıl parladığını gördüm. Ve, suya düşüp boğulursa, diye düşündüm. Bu çok kolay olabilirdi...

Kendimi kaybetmiş bir halde, sanki rüyadaymışçasına bileğini kavradım ve kayışı çözerek saati kaptım. Sonra da arkadaşımı yukarı çekeceğime başını suyun içine ittim... Yalnızca başını suyun altında tuttum. Pek fazla çırpınması, boğuşması olanaksızdı, çünkü buzun altındaydı. Sonra etraftan bizi görenler yanımıza koştular. Tabii benim arkadaşımı kurtarmaya çalıştığımı sandılar. Sonunda onu güçlükle dışarı çıkardılar. Suni teneffüs uyguladılar ama artık çok geçti. Hazinemi zaman zaman bazı değerli şeylerimi koyduğum yere gizledim. Annemin görüp de, nereden bulduğumu sormasını istemediğim şeyleri koyduğum yere. Ama sonra annem çoraplarımı yerleştirdiği bir gün o kol saatini buldu. Hemen bunun Pete'in saati olup olmadığını sordu. Tabii ben inkâr ettim. Onu okuldaki bir arkadaşımdan değiş tokuşla aldığımı söyledim.

Annem beni hep sinirlendirmiştir, her zaman onun benim hakkımda çok fazla şey bildiğini düşündüm. O saati bulduğu zaman

sinirlenmiştim. Sanırım benden kuşkulanmıştı. Tabii ki olayın iç-yüzünü *bilemezdi.* Zaten hiç kimse *bilmiyordu.* Ama bana tuhaf tuhaf baktı. Her zamanki o suçlayıcı bakışıyla. Herkes benim Pete'i kurtarmaya çalıştığımı sanıyordu. Ama ben annemin bir an bile böyle düşünmediğinden emindim. Annem gerçeği öğrenmek bile istemiyor, ama bir yandan da durumu seziyordu. Asıl sorun da buydu zaten; onun benim hakkımda çok fazla şey bilmesi. Bu yüzden bazen annemin yanında suçluluk duygusuna kapılıyordum ama bu çok geçmeden kayboldu.

Sonra kamptaki olay. O sıralarda askerliğimi yapıyordum. Bir gece Ed adlı bir çocukla kumarhane benzeri bir yere gittik. Hiç şansım yoktu, neyim var neyim yok kaybettim. Buna karşın Ed durmadan kazandı. Fişleri verip aldığı paraları ceplerine sığdırmakta zorlandı. Cepleri neredeyse patlayacaktı. Sonra tam bir köşeyi döndüğümüz sırada karşımıza çıkan iki serseri sustalılarını çekerek üzerimize saldırdılar. Benim kolum hafifçe kesildi. Ed ise ciddi bir bıçak yarası aldı. O yere yığılırken, uzaktan ayak sesleri duyuldu. Birileri geliyordu. Serseriler hemen kaçtılar. O anda hızlı hareket etmem gerektiğini anladım. Yeterince hızlı olduğum taktirde bu işten kârlı çıkabilirdim. Gerçekten *hızlıydım*, reflekslerim çok iyiydi. Elime mendilimi sararak bıçağı Ed'in yarasından çıkarıp aldım ve birkaç kez daha can alacak yerlerine sapladım. Acı bir çığlığın ardından kendinden geçti. Korktum tabii, bir iki saniye kadar çok korktum ama sonra korkum geçti, işlerin yolunda olduğunu anladım. Artık hızlı düşünüp hızlı harekete geçtiğim için kendi kendimle gurur duyuyordum. Hatta, zavallı Ed, her zaman aptalın tekiydi, diye düşünüyordum. Onun kumarda kazandığı paraları ceplerime doldurmam uzun sürmedi. İnsanın reflekslerinin sağlam olması kadar güzel bir şey olabilir mi hiç! Tabii fırsatlardan yararlanmasını bilmek

de önemli! Ama ne yazık ki insanın karşısına sık sık böyle fırsatlar çıkmıyor. Sanırım bazı insanlar birini öldürdükleri zaman korkarlar. Ama ben hiçbir korku duymadım. En azından o gün.

Tabii bu, insanın öyle sık sık yapmak isteyeceği bir şey değil. Ama karşılığında elde edeceğiniz şeye değiyorsa o başka! Greta benim bu yanımı nasıl sezdi, işte bunu hiç bilemiyorum. Ama biliyordu. Tabii ki onun birkaç kişiyi öldürdüğümü bildiğini söylemek istemiyorum. Ancak öldürme fikrinin beni şaşırtıp rahatsız etmeyeceğinin farkındaydı.

"Neler saçmalıyorsun Greta?"

"Ben sana yardım edecek durumdayım," dedi. "Senin Amerika'nın en zengin kızlarından biriyle tanışmanı sağlayabilirim. Bir bakıma ben onun yardımcısı gibi bir şeyim. Onunla birlikte yaşıyorum. Onun üzerindeki etkim çok fazla. Her sözümü dinler."

"Sence benim gibi biriyle ilgilenir mi?"

Böyle bir şeyin olabileceğine bir an bile inanamıyordum. Neden istediği en yakışıklı, en seksi ve çekici erkeği bile kolaylıkla elde edebilecek zenginlikte bir kız beni beğensin ki?

Greta, "Cinsel caziben çok fazla," dedi. "Kızlar seni çok beğeniyorlar, öyle değil mi?"

Sırttım ve bu konuda fena sayılamayacağımı söyledim.

Greta, "Sözünü ettiğim kız şimdiye kadar kimseyle flört etmedi, böyle bir şey yapma şansı olmadı," dedi. "Sürekli kontrol altında. Tanışmasına izin verilen gençler genellikle klasik burjuva çocukları, bankerlerin, milyonerlerin oğulları. Onun paralı biriyle evlenmesi isteniyor tabii. Bütün aile kızın servet avcısı yakışıklı bir yabancıyla karşılaşıp âşık olmasından korkuyor. Tabii bunun sonucu olarak da kız böyle birilerini tanımak istiyor. Bu tipler onun için yeni ve ilgi çekici. Tabii onun karşısında çok iyi rol yapabilmen gerekiyor. Onu

ilk görüşte aşka inandırmalı, ayaklarını yerden kesmelisin. Şimdiye dek hiç kimse ona bu şekilde yanaşmadığı için bunun kolay olacağını sanıyorum. Sen bunu başarırsın."

Tereddütle, "Bunu deneyebilirim," dedim.

Greta, "Bunu ayarlarız," dedi.

"Peki ya ailesi işe karışıp bizi ayırırsa."

Greta, başını salladı.

"Hayır, bunu yapamazlar. Bu iş olup bitene kadar hiçbir şeyden haberleri olmayacak. İş işten geçtikten sonrası sorun değil. Bu arada sen de kızla gizlice evlenirsin."

Ondan sonra bunu uzun uzun konuştuk, planımızı yaptık. Tabii çok fazla ayrıntıya girmedik. Sonrasında Greta Amerika'ya döndü ama bağlantıyı koparmadık. Ben çeşitli işlerde çalıştım. Sonra bir gün Greta'ya Çingene Arazisi'nden, orayı istediğimden bahsettim. Greta, Çingene Arazisi'nin romantik bir aşk hikâyesi için uygun bir zemin olabileceğini söyledi. Planlarımızı Ellie'yle ilk kez orada karşılaşacağımız şekilde yaptık. Greta, Ellie'yi İngiltere'de bir ev satın almak ve reşit olur olmaz da aileden uzaklaşarak oraya yerleşmesi konusunda ikna edecekti.

Evet, her şeyi hazırladık. Greta plan yapmak konusunda çok iyiydi. Ben bunu asla tek başıma planlayamazdım ama zamanı gelince rolümü çok iyi oynayacağımdan emindim. Zaten rol yapmaktan hoşlanırdım. İşte olaylar böyle gelişti. Ellie'yle bu şekilde tanıştım.

Bütün bunlar çok eğlenceliydi. Tabii isteğimize ulaşamama tehlikesi vardı ama ben çok eğleniyordum. Beni asıl endişelendiren Greta'yla karşılaşma anımızdı. Asıl risk buydu. Çünkü çok dikkatli davranmam, ona bakarken kendimi ele vermemem gerekiyordu. Bu yüzden ona *bakmamaya,* göz göze gelmemeye çalıştım. Sonuçta en doğrusunun ondan nefret ediyor, onu kıskanıyormuşum gibi bir tavır

takınmak olacağını düşündük. Bunu ustalıkla başardığımı söylemeliyim. Rolümü çok iyi oynadım. Onun kalmaya geldiği o ilk günü anımsıyorum da. Sonra Ellie'nin duyacağı şekilde giriştiğimiz o sözde kavga? Acaba biraz abartmış olabilir miyiz? Ama sanmıyorum. Bazen Ellie'nin oyunumuzu anladığını ya da bir şeyler sezinlediğini düşünerek endişeleniyordum. Ama sanırım böyle bir şey olmadı. Bilmiyorum. Bilemiyorum. Zaten Ellie'yi hiçbir zaman tam olarak anlayamadım.

Ellie'yle aşk yaşamak çok kolaydı. Çünkü çok tatlı bir kızdı. Evet, gerçekten çok tatlıydı. Ama kimi zaman ondan korkuyordum, çünkü zaman zaman bana söylemeden bazı işler yapıyordu. Ayrıca bildiğini düşünemeyeceğim birçok şeyi biliyordu. Aklıma bile gelmezdi bu kadar çok şeyi biliyor olabileceği. Ama beni seviyordu. Evet, beni seviyordu. Bazen düşünüyorum da sanırım ben de onu seviyordum...

Ama bu kesinlikle Greta'ya karşı olan duygularım gibi bir şey değildi. Greta benim ait olduğum kadındı. Ben onundum. O bir seks simgesiydi. Onun için deli oluyor, kendimi kontrol etmeye çalışıyordum. Ellie ise farklıydı. Onunla birlikte yaşamak hoşuma gidiyordu, bunu biliyorsunuz. Evet, şimdi geriye bakıp da düşündüğüm zaman bu bana biraz tuhaf geliyor. Ama onunla yaşamaktan gerçekten hoşlanıyordum.

Bütün bunları açıkça yazıyorum, çünkü Amerika'dan döndüğüm akşam bunları düşünüyordum. Yeniden dünyanın zirvesine dönüyordum ve bütün tehlikelere, endişelere, risklere rağmen işlediğim kusursuz bir cinayetle bütün isteklerimi elde etmiştim.

Evet, bu gerçekten kusursuz bir cinayetti. Bir iki kez çok karmaşık diye düşündüğüm de oldu ama hiç kimse bu işi nasıl yaptığımızı anlayamadı, anlayamazdı da. Artık risk bitmiş, tehlike geçmişti ve

ben Çingene Arazisi'ne dönüyordum. Aynen duvardaki o ilanı gördükten sonra harabe evi görmeye geldiğim gibi... Tepeye tırmanıp keskin dönemeci...

İşte *tam da o anda onu gördüm.* Onu... Ellie'yi. Tam kazaların olduğu o tehlikeli virajı dönmüştüm ki Ellie onunla ilk karşılaştığım yerde, gümüş selvilerin altında duruyordu. Onu ilk gördüğüm yerde, aynı gümüş selvi ağacının gölgesinde duruyordu. Aynen onun beni ilk gördüğü zaman irkildiği gibi bu kez de ben onu görünce irkildim. O ilk gün önce bakışmıştık. Sonra ben yanına yaklaşıp onunla konuşmuş, ilk görüşte âşık olan genç bir adam rolü oynamıştım. Hem de büyük bir ustalıkla. Ah, inanın ben gerçekten büyük bir aktörüm.

Ama onu şimdi karşımda görmeyi hiç beklemiyordum... Yani artık onu *göremezdim*, öyle değil mi? Ama işte *görüyordum*... Bana bakıyordu... Gözlerini bana dikmişti. Ama beni korkutan bir şey vardı, ölesiye korkutan. Sanki Ellie beni *görmüyordu.* Evet, Ellie'nin ağaçların altında olamayacağını, onun öldüğünü biliyordum. *Ama onu gördüm.* Oysa Ellie ölmüş, Amerika'daki mezarlığa gömülmüştü. Şimdi ise gümüş selvilerin altında durmuş, bana bakıyordu. Hayır, bana *değil.* Sanki beni görmeyi umuyormuş gibi bakıyordu, bakışları sevgi doluydu, yüzünde aşk vardı. O gün, gitarının tellerini tıngırdattığı o gün gözlerinde gördüğüm aşk... O gün bana, "Ne düşünüyorsun?" diye sormuştu. Ben de, "Bunu neden soruyorsun?" demiştim. O zaman gülmüş ve, "Sanki bana âşıkmışın gibi bakıyordun," demişti. Ben de aptalca bir yanıt vermiştim. "Sana tabii âşığım."

Orada kalakaldım. Yolun ortasında durdum. Titriyordum.

Sonra yüksek sesle, "Ellie," dedim.

Kımıldamadı. Orada durmuş, *bakıyordu*... Bakışları sanki vücudumu delip geçiyordu. Beni korkutan da bu oldu. Çünkü bir an

düşünsem onun beni neden görmediğini anlayacaktım ama bunu bilmek istemiyordum. Hayır, bunu bilmeyi kesinlikle istemiyordum. Bunu bilmek istemediğimden emindim. Ellie doğrudan benim bulunduğum yere bakıyor ve *beni görmüyordu.* Sonra koşmaya başladım. Ürkek bir tavşan gibi ışıkları yanan evime doğru olanca hızımla koştum. Sonuçta bu aptalca panikten kurtulmayı başardım. Bu benim zaferimdi. Evime gelmiştim. Ben dağlardan, tepelerden evine dönen o avcıydım. Dünyada her şeyden çok istediğim evime ve bütün ruhumla, bedenimle ait olduğum o eşsiz kadına dönmüştüm.

Artık Greta'yla evlenip Çingene Arazisi'nde yaşayacaktık. Bunun için kumar oynamış ve kazanmıştık! Banko kazanmıştık!

Kapı kilitli değildi. İçeri girerek ayaklarımı vura vura holden geçip kütüphaneye gittim. Greta orada, pencerenin önünde durmuş beni bekliyordu. Muhteşemdi. O zamana kadar gördüğüm en harikulade, en güzel kadındı. Pırıltılı sarı saçlarıyla bir Valkyrie'ye, Brunhilde'ye[1] benziyordu. Canlı bir seks simgesiydi, kokusuyla, duruşuyla, görünüşüyle. Arada sırada pavyonda buluşmanın dışında çok uzun bir süre birbirimizden uzak kalmıştık.

Kendimi doğruca onun kollarına bıraktım. Gemici denizlerden ait olduğu yere dönmüştü. Evet, bu hayatımın en güzel anlarından biriydi.

(1) Valkyrie'ler İskandinav mitolojisinde Odin'in yardımcıları olan, miğfer ve mızrakla silahlanmış genç ve güzel bakirelerdir. Brunhilde, Valkyrie'lerin en güçlüsü ve güzelidir. Odin tarafından cezalandırılmış ve insanlaştırılarak, ancak en güçlü savaşçının aşabileceği ateşten bir çemberin içine hapsedilmiştir. (Nibelungen destanı)

II

Daha sonra kendimize geldik. Koltuğa oturdum. Greta küçük bir mektup yığınını bana doğru itti. Her nedense önce üzerinde Amerikan pulu olan zarfı aldım. Bu Lippincott'un uçakla yolladığı mektuptu. Avukatın bana ne yazdığını ve buna neden gerek gördüğünü merak ediyordum.

"Evet," dedi Greta mutlulukla, derin derin iç geçirerek. "Sonunda başardık."

"Bu bizim zafer günümüz."

İkimiz de delicesine güldük. Masada şampanya vardı. Şişeyi açtım. Birbirimizin şerefine içtik.

Etrafıma bakındım.

"Burası harikulade bir yer," dedim. "Anımsadığımdan çok daha güzel. Santonix... sahi sana söylemedim. Santonix öldü."

Greta, "Yüce Tanrım," diye mırıldandı. "Çok yazık. Demek gerçekten hastaydı?"

"Tabii ki hastaydı. Ama ben bunu kabullenememiştim. Buna inanmayı hiç istemedim. Hastaneye gittim. Santonix ölürken baş ucundaydım."

Greta hafifçe ürperdi.

"Ben bunu yapamazdım. Santonix ölürken bir şey söyledi mi?"

"Yoo. Sadece benim kahrolası bir budala olduğumu söyledi. 'Öbür yoldan gitmeliydin,' dedi."

"Nasıl yani? Hangi yol?"

"Ne demek istediğini anlayamadım," dedim. "Herhalde kafası karışmıştı. Ne söylediğini bilmiyordu."

Greta, "Bu ev onun anısı için çok güzel bir anıt," dedi. "Burada yaşayacağız, değil mi?"

Ona şaşkınlıkla baktım.

"Elbette burada oturacağız. Başka bir yerde yaşayacağımı mı sanıyordun?"

Greta, "Hep burada yaşayamayız," dedi. "Bütün bir yılı bu evde geçiremeyiz. Bu köye gömülüp kalamayız. Olacak şey mi bu?"

"Ama burası benim hep yaşamak istediğim yer, yaşamayı hayal ettiğim yer."

"Evet, tabii. Ama Mike, dünyanın parasına sahibiz. İstediğimiz her yere gidebiliriz. Avrupa'yı adım adım dolaşıp Afrika'ya safariye gidebiliriz. Seninle değişik maceralar yaşarız. Gidip görür, muhteşem tablolar alırız. Kamboçya'ya Angkor Vat Tapınağı'na gideriz. Sen heyecanla, macerayla dopdolu bir yaşam istemiyor muydun?"

"Şey, sanırım öyle... Ama her defasında buraya döneriz, değil mi?"

İçimde bir his, tuhaf bir his vardı; bana bir yerde bir şeyler ters gidiyormuş gibi geliyordu. O anda yalnızca iki şey vardı kafamda: Evim ve Greta. Başka hiçbir şey istememiştim. Ama o istiyordu. Bunu görüyordum. Greta yeni başlıyordu. İstemeye yeni başlıyordu. Ve bu isteklerini elde edebileceğini anlıyor, biliyordu. Birden çok kötü bir önseziyle irkildim. Titremeye başladım.

"Neyin var Mike? Titriyorsun. Üşüttün mü, hasta mısın?"

"Hayır," dedim. "Sorun o değil."

"Ne oldu, Mike?"

"Ellie'yi gördüm," dedim.

"Ne demek Ellie'yi gördüm?"

"Yoldan çıkarken virajı döndüm ve Ellie'yi gördüm. Selvilerin altında duruyordu. Bakıyordu, daha doğrusu bana baktı.

Greta şaşkınlıkla kalakaldı.

"Saçmalama. Sen... hayal görmüşsün."

"Belki insan burada hayaller görüyordur. Ne de olsa burası Çingene Arazisi. Ellie, oradaydı. Bakıyordu, çok mutlu bakıyordu. Sanki hep oradaymış gibi ve hep orada olacakmış gibi."

"Mike!" Greta omuzlarımdan tuttu, kendime gelmem için beni sarstı. "Mike, böyle şeyler söyleme. Yoksa buraya gelmeden önce içtin mi?"

"Hayır, buraya, sana gelinceye kadar bekledim. Şampanyayla beni bekliyor olacağını biliyordum."

"İyi o zaman, Ellie'yi unutup aşkımızın şerefine içelim."

Israrla, "O *Ellie*'ydi," dedim.

"Yanılıyorsun, Ellie değildi. Yalnızca bir ışık oyunuydu ya da öyle bir şey."

"Ellie'ydi... orada, o ağaçların altında duruyordu. Beni bekliyor, bana bakıyordu. Ama beni göremiyordu. Greta, *o beni göremiyordu.*" Sesim yükseldi. "Bunun nedenini biliyorum. Onun beni *neden* göremediğini biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Belki de ilk kez fısıldadım.

"Çünkü o ben değildim. Ben orada değildim. Ben yoktum. Onun tek görebildiği 'sonsuz gece'ydi." Sonra dehşetle bağırdım. "*Doğar bazıları tatlı hazza, doğar bazıları sonsuz geceye.* Bazıları tatlı bir mutluluğa doğarlar, bazıları da sonsuz geceye. Ben, Greta, ben!"

Derin bir soluk aldım.

"Onun bu divana nasıl oturduğunu anımsıyor musun, Greta? Ellie gitarıyla bu şarkıyı çalar, o tatlı sesiyle de söylerdi. O şarkıyı anımsarsın..."

Ve ben de şarkıyı ağzımın içinde mırıldanmaya başladım:

"*Her gece ve her sabah / Doğar bazıları acıya / Her sabah ve her gece / Doğar bazıları tatlı hazza.*

"Bu Ellie, Greta. O tatlı hazza doğmuştu. '*Doğar bazıları tatlı hazza, doğar bazıları sonsuz geceye.*' İşte annemin benim hakkımda bildiği buydu. O benim sonsuz geceye doğduğumun farkındaydı. Ben henüz oraya erişmedim. Ama annem biliyordu. Santonix de öyle. Benim oraya gittiğimi sezmişti. Ama bu olmayabilirdi. Başka yola sapabileceğim bir an vardı; kısa bir an. Ellie'nin o şarkıyı söylediği an... Eğer Ellie'yle gerçek anlamda evlenmiş olsaydım, çok mutlu olabilirdim, öyle değil mi? Ellie'yle evliliğimi sürdürseydim."

Greta, "Hayır olamazdın," dedi. "Senin korkup paniğe kapılacak bir insan olabileceğin asla aklıma gelmezdi Mike. "Yeniden omuzlarımdan tutarak beni şiddetle sarstı. "Mike, kendine gel."

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Greta, bağışla. Neler söylüyorum ben?"

"Sanırım Amerika'da sinirlerini iyice bozmuşlar. Ama her şeyi yoluna koyabildin, öyle değil mi? Yani yatırımlarımız güvende, değil mi?"

"Her şey yolunda," dedim. "Geleceğimiz güvende. Harikulade, görkemli geleceğimiz."

"Çok tuhaf konuşuyorsun. Acaba Lippincott mektubunda ne yazdı?"

Zarfı önüme çekerek açtım. İçinde bir gazete parçasından başka bir şey yoktu. Üstelik bunun eski ve soluk bir gazeteden kesilmiş olduğu da anlaşılıyordu. Kâğıt parçasına dikkatle baktım. Bir sokağın fotoğrafıydı bu. Sokağı, arka plandaki büyük binayı tanıdım. Hamburg'daydı bu sokak. Ön planda iki kişi kolkola fotoğrafçıya doğru geliyorlardı. Bu Greta'yla bendim. *Demek Lippincott en başından beri biliyordu.* Greta'yı eskiden beri tanıdığını biliyordu. Herhalde biri ona bu gazete kupürünü göndermişti, büyük olasılıkla da hiçbir kötü amacı olmadan. Belki de bu her kimse Greta Andersen'in Ham-

burg sokaklarında bir gençle kol kola dolaşmasını ilginç bulmuştu. Lippincott, Greta'yı önceden tanıdığımı biliyordu. Avukatın bana ısrarla, tekrar tekrar Greta'yı tanıyıp tanımadığımı sorduğunu anımsadım. Tabii ki ben inatla tanımadığımı iddia etmiştim. Ama o yalan söylediğimi biliyordu. Böylece benden kuşkulanmaya başlamasının nedeni de ben olmuştum.

Birdenbire Lippincott'tan korkmaya başladım: Tabii ki Ellie'yi öldürdüğümden kuşkulanıyor olamazdı. Ama kuşkulandığı bir gerçekti.

Greta'ya, "Bak," dedim. "Lippincott birbirimizi tanıdığımızı biliyormuş. En başından beri biliyormuş. O ihtiyar tilkiden hep nefret ettim, o da senden nefret etti. Üstelik bunu hiçbir zaman saklamadı da. Şimdi evleneceğimizi öğenince iyice kuşkulanacak."

Sonra birden aklım başıma geldi. Lippincott zaten Greta'yla evleneceğimizden kuşkulanıyordu, birbirimizi tanıdığımızı biliyordu ve birbirimize âşık olabileceğimizi tahmin etmişti.

"Mike, rica ederim, korkak bir tavşan gibi davranmayı bırakır mısın? Evet, aynen öyle dedim. Korkak tavşan! Paniğe kapılmanın hiç anlamı yok. Sana hayrandım. Her zaman da hayrandım. Ama kendini kaybetmeye başladın. Herkesten korkuyorsun."

"Benimle böyle konuşma."

"Ama bu gerçek."

"*Sonsuz gece...*"

Söyleyecek başka bir şey bulamamıştım. Bunun ne anlama geldiğini merak ediyordum. Sonsuz gece. Bu karanlık demekti. Sonsuz bir karanlık. Sanki orada değildim, görülemiyordum. Ben ölüleri görebiliyordum ama onlar yaşıyor olmama rağmen beni göremiyorlardı. Onlar beni göremiyorlardı çünkü aslında orada değildim. Ellie'yi seven adam gerçekte orada değildi. O kendi ayaklarıyla sonsuz geceye dalmıştı. Başımı iyice öne eğdim.

Yeniden, "*Sonsuz gece*," dedim.

Greta haykırdı.

"Şunu söylemeyi kes artık! Ayağa kalk. Erkek ol Mike. Kendini bu tuhaf batıl inançlara kaptırma."

"Bu benim elimde mi?" dedim. "Çingene Arazisi'ne sahip olmak için ruhumu sattım, öyle değil mi? Çingene Arazisi hiçbir zaman güvenli bir yer olmadı. Hiçbir zaman hiç kimse için güvenli olmadı. Ellie için güvenli değildi, benim için de öyle. Belki senin için de değildir."

"Ne demek istiyorsun?"

Ayağa kalktım. Greta'ya doğru gittim. Onu seviyordum. Evet, hâlâ onu büyük bir ihtirasla, şehvetle seviyordum. Ama aşk, nefret ve ihtiras; bunların hepsi aynı şey değil midir? Ellie'den asla nefret edemezdim. Ama Greta'dan nefret ediyordum. Ondan nefret etmek hoşuma gidiyordu. Ondan bütün kalbimle, ölesiye nefret ediyordum ve bundan büyük zevk duyuyordum artık güvenli yöntemler için bekleyemezdim, beklemek de istemiyordum. Ona yaklaştım.

"Seni pis kaltak! Seni iğrenç, harika, altın saçlı şıllık! Güvende değilsin. Benim yanımda güvende değilsin. *Benden* kork, Greta. Anlıyor musun? Ben artık bu zevki tattım, insan öldürmenin zevkini. Ve bundan artık zevk alıyorum Greta. Ellie'nin atıyla ölüme gittiğini bildiğim o sabah çok heyecanlıydım. Bütün o sabah öldürmenin zevkini yaşadım, ama hiçbir zaman öldürmeye bu kadar yakın olmamıştım. Bu farklı. Birinin kahvaltıda yuttuğu kapsül yüzünden öleceğini bilmekten çok daha fazlasını istiyorum şimdi. Yaşlı bir kadını taşocağına atmaktan da fazlasını. Bunlar benim için yeterli değil artık. Ben *ellerimi kullanmak* istiyorum!"

Greta korkuyordu. Hamburg'da ona rastladığım andan beri ona ait olduğum, uğruna hastalık bahane ederek işimi bıraktığım, yanından ayrılmak istemediğim kadın benden korkuyordu. Evet, bir

zamanlar bedenimle, ruhumla ona aittim. Ama artık ona ait değildim. Ben kendimdim. Bendim. Başka bir krallığa, hep hayal ettiğim krallığa geçiyordum.

Greta korkuyordu. Onun korkması çok hoşuma gitti. Ellerimi boynuna dolayarak sıktım... sıktım. Evet, Greta'yı öldürdüğüm o anda öyle mutluydum ki... Hatta orada oturup kendimle ilgili bu satırları karalarken de çok mutluydum. (Bunun ne kadar zevkli bir şey olduğunu tahmin bile edemezsiniz.) Kendimle ilgili her şeyi yazmak, neler yaşadığımı, neler hissettiğimi, düşündüğümü ve herkesi nasıl kandırdığımı. Evet, bunu yapmak olağanüstü bir mutluluk. Evet, evet Greta'yı öldürürken de olağanüstü mutluydum...

24. BÖLÜM

Bütün bunlardan sonra artık söylenebilecek fazla bir şey yok. Gerçekten yok. Demek istediğim her şey sonuçta bir doruğa ulaşıyor. Sanırım kişi o noktada –daha iyisinin olabileceğini unutuyor– her şeye ulaştığını sanıyor. Orada uzunca bir süre oturdum. *Onların* ne zaman geldiklerini bile bilmiyorum. Belki de hemen geldiler... ama en başından beri orada olamazlardı, çünkü öyle olsa Greta'yı öldürmeme izin vermezlerdi. İlk gelenin Tanrı olduğunu fark ettim. Gerçek anlamında Tanrı'yı kastetmiyorum, kafam karışık, gelen Binbaşı Phillpot'tu, yani köydekilerin Tanrı dedikleri adam. Onu severdim, hep sevmiştim, bana karşı hep iyi davranmıştı. Düşünüyorum da bazı yönlerden gerçekten de Tanrı'dan farksızdı. Yani eğer Tanrı doğaüstü bir şey değil de insan olsaydı, çok iyi ve kesinlikle adil biri olurdu. İnsanları ve her şeyi gözetirdi. İnsanlar için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırdı.

Binbaşı Phillpot benim hakkımda ne biliyordu, işte bu konuda kafam karışıktı. Bilmiyordum bunu. Ama o sabah mezatta "çok neşeli" olduğumu söylediğimde beni şüphe dolu gözlerle süzdüğünü çok iyi anımsıyorum. Acaba neden o sabahki neşemden kuşkulanmıştı ki?

Sonra Ellie'yi yerde attan düşmüş yatarken bulduğumuz zaman... Acaba o zaman da benim bununla bir ilgim olduğunu biliyor ya da bundan kuşkulanıyor muydu?

Dediğim gibi Greta'nın ölümünden sonra orada öylecesine, önümde şampanya kadehiyle oturdum. Kadeh boştu. Zaten her şey boştu, bomboştu. Greta ile yalnızca bir tek lambayı yakmıştık, o da köşedeydi. Faza ışık istememiştim –ve güneş de– sanırım güneş çok uzun bir süre önce batmıştı. Yalnızca orada oturmuş, aptalca bir merakla bundan sonra olacakları düşünüyordum.

Sonra sanırım insanlar gelmeye başladılar. Belki de bir sürü insan bir anda geldiler. Ama eğer öyleyse, çok sessiz gelmişlerdi çünkü aksi olsa onları duyar, fark ederdim.

Belki Santonix o an orada olsa bana ne yapacağımı söylerdi. Santonix ölmüştü. Benden farklı bir yolun yolcusuydu. Artık bana yardım edemezdi. Hiçkimse bana yardım edemezdi.

Birden Doktor Shaw'ı fark ettim. O kadar sessizdi ki ilk gelenin o olduğunu anlayamamıştım bile. Hemen yanıbaşımda oturuyordu. Bir şey bekliyor olmalıydı. Bir süre sonra onun benim konuşmamı bekliyor olabileceğini düşündüm.

Ve ona, "Evime döndüm," dedim.

Onun arkasında bir yerlerde bir ya da iki kişi vardı. Bekliyorlardı, onun yapacağı bir şeyi bekliyorlardı.

"Greta öldü," dedim. "Onu ben öldürdüm. Artık cesedi alıp götürmeniz gerekmez mi?"

O anda bir yerde bir flaş çaktı. Polis fotoğrafçısı cesedin fotoğrafını çekiyor olmalıydı.

Doktor Shaw başını çevirerek sert bir sesle, "Daha sonra," dedi.

Sonra yine bana arkasını döndü. Ona doğru eğildim.

"Bu gece Ellie'yi gördüm," dedim.

"Öyle mi? Nerede?"

"Dışarıda, bir gümüş selvi ağacının altında duruyordu. Biliyor musunuz, onunla ilk kez orada karşılaşmıştık." Bir an sustum, ardından devam ettim. "Ama Ellie beni görmedi... Beni göremezdi çünkü ben orada değildim." Sözlerime yine ara verdim ve neden sonra ekledim. "Bu beni üzdü. Bu beni çok üzdü."

Doktor Shaw, "Kapsüldeydi, değil mi?" diye sordu. "Kahvaltıda Ellie'ye verdiğiniz kapsülde?"

"Evet," dedim. "Saman nezlesi içindi. Her sabah ata binmeden önce alerji riskine karşı önlem olarak bir kapsül içerdi. Greta'yla bir iki kapsülün içine bahçedeki eşekarılarını öldürmek için kullanılan zehirden koyduk ve kapsülleri yeniden şişedeki ilaçların arasına kattık. Bu işi pavyonda yaptık. Çok zekice, değil mi?" Güldüm. Tuhaf bir gülüştü bu, bana bile tuhaf gelmişti. Bu daha çok tuhaf bir kıkırdamaydı. "Siz bileğini burktuğu zaman gelmiş, Ellie'nin bütün ilaçlarını incelemiş, bu kapsüllerin zararsız olduğunu söylemiştiniz. Uyku ilaçları, alerji kapsülleri, bunlar zararsızdı, öyle değil mi?"

Doktor Shaw, "Zararsız," dedi. "Onların kesinlikle bir suçu yoktu."

"Evet, ama bizimki çok zekice bir plandı, öyle değil mi?"

"Evet, zekice ama yeterince değil."

"İşin doğrusu bu zehir konusunu nasıl keşfettiğinizi hiç anlayamıyorum."

"O ikinci ölüm sayesinde. Sizin planlamadığınız, böyle bir şey olacağını düşünemediğiniz ikinci ölüm sayesinde."

"Claudia Hardcastle."

Doktor Shaw başını salladı.

"Evet. O da tıpkı Ellie gibi öldü. Av sahasında attan düştü. Claudia son derece sağlam ve sağlıklı bir kızdı. Ama attan düştü ve öldü. Ama bu kez ölümünün üzerinden Ellie'ninki gibi uzun bir süre geçmedi. Onu hemen yerden kaldırdılar, ağzında hâlâ siyanür koku-

su vardı. Eğer Ellie gibi birkaç saat açık havada kalsaydı, hiçbir şey kalmayacak, biz de hiçbir şey bulamayacak, durumu yine anlayamayacaktık. Claudia'nın o kapsülü nereden aldığını bilmiyorum. Belki Greta'yla pavyonda zehirli kapsüllerden birini bıraktınız. Claudia arada sırada pavyona giderdi. Orada parmak izleri vardı ve çakmağı da orada bulundu."

"Yeterince dikkat edememiş olabiliriz. Kapsülleri doldurmak kolay değildi."

Sonra birden sordum.

"Siz hep Ellie'nin ölümüyle bir ilgim olduğundan kuşkulandınız, değil mi? Hepiniz?" Etraftakilere bakındım. "Belki sizler de..."

"Orası öyle. Kuşkulanıyorduk ama bunu nasıl kanıtlayacağımızı bilmiyorduk. Zaten böyle şeyler birçok kez bilinir ama kanıtlanamaz."

Onu azarlarcasına, "Beni tutuklamadan önce haklarımı bildirmelisiniz," dedim.

"Ben polis değil doktorum."

"Benim doktora ihtiyacım yok," dedim.

"Orası belli olmaz..."

Bunun üzerine Phillpot'a baktım.

"Burada ne yapıyorsunuz? Buraya neden geldiniz? Beni yargılamak için mi?"

"Ben buraya bir yargıç değil, barış adına bir dost olarak geldim."

Şaşırmıştım.

"Benim dostum olarak mı?"

"Elli'nin dostu olarak."

Anlayamamıştım. Zaten hiçbir şey bana anlamlı gelmiyordu ama kendimi önemli bir insan olarak görmekten de alıkoyamıyordum. Herkes oradaydı. Polis, Doktor Shaw ve aslında çok meşgul bir insan olan Phillpot. Bütün bunlar o kadar karmaşıktı ki. Olanların

seyrini izleyemiyordum artık. Birden kendimi çok yorgun hissettim ve uyuyakaldım...

Ve yine gelenler ve gidenler oldu. İnsanlar beni görmeye geliyorlardı; her türden insan. Avukatlar, savcı, bir başka yargıç ve doktorlar. Bir sürü doktor. Canımı sıktıkları için sorularına yanıt vermek istemedim.

İçlerinden biri istediğim bir şey olup olmadığını sordu durdu. Olduğunu söyledim. İstediğim tek bir şey olduğunu söyledim. Ondan bir kalemle çokça kâğıt istedim. Bütün bunların nasıl olduğunu, bu noktaya nasıl gelindiğini yazmak istiyordum. Onlara neler hissettiğimi, neler düşündüğümü anlatmayı arzuluyordum. Kendim üzerinde ne kadar düşünürsem, yazacaklarım herkes için o kadar ilginç olacaktı. Çünkü ben ilginç bir insandım. Gerçekten ilginç bir insandım ve çok ilginç şeyler yapmıştım.

Doktorlar –aslında sanırım bir doktor– bu fikrimi beğendi.

"Hep insanların size yazılı açıklama yapmasını istesiniz. Peki ben niçin ifademi yazılı olarak vermeyeyim ki? Belki bir gün herkes okur bunu?"

Böylece bana bunu yapmam için izin verdiler. Kâğıt kalem getirdiler. Yaşadıklarımı yazmaya başladım. Ama sonuçta uzun uzun yazamadım. Yoruldum. Birisi benim hakkımda "sorumsuz" ifadesini kullandı, bir diğeriyse bunu onayladı. Neler duyuyordum neler. Bazen sizin dinliyor olabileceğiniz akıllarına bile gelmiyor. Sonra beni mahkemeye çıkardılar. Bunun için en iyi elbisemi getirttim. İnsanlar üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyordum. Bu arada birkaç dedektifin göz hapsinde tutulmuş olduğumu anladım. Bu bir süre sürmüştü. O yeni hizmetçiyle uşak sanırım Lippincott tarafından tutulmuşlardı. Karıkoca, Greta'yla benim hakkımda çok şey öğrenmişlerdi. İlginç ama Greta öldükten sonra onu pek düşünmez olmuştum... Onu öldürmemden sonra benim için tüm önemini yitirmişti.

Onu boğduğum sırada hissettiğim muhteşem zafer duygusunu yeniden hissetmek istedim ama nafile. O bile kaybolmuştu...

Sonra bir gün aniden beni görmesi için annemi getirdiler. Başımı kaldırdığımda kapının eşiğinde durmuş bana bakıyordu. Yüzünde her zamanki endişeli ifade yoktu bana bakarken. Hatta onun hüzünle baktığını düşündüm. Ne onun söyleyecek pek bir şeyi vardı ne de benim.

Annem yalnızca, "Denedim Mike," dedi. "Seni korumak için çok çabaladım. Ama başaramadım. Hep başarısız olacağımdan korktum."

"Hiç aldırma anne, boş ver," dedim. "Suç sende değil. Bu yolu ben isteyerek seçtim."

Ve birden, Santonix de bunu söylemek istemişti, diye düşündüm. O da benim için korkuyordu. Ama Santonix de bir şey yapamadı. Zaten hiç kimse bir şey yapamazdı –benim dışımda– belki ben bir şeyleri düzeltebilirdim... Bilemiyorum. Emin değilim. Ama hiç aklımdan çıkmıyor. Zaman zaman o günü anımsıyor ve düşünüyorum. Ellie o gün, "Bana böyle bakarken ne düşünüyorsun?" diye sormuştu. Bense "Ne gibi?" diye sormuştum. Bunun üzerine, "Bana âşıkmışın gibi bakıyorsun," demişti. Bir bakıma onu gerçekten seviyordum. Hatta Ellie'ye âşık da olabilirdim. Ellie o kadar tatlıydı ki. Tatlı bir hazdı o...

Sanırım benim asıl sorunum her zaman çok şey istemem ve bunları kolay yolla elde etmeye kalkmamdı.

Çingene Arazisi'nde Ellie'yi gördüğüm o ilk gün tepeden aşağı inerken Esther Lee'yle karşılaşmıştık. Çingene, Ellie'yi uyarmış ve ben de o anda ona para vererek ondan yararlanabileceğimi düşünmüş ve bunu kafamın bir tarafına yazmıştım. Onun para için her şeyi yapacak tipte biri olduğunu biliyordum. Ona para verecektim. O da Ellie'nin karşısına çıkarak onu tehdit edecek, onu korkutacak, onda tehlikede olduğu duygusu uyandıracaktı. Bu durumda herkesin

Ellie'nin şoktan öldüğüne inanma olasılığı da artacaktı. Şimdi düşünüyorum da karşılaştığımız o ilk günde Esther Lee, Ellie'nin falına baktığı zaman gerçekten korkmuştu. Ellie'nin başına bir felaket geleceğini sezmiş, gerçekten de onun adına korkmuştu. Onu uyarmış, oradan uzaklara gitmesini söylemiş, Çingene Arazisi'yle hiç ilgilenmemesini istemişti. Aslında o gün onu *benimle* bir ilgisi olmaması konusunda uyarmaya çalışıyordu. Bunu o zaman anlamıştım. Ellie de öyle.

Acaba Ellie'nin korktuğu ben miydim? Sanırım öyleydi ama kendisi bunun farkında bile değildi. Ellie tehlikede olduğunu, onu tehdit eden bir şey olduğunu biliyordu. Santonix ise aynen annem gibi içimdeki kötülüğü anlamıştı. Kim bilir belki üçü de biliyordu benim nasıl bir insan olduğumu. Ellie biliyordu ama önemsemiyordu, hiçbir zaman önemsememişti. Tuhaf, çok tuhaf. Ellie'yle çok mutluyduk. Evet, onunla çok çok mutluyduk. Keşke mutlu olduğumuzu o zaman bilebilseydim... Elime bir şans geçmişti. Belki herkesin oluyordu böyle bir şansı. Ama ben bu şansı elimin tersiyle itmiştim.

Greta'nın benim için artık hiçbir öneminin olmaması ne tuhaf değil mi?

Hatta güzel evimin de hiçbir önemi yok.

Yalnızca Ellie... Ama o da artık beni asla bulamaz... Sonsuz gece... Benim öykümün sonu da bu...

Sonum başlangıcımdır... Bu sözü çok kişiden duydum.

İyi de bunun anlamı ne?

Ve benim öyküm nerede başlıyor? Üzerinde çalışmalı ve düşünmeliyim...

SON

